

Tartalom

Kolofon

A babérligetkönyv

Meditáció a hegytetőn

A virágszedés lélektana

Reggeli feljegyzés

Aranynapok

Antik és modern tájkép

Túlvilági kalauz

Paidokratia

Kierkegaard Sziciliában

Ízek

Téli terv

A magányos király könyve

A tamariszkusz alatt

A jövő könyve

A konyhakert

Íróasztalkultúra

Imaginárius könyvek

Fák

Olbrin Joachim csodálatos utazása

Thoreau

Faragott fejek

Az utazótáska

A madarak éneke

Csillagok

Álom

Borító

Következő

A BABÉRLIGETKÖNYV

Déli szigetek között hajóztam s egy napon olyan helyre értem, ahol a fogadó babérligetben állt. Babérfát még keveset láttam. Úgy tudtam, ha természetesen fejlődik, csak bokor. Itt szép, magas, lombos fa volt, a kertben legalább háromszáz darab. Ebéd és vacsora közben a mély, sötétzöld árnyékban fűszeres illatát szívtam. A frissen sült hal, vörösbor, szőlő mellé babérillatú levegő! Aki teheti, szánjon rá egy hetet, nem fogja megbánni. Az étkezésre korábban jöttem, csak hogy tovább ülhessek itt. A tengerre láttam, a kicsiny kikötőre, ahol munkások, halászok, fűgét áruló asszonyok nyüzsögtek. Távolabb az öbölben apró szigetek, ciprusfákkal, a közepén kolostor. Ott ültem az árnyékban tétlenül, mialatt kint a napfényben izzottak a fehér kövek és szikrázott a tenger. Ebéd után, mikor a török kávé megittam, a heverőbe dőltem, lábamat felraktam a székre és a nehéz, illatos dohányt élveztem. Többször elbóbiskoltam néhány percre, aztán ismét felnéztem. Csábított az alvás, de a szépség, amit láttam, nem eresztett. Nem tudtam választani az álom és az ébrenlét között. A déli napfény, a tenger felől jövő puha szél, a fűszeres levegő inkább volt álom, mint amit álmodni tudtam volna. Egyszerre arra gondoltam, hogy nincs nálam könyv. Olyan könyv, amit most jól esne olvasni. A gondolat lassan támadt bennem, egészen lassan, ahogy a cigarettafüst lebegett a zöld árnyékban, sietség nélkül és megbékélten. Mi az, amit magammal hoztam? Vándorkönyv, hajófedélzetkönyv, alkonyati könyv. Egyetlenegy babérligetkönyv sincs. Tűnődtem, ugyan melyik lehetett volna, ha elhoztam volna: kínai? francia? görög? angol? Akkor elhatároztam, hogy hasonló alkalomra, nem is másnak, csak magamnak, vagy nem is magamnak, csak másnak, egyszer, ha időm engedi és a Múzsák, könyvet írok. Idevaló könyvet, amit azonnal le lehet tenni, ha hozzák a levést. Ujra föl lehet venni s mielőtt a szardella érkezik, még el lehet olvasni belőle ötven sort. Esetleg százat. Két korty bor között és feketekávé után. Két lapot vacsora előtt. Olyan könyvet, amelyik nem sértődik meg, ha olvasás közben az ember kinéz a partra és elbáméskodik valamin, amit a következő pillanatban elfelejt. El lehet veszíteni és el lehet ajándékozni.

A szobában, itthon, vagy a könyvtárban semmit sem fog érni. Olvasása nem is ajánlatos. Csak fűszeres babérlevegővel élvezhető. Legjobb kávé után, amikor az ember nyugvószékben hever, illatos cigarettát szív, elolvas belőle másfél lapot s utána édesen szundikál, mialatt a sirályok a kék víz fölött keringenek.

MEDITÁCIÓ A HEGYTETŐN ALKONYATKOR, VAGY AZ EMBERI CSELEKVÉS METAFIZIKÁJA

Szigetnek hívják azt a szárazföldet, amelyet minden oldalon tenger vesz körül. A meghatározás egzakt; mégis, amikor először voltam azon a szigeten, ahol a hegyre fölmentem és köröskörül mindenütt vizet láttam, megdöbbsentem. Egészen más ez, mint a meghatározás; meg voltam illetődve. Két hetet laktam ott és minden délután, mikor a hőség alábbhagyott, a hegyre mentem. A kis kápolna mellett a lépcsőn üldögéltem a sárga rozmaring bővös illatában. Olvastam, a legtöbbször hangosan, hogy a tenger is hallja. S mikor felnéztem, szememmel a part szegélyét kísértem köröskörül, nevettem és azt mondtam: sziget. Délkeleten a láthatár szélén város feküdt. Nappal a párás levegőben elveszett, csak alkonyatkor volt látható, mikor a lámpák kigyúltak. A szigeten százötven halász lakott, a hajó kétszer egy héten hozott postát, s így a kultúrvilággal az egyetlen kapcsolatom ez a távoli lámpafény volt. Nem bántott és nem érdekelt; mindössze tudomásul vettem, hogy amott húsz, vagy hány ezer ember él és szokott emberi tevékenységét folytatja.

A halászfalu felé fordulok. A szélső ház elé ölfával rakott kék kocsis érkezik. Az ember az ölfát vállára veszi, tíz lépésre viszi és leteszi. Visszamegy, a másik ölfát is felveszi, elviszi, leteszi. Majd a kocsi megürül. Akkor az egyik szálfát újra felveszi s a bakra ráteszi. A főrészt az ajtó mellől a szögéről leveszi és az ölfára ráteszi.

Mikor a hasábokat elfőrészelte, újra felveszi s a favágó-tönkre ráteszi, a fejszét előveszi, a fát felaprítja s a fejszét leteszi. Az aprított fát felszedi, a kosárba beteszi, a kosarat felveszi s a házba beviszi. Röviden tehát: kiteszi, beteszi, felveszi, leveti, elviszi, leszedi, beviszi.

Egyszer azt néztem, hogy miképpen építik a nagy vashidat, amelyiken majd vasút megy, kocsi, autó, ember, hadsereg. A munkás a szöveget felveszi és beveri. Az acéllapot a kocsirol leszedi, a hídra felviszi és leteszi. A másik munkás átveszi, felszedi, leteszi. A szöveget a csomagból kiveszi. Tűzbe teszi. Mikor már tüzes, kiveszi, a hídra ráteszi és beveri. Csak azért, hogy a hídon keresztül az ember átvigye azt, amit kivett és betett és levett és átvett és letett.

Vagy elgondolom, hogy mit teszek reggel, amikor fölkelek: a lábamat a takaró alól kiveszem, a hálóinget leveszem, a kancsót felveszem, a vizet belőle kiteszem, a kancsót visszateszem, a szappant fölveszem, magamat bekenem, a vizet magamra teszem, a törülközőt felveszem, leteszem, a poharat fölveszem, a fogpasztát a

kefére ráteszem, a számba beteszem, aztán az egészet kiteszem, a cipőt és ruhát felveszem, a holmit a zsebembe beteszem. Röviden: felveszem, leteszem, kiszedem, beveszem, levetem, elviszem, leszedem.

Ezt ott a szigeten, a hegytetőn, alkonyatkor gondoltam el, különösebb melankólia, vagy káröröm nélkül, mialatt a kigyulladó lámpákat néztem s azon tûnődtem, hogy mit csinál ott olyan szûk helyen az a sok ezer ember. Mit csinál? Szokott emberi tevékenységét folytatja.

S mi ez az emberi tevékenység? Fát rak, vagy hidat épít, vagy öltözködik. Más szóval: kiteszi, beteszi, felveszi, leveti, elviszi, leszedi, beviszi. Sokan már nem is szokásszerűen, hanem türelmesen, lelkesedéssel, komolyan, meggyõzõdéssel, sok tekintetben kiváló tanultsággal, begyakorolva, büszkén, hivatásosan, de kiteszik, beteszik, kiveszik, fölveszik, levetik, elviszik, leszedik, kiviszik, eviszik.

Annak, hogy ezt a tevékenységet folytatjuk, általában értelmet szoktunk tulajdonítani. Ha megzavarnak benne, képesek vagyunk megharagudni, ha kifogásolnak, igyekszünk helyesen megtanulni. A kisgyerek már az anyatejet kiszedi, gyomrába beteszi s a fölöslegeset kiteszi. A csörgõt felveszi s leteszi. Késõbb az iskolában a tollat felveszi, a tintába beteszi, a papírra ráteszi. Mindez hallatlanul fontos.

Irónia nélkül.

Tartalom

Következõ

A VIRÁGSZEDÉS LÉLEKTANA

A vasilincset eltépni könnyebb, mint a virágkoszorút
(Abbé Constant)

Ha majd életem végén a Halál Angyala elé jutok, azt hiszem, lázadás nélkül fogom tudni követni az ismeretlenbe. Elmulasztottál valamit? Azt válaszolom: Nem hiszem. De ha majd így szól: Sajnálsz itt hagyni valamit? Azt fogom mondani: A virágokat. Szívesen és könnyen lemondok arról, ami a földön él, de a virágok, a virágok!

Az Angyal azt mondja: Meglátod, a képek világánál az értelem világa gazdagabb. Ott majd belülről fogsz látni. Olyan ez, mint mikor mély meditációban elmerülsz. A földtől elszakadva nincs más tapasztalatod, mint az anyagtalan zsibongás; boldogan és felszabadultan a határtalanságban lebegsz. A szerelem nagy pillanataiban, amikor a külső és a belső világ között a fal leomlik, és nem tudod többé, hol a kint és hol a bent, a test lélekké válik és a lélek testté; a vallás nagy pillanataiban, amikor az itt és a túlán közt a fal leomlik, és nem tudod többé, hol az itt és hol a túlán; olyan állapotban fogsz élni, amelyben az önmagadról való külön tudatod megszűnik, és a szellemek Isten felé vezető fokait éled át, hogy végül elérj Hozzá, s akkor a célhoz érkezel.

Én pedig: Szent Angyal! Még életemben részesültem abban a kegyelemben, hogy a lét törvényeinek önként engedelmeskedni tudjak. Alázattal mentem magamtól és nem kellett sem kényszeríteni, sem ráncigálni. Most is megyek, mert kell, mert örülök, hogy tudok engedelmeskedni, s mert tudom, hogy a világ, amelybe lépek, az előbbinél magasabb. Semmi se fáj. Szívemben béke van. De a virágok, a virágok!

Még félig gyermek voltam. Emlékszem a helyre, domb tövén, a hűvös völgy bejáratán, romba dőlt ház mellett a falon ültem, előttem az árnyékos helyen rózsaszín árvacsalán. Kicsiny koromban barátaimmal megegyeztünk, hogy az árvacsalánok a magyar katonák, a sárga gyermekláncok az ellenség. A gyermekláncot, ahol értük, irtottuk, de egyetlen árvacsalánt sem volt szabad bántani. Most, ahogy ott a falon ültem, erre gondoltam, s arra, hogy: mennyi honvédkatona, egész zászlóaljra való, táborba szállt, vagy talán ütközetre készül és a gyermekláncok csapatát hátulról megkerüli. Diadalmuknak örültem és győzelmet

kívántam nekik.

Ugyanakkor, tizennyolc éves lehettem, különös dolog jutott eszembe. Miért szakítja le az ember a virágot és miért díszíti fel magát vele? Mi az a rejtélyes kényszer, hogy márciusban a patak mellé hóvirágot szedni mentünk, májusban gyöngyvirágot az erdőbe, júniusban pipacsot és búzavirágot a szántóföldek közé? Miért örülnek a leányok, ha virágot adok nekik? Miért vannak otthon vázák a szobában, s miért van bennük tavasszal orgona, ősszel krizantém? Eddig jutottam. Akkor elhatároztam, hogy gondolkozni fogok rajta, s csak akkor nyugszom, ha a titok nyitját megtalálom. Meg fogom írni a virágszedés lélektanát.

Akkor persze még sejtelmem sem volt a lélektanról, csak azt értettem, hogy a virágot a lélek szedi. Miért? Ma sem tudom. Nyilván valami rokonság van közöttük. Minél inkább lélek valaki, annál inkább virág. A nő. Különösen a leány. A gyermek. Főként a kisbaba. Női nevek: Ibolya, Rózsa, Viola, Piroska, de férfivirág is van: Nárcisz.

Azóta huszonöt év telt el, s ha eszembe jutott a kőfalon tett fogadalmam, éreztem, hogy tartozást kell egyszer lerónom.

A legelső, amiről beszélni kell, a virág neve. A virágnevek a nyelvek legszebb szavai. Magyarban éppen úgy, mint az angolban, franciában, vagy latinban. Sok délutánt és estét töltöttem el, különösen télen, a kályha mellett, azzal, hogy a szótárakból előkerestem a virágneveket és gyönyörködtem bennük. Sokszor önkényes képeket fűztem hozzájuk, néha egész történeteket találtam ki.

Csak egyet mondok el. Tavasszal egyszer, árnyékos, védett helyen, szakadék északi oldalán, fehér virágot találtam. Bár diákkoromban, s azóta is, szerettem növényhatározóval csavarogni, ezt a virágot nem ismertem. Gyöngyviráglevelek között nőtt, levele bolyhos volt, öt, hat, sőt hét puha, bársonyos fehér szirma között sárga porzóbóbita. Illata? Hogy is mondjam? Főszeres és illanó, gyengéd, egy kicsit liliomszerű, de enyhébb és édesebb, finom, üde, és mintha nem is lenne anyagi. Fehér kökörtörce volt, németül Alpenrose, latinul anemona. Magamban Fehér Anemonának hívtam. Tudok egy helyet, ahol szobányi téren seregestől nő. Május közepén a helyet meglátogatom, s ebben a látogatásban alig van valami földi. Lehajolok föléjük s az az érzésem van, ha tizennyolc éves koromban találkoztam volna azzal a leánnyal, akivel egész életemben mindig találkozni szerettem volna, s a leány, még félig gyermek, szőke, bőre, mint az anemona szirma, fehér, hozzám beszélt volna, ajkáról ez az illat áradt volna. Szerelem, vallás, szépség, lélek együtt, mint a teljesülhetetlen vágy megvalósulása.

Ez az illat s ez a név akkor mindjárt, s azóta mindig Léthét juttatta az eszembe, a feledés vizét. Valami kapcsolatot éreztem az anemona neve, illata, fehérsége és a felejtés között: a boldogság, hogy van ital, amely hűvös varázsával minden

emlékemet lemossa, s újra kezdek élni, mintha most születtem volna először. Ősszel ismét arra jártam és különös, fehér gyapotba burkolt, egészen apró szemecskéket találtam. Olyan volt, mint a petéből kikelt apró és nyüzsgő kukacsereg, vagy még inkább a Fehér Anemona termése. Határtalan gyengédség, tûnődtem, hogy a virág gyermekeit ilyen könnyû, meleg, puha fehér pólyába takarja, ha télen a földbe kerülnek, ne fázzanak.

Ha azt kérdezné valaki tõlem, kivel akarok élni, azt felelném: a Fehér Anemona-leánnyal. Ha ránéznék, rajta kívül mindent elfelejtenék, a Léthé bõbájos, hûvös vize nézne szemébõl, érintése bársonyos lenne, s úgy kellene vigyázni reá, mint a fehér bársony szíromra. Jung azt a nõt, akit a férfi születésétõl fogva szívében hord és akit tulajdonképpen és örök szerelemmel szeret, Animának hívja. Anima és Anemona. Lélekvirág. Boldogságvirág. A halhatatlan szûz virága.

Most azt kérdezem: meg tudom állni, hogy ne szakítsam le? Nem. És van ebben valami, ami magától értetõdik. Tudom, hogy helytelen, ha az ember állatot öl és megeszi. Helytelen, ha fát kivág, épít belõle, vagy eltüzeli. Helytelen, ha élõlényeket létüktõl megfoszt, csak azért, hogy jóllakjon, vagy kényelemben éljen. Csak egyetlen kivétel van: a virágszedés. Nem helytelen, ha letépek, hazaviszem, vázába teszem és félóránként megnézem, hogy milyen gyönyörû.

Egészen természetes, hogy az ember a virágot letépi, koszorút fon belõle, gomblyukába vagy kalapja mellé tûzi. Miért? Nem tudom. Az ilyen egészen egyszerű tényben, hogy az ember virágot tép, van a legtöbb titok. Gyermekek gondtalanul szakítják, leányok bolondulnak érte, kirándulók nagy csokrokat szednek, a kertekbõl bokrétákat vágnak, s mindez így a lehetõ legnagyobb rendben van és így kell lennie. A virág is élõlény, s a virágszedés ölés. De szabad. Senki sem állja meg, hogy ne szedjen ibolyát az erdõ szélén áprilisban.

Olyan misztérium ez, amely elõtt tehetetlenül állok és értetlen csodálkozással nézem. Könyvemben, amit szabadban olvasok, mindig virág van. Délen szívesen szakítom le a mirtuszt, a rozmaringot, a kicsiny lila sóvirágot, vagy a füge falevelet, a repkényt. Idehaza csaknem minden virágot, ami elém akad és kedvem van letépni. Régebben herbáriumom is volt, de elhagytam, mert ez inkább csak múzeum. Jegyzetfüzetemben most is állandóan hordok magammal néhány szál levendulát. A múlt õsszel szedtem, néha elõveszem, eldörzsölöm és illatával nem tudok betelni.

Van úgy, hogy az egyetlen mód az ember érintetlenségét megõvni, ha feladja. Az egyetlen mód arra, hogy tovább is ártatlan maradjon, ha bûnt követ el. Az egyetlen mód életben maradni, ha meghal. Ez a vallás, a szerelem, a mûvészet misztériuma. És a virágszedésé.

Minden férfi átélte, hogy a leányt, akit szeretett, menyasszony korában bûbájos,

meleg, drága teremtésnek látta, s aztán a házasság alatt kitűnt, hogy tele van a házsártos, komisz, uralomra vágyó, kegyetlen, közönséges lélek hibáival. De ha nem is élte át, biztosan át fogja élni, mert ez a tapasztalat a férfi sorsának el nem engedhető, szükségszerű állomása. A menyasszony egyetlen méltó jelzője: a virágos.

Ezért kell őt virággal elhalmozni, s ezért igaz, hogy a vőlegény kedveséhez virág nélkül nem mehet. A férfi azt hiszi, hogy virágot vesz feleségül. De nem. Azt a felfogást, hogy a nő és a virág rokon, sajnos, le kell rombolni, mert nem igaz. Különös, hogy a nőben levő hamis, hazug, gyarló, bosszantó, leverő és kiábrándító tulajdonságok eredete és gyökere nem az önzés.

Úgy értem: ha ezekkel a tulajdonságokkal saját létét tartaná fenn és magát velük, akár a férfival szemben is megvédené, akkor még lehetne virág. Mert nem áltatom magam, a növény sorsa sem eszményi, hanem keményen önző, mert sok, egészen vad és nehéz, kíméletet nem ismerő feladatot kell megoldania. Elég a gyökerek munkájára gondolni: nem játék, ahogyan táplálkozik. Nem eszményi küzdelem az, amit a helyért, és a fényért folytatnia kell. De rendben van: saját létének fenntartása igazolja, hogy ébernek és önzőnek kell lennie. A nőnél azok a tulajdonságok, amelyek az embert felbőszítik, lehangolják, összetörik, s végül az élet második legnagyobb szépségétől megfosztják, nem a nő természetes létfenntartó ösztönéből következnek. Itt van a legnagyobb különbség a nő és a virág között. A nő ezért nem virág. A merő önzésből fakadó rossz mindig megbocsátható és megbocsátandó. Mert ebben mindnyájan egyenlők vagyunk és nem vethetünk egymás szemére semmit. A nőben levő gonosz, pusztító és ördögi, ami éppen olyan aljas és közönséges lehet, mint amilyen szépséges és elbájoló a nő, az teljesen indokolatlan, értelmetlen, a természetes sorshoz nem tartozó, független gonosz. Nem énjében levő szükségszerűség ez, hanem a lényén kívül levő rossz Hatalmak szolgálata. Nem azt mondom, hogy másképpen lehetne, hanem azt, hogy így van.

Ennél megrendítőbb tapasztalatot egész életem folyamán egyet se tettem. Nem is egyszerre és hirtelen ébredtem rá. Daimónom megkímélt tőle, mert tudta, hogy nem lettem volna képes elviselni. Hiszen a nő számomra, mint az egészen természetes és ahogy ezt minden férfi azonnal megérti, sajátmagamnál végtelenül fontosabb volt. Lassan, egész évek során keresztül, minden esztendőben csak egy cseppet. Úgy kellett végre megtennem ezt a belátást, akkor, amikor arra, hogy kibírjam, már volt bennem elég erő és fölény.

A valóságos nő pótlására, mint mondják, a férfi lelkében kifejlődött az igazi. Animának hívják a férfi női lelkét, azt a nőt, akit magában hord, talán mint megszámlálhatatlan előbbi életek során kialakult lényt, mint mondom, nem a valóságosat, hanem az igazit. Sokan tapasztalatilag is igazolták, hogy így van. A magam részéről az ilyesmire nem sokat adok, mert idegenkedem mindennemű fogalomtól, amelyet tapasztalatilag állapítottak meg. Lehet, hogy az Anima a

valóságos nővel szemben fejlődött ki, hogy a férfit a tökéletes összeomlástól megmentse és az igazi nőről való képet benne életben és épségben tartsa.

Shelley azt mondja: Néhányan valaha Antigonét szerettük, s ezért kevés a földi asszony.

Rilke véleménye más: szerinte a belső lélek-leányt meg kell hódítani, s ő az, akibe beleszeretni s vele élni a férfiélet igazi feladata.

Több vélemény van, több tanítás. Most ez a kettő elég.

Azt, ami itt nyugszik, nem tekintem problémának. Nem is kívánom megoldani. Egyébként is, megoldási szándék hasonló esetekben szerénytelenség lenne. Amiről beszélni kívánok, a nő és a virág kapcsolata.

Biztosan emlékeznek arra a képre, hogy a fiatal nőnek virágot hoznak, s a következő történik: a nő a csokrot szíve fölé, a keblére szorítja, óvatosan, hogy a báj feltételeinek megfeleljen és tökéletes illúziót keltsen. Arcát féloldalt a virágok közé süllyeszti, az illatot szívja és mosolyog. Életben is látták legalább kétszázszor, fényképen még többször. Ez a nő úgynevezett kollektív mozdulata. Soha még nem láttam, hogy másként történt volna, mint ahogy nem láttam macskát kétféleképpen mosakodni. Mindenütt ugyanaz a csaknem rosszhiszemű és kirakatba tett báj, ugyanaz a mosoly, az arcnak a virágokban való ugyanolyan elsüllyesztése s ugyanaz a hamis megatottság, hogy a virágtól el van ragadtatva. Úgy akarja feltüntetni, hogy ő az igazi leány, az, aki a férfiben él, a virág, akinek a valóságos nő csak elrontott alakja.

Ha szép nőt látok és mindig újra megbűvölten nézem, mert a szép nő ellen örökre védtelen maradok, bármilyen elragadó és tündöklően szép legyen is, már látom, hogy hol van benne az irigység, a bosszú és a méreg. Bübája már nem téveszt meg. Nem virág. Bármennyire szeretném. Bármennyire szeretné. Rám mosolyog, de tudom, hogy e mosoly titka a ressentiment. Ebbe a gondolatba már nem fogok beleöregedni. Ezen kívül is van elég, amibe úgyis kell.

Nem vagyok Dante Gabriel Rossetti álláspontján, akinek a nőről nagyon rossz véleménye volt s csaknem vallásos tiszteletben részesítette, mert, úgymond: el kellett aljasodnia, hogy szépségét megmentse. "Néha úgy látszol, hogy nem vagy te magad, hanem értelme mindannak, ami: van." És azt sem hiszem, hogy a nő éppen úgy, mint a virág, Kali istennő, Magna Mater színes ruhája, Maja tarka varázslata. Nők jól tudják azt, hogy hiába selyem, bársony, ékszer, hajviselet, pirosító, fehérítő, feketítő, mosoly, hiába az egész bolondító farsang, hiába és hiába. A nőnek az árulást csak azért kell megbocsátani - azon kívül, hogy minden ellenünk elkövetett rosszat meg kell bocsátani -, mert bár a férfit árulja el, de akinek sorsát ezzel tulajdonképpen megrontja, az ő saját maga. A férfi megússza. A nő belebukik, belecsúnyul, belevénül. Éppen abban bukik el, amiért árulást követett el: a szépségében.

Szabályként ki lehet mondani: ha valaki másnak hazudik, árt, mást megrövidít, megcsal, lehet, hogy az illetőt, akit megcsalt, valóban az élet kincsétől fosztja meg. Nem bizonyos. De számítani lehet rá. Az azonban holtbiztos, hogy a hazugsággal önmagát hazudja el, a megrövidítéssel önmagát rövidíti meg, a csalással önmagát csalja meg. Ez feltétlenül így van, és ez alól kivétel nincs. A más elárulása önmagamra visszaüt, s az esetleg elkerülheti, én magam soha. Aki másra kardot fog, nem biztos, hogy azt leszúrja, de önmaga biztosan kard által fog elveszni. Erre mérget lehet venni.

Még meg kell említenem. A virágnak valami kapcsolata van a halottakkal. Ezért kell, hogy a temető kert legyen. Minden virág vonatkozásban áll a halállal, de főként a letépett virág, a csokor és a koszorú. Milyen sajátságos, ugye?

Csokrot kap a menyasszony és a halott. Vajon ki hal meg, amikor az esküvőt tartják, és hogyan van az, hogy a halál olyan, mint a nász? Schuler, aki erről biztosan sokat gondolkozott, de örök kár, hogy olyan sajnálatosan keveset írt, azt mondja: a növény a nyílt lét szimbóluma. Nyílt lét? Mi az? Olyan lét, amely az élet látható határain túlterjed. Elsősorban átterjed az élet előtti és utáni létre, a születés előttire és a halál utánira, olyan lét ez, amelynek az élet határa nem határ, nyílt, előre és hátra, fel és le. Ez persze csak olyan embereknek szól, akik tudják, hogy a halál nem megsemmisülés.

A növény két világban él és kettőt köt össze: a föld alattit, azt, ahol a halottak vannak, ahol az anyag van és a föld felettit, ahol a lelkek vannak s ahol a szellem van. Ezért a növényi lét nyílt, olyan, mint a híd vagy a kapu, nyitva kifelé és befelé, felfelé és lefelé. Nyíltabb, mint az emberé, aki a földtől már elvált és a földalatti sötétség felé tehetetlen. A virág, mint a növény szellemi szerve, lélekszimbólum. A sötét rész, a gyökér, a halottaké, akiknek teste lent van; a virág, a világos rész, a halottaké, akiknek lelke fent van.

Amikor az ember a sírra virágot tesz, áldozatot mutat be. És: "az ember minden esetben azt áldozza, aminek az áldozatot bemutatja". A virágot áldozni annyi, mint a virágot áldozni és a virágnak áldozni. A léleknek. A lélek feláldozza magát a léleknek. Lelkem érintkezésbe lép a halottak lelkével. Ez a menyasszony és a halott rokonsága. Mind a ketten a nyílt lét szimbólumai, akiken keresztül a lét szabadon jár onnan ide s innen oda, mint a hídon, akik itt vannak, de túl is vannak, akiknek léte az élet határán átnyúlik, s akik életüket az örök földöntúli forrásból merítik, mert lelkek.

Ahol az élet kitágul és átlép a merő földi jellegén, ott mindig virágossá válik. Így válik virágossá a természet tavasszal, amikor túllép a határon, amelyet az anyag tele vont neki. Így a halott és a menyasszony. A mezőn virágot szedni túlvilági foglalkozás, realitásfölötti és veszélyesen nyugtalan. A lélek önmagát szakítja le és

megnyílik a világ felé, ahol nincs határ. Önmagát fonja koszorúba. A koszorú, a csokor pedig a korona, az aura, a nap, a megdicsőülés, a lélek visszaérése az elíziumi boldog mezőkre, a paradicsomba, ahol újra virággá válik.

Az előbbihez még egyszer visszatérve, az ember most már jobban érti, hogy a menyasszony, akinek a férfi virágot hoz, miért jelenti a nászt, a nyílt létet, ahol a férfi nővé lesz, a nő férfivá, s így nem áll meg a határnál, amelyet a természet szabott, olyan kerek, körszerű, mint a világ, mint a nap, mint a koszorú, együtt van élet és halál, férfi és nő, ahogy a szerelemben együtt van az öröklét: a születés, az élet, a meghalás, és újjászületés. A virág az egyetlen jel, ami ezt a nyílt létet jelenti és jelentheti, s amikor a nő a virágot elfogadja, a neki bemutatott áldozatra a kezét kinyújtja, így szól: Nyíljunk ki egymás felé és kössünk össze minden létet egymásban. Milyen különös, hogy az emberi nász csak azt nyitja meg, ami lent van. Ezért bújik elő aztán a szörnyeteg. A szörnyeteg nem egyéb, mint a gyökér, amely csak gyökér, semmi egyéb, a sötétben él, nem hajt virágot és nincs is rajta virág.

Három évig olyan kerti házban laktam, ahol ablakom alatt jázminbokor nőtt, s a szomszéd kertben olajfa. Május végén, amikor a jázmin és az olaj virágzott, mintegy két héten át, a nyitott ablakon szüntelen dőlt a jázmin és az olaj illata. Néhány napig bódultan, az illattól a szó szoros értelmében mámorosan élveztem a halottak párolgását, a túlvilágról áradó lét észbontó erejét. Különösen hajnalban, a legnagyobb csend idején, egy és három között volt ez az áradat olyan lenyűgözően erős, hogy az ablakba ültem és átengedtem magam a képeknek, amiket ez az ittas állapot idézett.

Ligetekben jártam, félálomban, ahol fehér labdarózsabokrok álltak, s a tövükben piros pünkösdi rózsák nyíltak. Majd a mezőkön sétáltam: pipacs, margaréta és búzavirág nyít a széles lapályon.

Aztán kristályos patakok mellett lépkedtem, a földet nem is érintve, nárcisz nőtt a tisztásokon. Felettem virágzó meggy- és almafák ágai hajladoztak.

A virágzásnak ebben az esztelen pompájában végigszálltam a föld fölött és láttam a sok százezer kicsiny gyermek, állat, bogár, madár, hal és kétéltő születését, mintha a földre alulról egyszerre, számtalan helyet fúrtak volna és azon keresztül a sötétségből a fényre nyüzsögtek volna elő. Minden hely, minden mód, minden alkalom elég jó volt ahhoz, hogy kibújjanak, szégyentelenül ártatlanul, mohón és életéhesen, ahogy a forrás a föld alól buzog. A sötét létnek ez a mérhetetlen fényvágya, s a földnek ez a leküzdhetetlen lélekvágya olyanná tette a földet, mintha felhabzana, s a homályból az élőlények meg nem számlálható faja, lénye

bugyborékolna elő.

A virágot a lélek szedi. A virág az egyetlen kép a földön, amiben a lélek önmagára ismer. Gyökerem a sötétben van, s a fény felé nőök. S amikor virágot szedek, csokorba vagy koszorúba, gomblyukamra tűzöm vagy a kalapomra, magamat felvirágozom, annyi vagyok, mint a virág. Az illat, a szín segít abban, hogy átéljem e misztérium érthetetlen varázsát. Mert a léleknek van illata, s Hérakleitosz azt mondja: az anyagtalan lelkek a túlvilágon illatukról ismerik meg egymást - hai pszüchai oszmóntai kat' Haidén.

Hogy a virág lénye mi, nem tudom és nem fogom megtudni talán soha. De amikor virágot szedek, tudom, hogy virággá változom és ez olyan, mintha lelkelem felszívna testemet, anyagtalan illattá és szépséggé válnék, mint az Anima, s ezt gomblyukamba tűzött, egyetlen szál kicsiny ibolya is idézi. Virágot szedni annyi, mint virágozni; s ez annyi, mint átmenni egy kapun az ismeretlenbe. Amikor a virágot leszakítom, átmegyek a misztikus hídon. Hová? Nem tudom. De tudom, hogy megmagyarázhatatlan gyönyörűségben részesülök s a lét eddig titkos irányába megnyílok.

Tartalom

Következő

REGGELI FELJEGYZÉS

(Mialatt az ember a mólón ül, lábát a víz fölé lógatja, s a tengerben a halakat nézi)

Az északi életrend a délitől a következőkben különbözik: Északon az az ember, aki kezéből a kezdeményt kiereszti, elveszett. - Délen viszont az veszett el, aki a kezdeményt megtartja, és nem tudja magát elereszteni.

A különbség lényeges. A kezdeményt északon az embernek kezében kell tartania, s ezért minden dolgok középpontja: az Én. Délen a kezdeményről le kell mondania, s ezért minden dolgok középpontja: az istenek. Aki délre jön, jól gondolja meg, tevékenységét fel kell adnia és magát el kell engednie.

Megrögzött hyperboreusnak nehéz. Nehéz, hogy ami benne a legerősebb, azt kell kikapcsolnia. Sokan ki se bírják. A metamorfózis e fajtájától megbetegszenek. A betegség neve: unalom.

A szellemi ember a metamorfózisra különösen érzékeny. Éppen ezért, amikor Delet eléri, a határkő mellé ásson gödröt, tegye bele Énjét. Ha fél, hogy valaki ellopja, tegye melléje névjegyét, vagy csomagolja papírba és jelölje meg nevének kezdőbetőivel, aztán nyomtassa le kövel. Visszatértében újra vegye ki és tegye helyére. Ha a szertartást megteszi, meglátja, hogy Én nélkül is egészen jól meg lehet élni.

Az első tapasztalat, amit az ember tesz, hogy a vagyok eltűnt. Kék ég van, napfény van, meleg van, szél van, sós víz van, hajó van, zaj van. És ez a sok van úgy egyszerűsíthető, hogy istenek vannak. Az embernek semmi dolga. A legfontosabbat, azt, hogy van, az istenek elvégzik helyette. Az ember nem csinál semmit.

És mert nem csinál semmit, nem fárad el. Ezért alszik az ember délen olyan jól.

A második tapasztalat, hogy egyszerre elkezd nem sietni. Semmi sem sürgős. Minél lassabban és minél kevesebbet. A déli ember úgy él, mintha állandóan szabadságon lenne. Az ember észreveszi, hogy az Én, aki állandóan kergette, nincs.

Megnyugszik, és attól a pillanattól kezdve mindenre ráér.

A harmadik tapasztalat a legfontosabb. Nem kell gondolkoznia. Ha mindenáron akar, lehet. De nem muszáj és teljesen fölösleges. Gondolkozom, tehát vagyok? Ezt

az északi ember találta ki.

Egyáltalában nincs így. Nem gondolkozom, mégis egészen jól megvagyok. Sőt nem is vagyok. Az istenek vannak és én itt csak lopom a napot. Sőt, nem is én, hanem valaki, aki könnyebb, világosabb, nyugodtabb, mint az Én, aki nyugodtan és szabadon lebeg a világban.

Gondolkozás helyett Délen az embernek a dolgok eszébe jutnak. Csak úgy, minden különösebb erőfeszítés nélkül, sőt minél kisebb az erőfeszítés, annál inkább. Íme, most is mi jutott eszembe.

Tegyük fel, hogy két nép egymással háborúba keveredik. Nem ritkaság, a történet hoz fel rá néhány példát. A bolondok egymásnak rohannak és ezerszámra halomra gyilkolják egymást. Amivel azt érik el, hogy a másik mindig dühösebb, és ha le is győzik, bosszút esküszik. Erőt gyűjt, néhány év múlva újra megrohanja a másikat, és akkor esetleg ő győz. Most az egész kezdődik előről.

Ha véletlenül valakivel háborúba keverednék, első dolgom lenne: azonnal, a legmegalázóbb feltételekkel is, haladék nélkül békét kötni. Ígéretet tennék, hogy harminc éven keresztül az illető nép rabszolgája leszek. Minden erőmmel az ő javát fogom szolgálni. Vasútaimon neki szállítanám azt, amit földem terem, hajóimmal neki vinném a távoli földek nagy kincseit. Sok fűszert, édességet, selymet, aranyat, drágakövet, mind, mind neki adnám. Saját népeimről még az inget is leszedném s azt is odaadnám. Irgalmatlan lennék. Így elhalmoznom földi javakkal, hogy nem is érne másra rá, csak dőzsölésre. Hízlnám, tömném, dicséreném. Ami gyümölcs, hal, hús, vad, rizs, gyapjú, kávé van a földön, mind eléje szórnám.

Százat egy ellen, hogy az a nép harminc évet sem bírna ki. Úgy meghízna, annyira ellustulna, olyan léha, buta, hájas, aluszékony lenne, hogy nem is kellene hadjáratot indítani ellene. Ha fegyverrel győzném le, megerősíteném, mert növelném benne az elégtétel ösztönét. S a jólétbe eddig még minden nép belehalt. Ilyesmi jutott az eszembe. Nem tudom, helyes, vagy helytelen, nem is gondolkozom rajta.

Tartalom

Következő

ARANYNAPOK

Ha csak néhány napra, vagy órára, van úgy, hogy egy hétre, sőt még tovább, de minden esztendőben visszatér az idő, amit szeretnék úgy hívni, hogy: az aranynapok. A föld a nyárvégi esőktől újra nedves és puha. A levelekről a víz a port lemosta, s a lomb újra zöld. A hajnalok frissek, de a nap még meleg. S a hegyeken alkonyatkor langyos a nyugati szél.

Aranynapoknak ezt az időt azért neveztem el, mert a szeptember színe az arany. A levegőben apró ragyogó szemecskék tündökölnék, és ha az ember a hegytetőről a síkságra néz, úgy látja, hogy a tájat fénylő aranypor vonja be. A ragyogó ködben, a csillogó párában a kertek lustán pihennek s ettől a szendergő lassúságtól érik meg a szőlő, válik az alma habossá, ízesedik meg a dió, a mandula, az őszibarack és a szilva. Arany mézben úszik a föld és a napfény úgy fénylik, mint a sárga olaj. Mikor a nyárvégi esős idő szûnik, az ég kitisztul és az időre jellegzetes lágy nyugati szél megindul, tudom, hogy itt vannak az aranynapok, mindig találok valamilyen módot arra, hacsak kétszer, vagy háromszor huszonnégy órára is, de a hegyekbe menjek, és a kertekben töltsék el annyit, amennyit csak lehet. Nemcsak azért, hogy a szőlőtőkék alá üljek, sorra, lassan végigkóstoljam a fajták elragadó sokaságát. A Muscat Black Hamburg, a tojásdad fekete muskotály, omló mazsolaízával minduntalan visszatérésre csábít. De ott van a Muscat Ottonel, a Mézes Fehér, a Delaware, a Szőlőskertek Királynője is. Közben mandulát rágcsálok, leülök a partra, friss diót hámozok, figyelmesen és gondtalanul. Ezekben a kései, érett napokban még a madarak is megszólalnak. Reggel korán rigót hallok, délután a fülemüle énekel néhány ütemet, mintha sóhajtana, s alig tudom a meghatottságtól könnyemet visszafojtani. Miért? Nem tudom.

Reggel tavasz van, délben nyár, este ősz, az akác virágzik, a cinke szól, az erdei pacsirtát egész éjjel hallom a völgyből, olyan ez az idő, mint az egész év összefoglalása, de kimondhatatlan békével és szelíden, mintha bölcs emlékezet képe lenne, s a bőbájos melankóliába feloldaná.

Kimegyek a kertek közé, hogy teleigyam magam az érettség illatával, szemem jóllakjon a dús káposzták, répák, érett paradicsomok, paprika, a nehéz tökök és dinnyék csodájával. A gyalogút fölé szilvafa hajlik, két szemet leszedek, a földre hajlok, hogy a lábam mellől a négylevelű lóherét leszedjem, mintha május vége lenne.

De kimegyek azért is, mert a múlandóságnak e bővös napjaiban, inkább, mint a

friss áprilisban, a lángoló júliusban, közvetlenül át tudok élni valamit: az élet megdicsőülését. Az az arany, ami az égen és a levegőben ragyog, nem természeti jelenség. A megdicsőülés aurája fénylik az érett föld körül. S ebben a világfölötti tündöklésben, a halál küszöbén, de az élet csúcán, amikor érett, mézes békében már szenvedély s erőszak nélkül a természet önszántából szórja el egész vagyonát, ebben a megnyugodott szépségben minden alkalommal megérik belül is valamilyen rejtélyes gyümölcs.

Valahányszor az aranynapok elkövetkeznek, én elindulok, hogy létükben részesüljek, mindig kapok valamilyen belátást, mintha az év munkája akkor érett volna meg, és szüretelésre készen állna.

Az idén e napok aránylag későn kezdődtek és szokatlanul soká tartottak. Az ég szeptember huszadika körül derült ki, az arany az erdők fölött október ötödikén még mindig ragyogott, az erdei pacsirta szüntelenül énekelt, és a nedves völgyekben ibolyát szedtem csokorba. Könnyő nyári ruhában félnapokat kószáltam az erdőben, s amikor hazatértem, a szőlőskertek alatt nyíló levendulát találtam. Amit elmondok, személyes. Első pillanatra úgy látszik, senkire se tartozik. Mégis elbeszélem, és tudom, nem vagyok indiszkrét, mert hasonló helyzet lehetősége ma sokak számára nyílt. Következhet olyan idő, amikor ebbe a helyzetbe kerülhet sok száz ember, s nem éppen értéktelen. Amikor délután a hegyoldalon hevertem, s lent a mezőn sarjút kaszáló parasztot néztem vagy két órája már, mialatt a könyv mellettem nyitottan és érintetlenül feküdt, akkor igen mélyről úgy éreztem, hogy jó, ha erről más is tudomást szerez. Elvégre nem került volna különös fáradságomba vagy elhallgatni egészen, vagy a naplóba följegyezni, s ezzel más számára eltemetni.

Koradélután kezdődött, odafenn a fenyők alatt. Őszi kikerics nyílt a kicsiny tisztásokon s ott jártam e tündérek között, minden ízemben zsibongva, boldogan. Eltűnődtem a magányos élmények határtalan gazdagságán és megértettem azokat, akik inkább választották a kertet, vagy a könyvtárszobát, mint a szószéket és a csatatereket. Ebben a percben a közösségi élet végtelen unalmát, a színház, a szórakozás ürességét elviselhetetlennek tartottam, a magányban élt élet gazdagságához képest sívárnak és tartalmatlannak láttam. A magányos élet eseményekben gazdagabb, mint a nyilvános. A bölcs többet él, mint a hős. Ezekben az aranynapokban itt, hogy egy hét múlik el egyedül, szótlánul, most nagyobb életben van részem, mint mikor húsz éve hat hónapig háborúban éltem.

Mikor az erdőből lejöttem, a mogyoróbokrok tövében, a napos oldalon nyíló pipacsot láttam. Az aranynapok az embert mindig meglepik. Fent kikerics, itt lenn pipacs: egymás mellett ősz és június. A szó akkor jutott eszembe. Az agón. Görög szó, de Burckhardt, a történetíró értelmezte számunkra szépen. Annyi, mint: a görög világban csak annak volt jelentősége, ami a nyilvánosság előtt történt.

Mi ezt az agonális életrendet a görögöktől teljes egészében átvettük, és általában csak azt vesszük számba, ami a nyilvánosság előtt játszódik le. Fontos: a hír, a siker, a név, a dicsőség. Önmagukban ezeknek semmi értelmük sincs. Mit kezdek a hírnévvel erdei magányomban?

Azért olyan fontosak, mert agonálisak. Az embernek erejét kifelé, szereppé kell átalakítania, mert az egyetlen lényeges: mások előtt kedvező színben feltűnni.

Egy perzsa király palotát akart építtetni, s két építóművész ajánlkozott: kínai és görög. A tervet mindkettő elkészítette, s a király mikor megnézte, így szólt: A görög szebb, kifelé, mert ha valaki e házat látja, rögtön tudja, hogy király lakik benne; de a szobák üresek és hidegek. A kínai nem ragyog úgy, de belül meleg, meghitt, lakályos, és ezt választom otthonomnak. Mert házamban magamnak akarok lakni, nem pedig a nyilvánosságnak.

A kínai életrend, vagy talán az egész keleti, szemben áll az agónnal. Ez a magánélet intimitása, mely a görögből s a miénkből hiányzik. Mikor itt most egyedül vagyok már több, mint egy hete, megértem a perzsa királyt, mert most magamnak élek, és nem a nyilvánosságnak. Az agonális élet egyszerűen komolytalan.

A füves domb oldalából gömbölyő szikla bújt ki. Jól esett ráülni. Zsebemből somot szedtem ki, bár félérett volt még csak, azt szopogattam, és a magot messze fricskáztam. A felismerés egészen elfoglalt. Éreztem, hogy döntő perceket élek. Választanom kell. Vagyis: már választottam. Nem a cézári életet, nem az agónt, nem a hírt, nem a sikert, nem a nyilvánosságot, hanem az intim és meleg magányt, egyszerűen azért, mert ez a gazdagabb. A több.

Az embert nehéz becsapni. Nem lehet azt mondani neki, hogy eredj erre, itt kapod a többet. Egy idő múlva rájön a csalásra, és akkor vége. Az ember pedig egészen elképzeltetetlenül életéhes lény. Mindig odamegy, ahol több életben van része. Még arra is képes, hogy beteg legyen, ha az egészség kevés élményben részesíti. Mindig a több kell, a ragyogóbb, a tüzesebb, az érdekesebb, a komolyabb, az izgatóbb, a hatásosabb, a megragadóbb. Még régen gondoltam, hogy az agónnal valami baj van, mert keveset ad. Most látom, hogy a bajon nem lehet segíteni. A kertet választom és a könyvtárszobát, a hallgatag sétákat, a szótlan imát és a csendes üldögélést. Miért? Mert így lemérhetetlenül többet kapok abból, amire szükségem van. A magányban élt élet a nyilvánosnál határtalanul gazdagabb. Életemben magamnak akarok élni, nem pedig a nyilvánosságnak.

Ezt a magatartást számomra kortársaim igen megkönnyítették. A szellemiség, amit szolgáltam, itt magyar földön ismeretlen volt. Ha egész a közönségességig, sőt a nyilvánosságig akarnám a dolgot egyszerűsíteni, azt kellene mondanom, hogy e szellemiségnek három lényeges pontja volt.

Az első: az emberismeretet minden lehető módon, még kellemetlenségek árán is

fokozni, mert csakis a jól megalapozott és helyes emberismeretből fakadhat az emberek között termékeny viszony, és csak azok vehetik egymást komolyan, akik egymást ismerik.

A második: felismerni annak a kornak, amelyben élünk, veszélyes válságtermészetét, és az idő khiméra-lényével szembeszállni.

A harmadik: *mystique au lieu de politique*, ahogy Péguy mondja, vagyis előnyben részesíteni a Szentírást a pártprogramok fölött.

Lehet, hogy ez a szellem nagyon is szembeszáll mindazok érdekével, akik itt éltek. Lehet, hogy Angliában, Franciaországban vagy Németországban el tudtam volna érni valamilyen befolyást. A feltételekről és a lehetőségekről tudomásom nincs és nem is lehet. Kétségtelen, hogy hazám határain túl élő eszmék iránt mindig rendkívül fogékony voltam, talán azért is, mert itt eszméket egyáltalán nem találtam, csak programokat. Ami az egyetemes színvonalat és korszerűséget illeti, tehát nem volt szégyellni valóm. Ami azonban a lényeges produktivitást illeti, abban, őszintén szólva, nem vagyok biztos, mert nem tudhatom, hogy a dolgok menetébe termékenyen bele tudtam volna-e avatkozni. Magyar földön az eszméket bizalmatlansággal fogadták. A bizalmatlanság bizonyos százaléka természetesen mindig a személynek szól, s ezt aránylag korán észrevettem. De sem saját lényemet kiküszöbölni, sem őszinte érdeklődésem körét megváltoztatni nem állt módomban. Kénytelen voltam megelégedni azzal a sajátságos helyzettel, amely tulajdonképpen helyzettelen. Igazán otthon egy a valóságban meg nem lévő szellemi Európában lettem volna, ahol igazán otthon azok a szellemek voltak, amelyeket komolyan vettem és tiszteltem és barátaimul fogadtam, s az a tény, hogy reálisan itt éltem Magyarországon, szavamnak súlyát és élet elvette.

Azt hiszem, helyzetemet jól magyarázom, amikor azt mondom, hogy itt nem voltam otthon, mert nem voltam stílszerű, korszerű, népszerű; ott pedig, ahol mindez lehettem volna, ott egyszerűen nem voltam. Itt egyetlen emberrel sem találtam olyan, egész bennem élő szellemiségre kiterjedő kapcsolatot, amelyből termékeny közösség keletkezhetett volna, s így legalább egy kicsiny körnek alapja lehetett volna. Ahol pedig rokon szellemű emberekkel találkozhattam volna, ott sohasem tartózkodhattam annyi ideig, hogy az érintkezést felvehettem és kimélyíthettem volna.

Röviden tehát: ahol élni számomra kedvező lett volna, ott alig, vagy egyáltalában nem éltem; itt pedig, ahol éltem, lényem és eszméim idegenek voltak és maradtak. Az, hogy ez miért történt: koromat megelőztem, eszméim újak voltak, lényem túl elvont, a gondolatok lehetetlenek, személyem túl radikális, a színvonal magas, vagy egyéb, most egészen mellékes. Az ilyesminek eldöntése úgysem tartozik reám, mert az ember ezekben a kérdésekben önmaga felől nem mondhat kifogástalan véleményt.

Az ilyen helyzettelenség olyan embert, aki vezetésre és hatásra törekszik, lesújtana.

S amíg azt hittem, hogy vezetnem és hatnom kell, engem is lesújtott. Később, amikor a becsvágyról, későn ugyan, de mégis önként lemondtam, és nem támasztottam többé igényt arra, hogy hatást érjek el, a helyzettelenséggel járó határtalan előnyök iránt szemem egyszerre kinyílt. Ez volt az az idő, amikor anélkül, hogy tudatosan mérlegeltem volna, az agónt mint számomra alkalmatlan és sekélyes életrendet elvettem. Hogy az agón ellenoldalán mi volt, akkor még nem tudtam. Egyelőre csak: el a nyilvánosságtól! el a becsvágytól! el a szereptől! Egyáltalán nem ismerek olyan szellemileg jelentékeny embert, akinek véleménye valamiképpen ne jelentene csoportvéleményt. Az egyik szava mögött párt van, a másiké mögött baráti kör, a harmadiké mögött érdekszövetség, a negyediké mögött a tanítványok tömege. Minden komoly figyelemreméltó vélemény, amellyel találkoztam, persze itthon, többeké volt, s ezeket a többeket a vélemény megmozdította, s ezek a többek magukat a véleménnyel azonosították. Minden szó tulajdonképpen többek nevében leadott szavazat volt. Úgy vettem észre, hogy a szó súlyát általában úgy mérték, hány ember azonosította magát vele. Ezeket a szavakat igen kedvelték. Ha valakit megtámadtak, a támadó szó csoportszó volt, ha az illetőt megvédték, a védelem is csoport nevében történt. A gondolkozás, az írás, a küzdelem, a vélemény, a vita általában csaknem teljesen kollektív megnyilatkozás volt. A szellemség szavai, amint mondtam, tulajdonképpen világszemléletek, állásfoglalások, érzelmi és érdek kapcsolatok szavazatai voltak.

Helyzettelenségem folytán nekem sohasem volt alkalmam ilyenképpen szavazni. Mindig csak a magam nevében beszélhettem. Mögöttem, mellettem, vagy velem, nem volt senki. Azzal, amit mondtam, senki sem azonosította magát. Inkább ellenkezett, vagy vitába szállt, vagy bosszúságot váltott ki, elvégre tényleg bosszantó, hogy amikor mindenki kollektív és csoportvéleményt vall, akkor legyen valaki, aki mindezekre fütyül, és csak a maga nevében szól. Helyzettelen voltam, időszerűtlen, népszerűtlen, stílszerűtlen. Senki sem védett meg, magamnak kellett magam megvédenem. Senki sem felelt értem, magamnak kellett felelnem. A véleményért járó felelősségekért a felelősség egész súlya reám esett. Semmiféle csoportba nem tartoztam. S így lassan kénytelen voltam annyira önmagammá válni, még jobban talán, mint eredetileg szándékom volt, amennyire csak lehetett. Rendkívüli módon individualizálódtam. Kortársaim belekényszerítettek abba a teljes magányba és egyedüllétbe, amelyben az összes kollektív kapcsolattól elszakadva és elszakítva, csak azt mondhattam ki, amit tényleg és valóban én mondtam.

Kár a sok szóért. Kiléptem az agónról és outsider lettem. Illetve outsidernek néztek. Mert még mindig azt hitték, részt veszek a versenyben. Nem is tudták elképzelni, hogy legyen valaki, aki a többitől annyira különbözik, hogy még csak nem is versenyez. Outsidernek hívják a legszílen futó lovat. Sejtelmük sem volt arról,

hogy már nem vagyok agonális versenyző a sikerért a nyilvánosság előtt, aki szerepéről nem tud lemondani. A pályáról leléptem, és néző lettem.

De nem a verseny nézője. Az egész versenyhistoria, a sikerért való mindennap megújuló egészségtelen loholás végtelenül untatott. Igazán találtam külön néznievalót ebben a szép világban. Találtam külön gondolkoznievalót, külön élnievalót, külön írnievalót. Becsvágyam megnőtt. A versenyen aratható győzelem lehetőségét megvetettem. Így értem meg a nevezetes névtelenségre.

A nevezetes névtelenség az agonális életrend ellenkezője. Olyan életrend ez, amelyben a nevezetes ember névtelen; éspedig azért, mert önmagát a nyilvánosságtól bizonyos óvatos távlatban tartja. Persze a távlat nem jelent negatívumot. A nyilvánosság néha igazán érdekel s a legtöbb esetben mindazt, ami ott történik, jóindulattal fogadom. De cseppet sem ragaszkodom hozzá s végeredményben az egész nyilvános életet bántóan eseménytelennek találom. Ha valaki fölkeres, szívesen beszélek vele, ha elfogadnak, semmi kifogásom ellene, ha hívnak, el is megyek. De ne kívánják, hogy az agonális verseny szenvedélyemmé legyen: ezt a kívánságot nem tudnám teljesíteni. Méltányolniuk kell, hogy érdeklődésem köre egészen más.

A nevezetes névtelenség magatartása nem emberi. Nevezetes névtelenségben él a rigó éppen úgy, mint a tücsök, a bölcs, vagy a szent, a névtelen jótevő s a magányos művész. A kifejezés egyébként annyit jelent: kozmikus helyzet jelentékeny betöltése. Az agón ellentéte, mert az agón éppen a nyilvánosság előtt játszott szerep hatásos eljátszása. Nézetem szerint a nevezetes névtelenség egészen kiválóan alkalmas költőknek, gondolkodóknak, élvezőknek, bölcseknek, vallásos embereknek. S minthogy bennem mindegyikből van valami, számomra tökéletes. Aki nem akar elérni semmit kifelé, agonálisan, még nem jelenti, hogy nem akar elérni semmit egyáltalán. Az ilyen ítélet félreismerné az emberi becsvágyat. A becsvágy hallatlan erejéről nekem is vannak tapasztalataim. Szörnyő, amikor ég, de még szörnyőbb, amikor elfojtják. Meg kell adni neki azt, hogy az embert nevezetessé tegesse, ha már mindenáron azzá akarja tenni. Az ilyen irtózatot realitást, mint a becsvágy, büntetlenül elnyomni nem lehet. Az erőszakos kísérlet vége csak kedélybetegség.

De különbség van aközött, hogy az agónon, az emberi nyilvánosság előtt küzdök a sikerért, és aközött, hogy nevezetes vagyok egy intim végtelenségben. A vallás azt mondja: Isten előtt. S mivel ez a helyzetnek tényleg megfelel, a legjobb a kifejezést megtartani. A lények: virágok, fák, csillagok, madarak csak ezt az Isten előtt való nevezetességet ismerik; egyedül az ember elégszik meg kevesebbel: az emberiség előtt való nevezetességgel. Mintha az emberiség előtt való múlandó hír több lenne, mint Istenben a halhatatlanság.

Ez a gondolat vége. Nem egy nap alatt jutottam ide. Mikorra megérett, a kertekből

régen visszatértem, tél lett és újra tavasz. De valahányszor eszembe jutott és tûnődtem rajta, mindig felmerült bennem az aurában tündöklõ hegycsúcs, a langyos erdõ, a sarjút kaszáló paraszt, a pipacs, számban a muskotály ízét éreztem s arcom a nyugati szél puha érintését kereste.

Tartalom

Következõ

ANTIK ÉS MODERN TÁJKÉP

Az antik tájkép kezdetben igen egyszerű volt. Egyetlen hullámvonal s alatta egyetlen hal, semmi több, ez volt a tenger. Amint látszik, nem volt olyan kép, amilyen a mai felnőtt ember ízlésének megfelel. Jel volt mindössze. Jelkép. Mint az írás, a hieroglifa, amellyel rokonságot tartott.

De ha az ember a modern festményt jól megnézi, Corot, Van Gogh, Constable, vagy Claude Lorrain tájképét, meglepődve fogja látni, hogy ez se más. Csak a jel változott meg. Megszoktuk, hogy a művész varázslatának engedünk és elhisszük, hogy amit elének tesz, a friss reggeli erdő vagy a levegős olajfaliget hűsége utánzata.

Nem is olyan régen akadt egy pillanat, amikor észrevettem, hogy hol van az a rés, amelyen a művész keltette illúzióból ki lehet bújni. S amikor kibújtam - mert nem álltam meg, hogy meg ne tegyem - a táj és a festmény között semmi hasonlóságot nem láttam. Így azonban pontosabb: a hasonlóság nem volt nagyobb, mint az antik tájképnél, amikor a tengert a hullámvonal s a hal jelentette. Jelek ezek is mind, és nem is nagyon érthetetlenek.

Amióta ezt a számomra rendkívül fontos észrevételt megtettem, hónapokon keresztül nézegettem antik és modern tájképeket, ahol éppen hozzájuk jutottam. Megfigyeléseimről számos feljegyzést készítettem, amíg végül annyi lett, hogy nem esnék különösebben nehezemre könyvet írni. Most ez nem szándékom. Néhány gondolatot közlök csupán, lehet, a fontosabbakat.

Mindenekelőtt az első európai költői kép, az Odüsszeiából, Kalüpszo nimfa kertje: A házban előtte tűz lángolt, és az égő cédrus és citromfa füstjének kellemes illata messzire terjedt. Ő maga szépséges hangján éneket dúdolt, mialatt fürge kezével aranyorsóval ragyogó palástot szőtt. A barlang körül liget, csupa zöldelő fa, éger és jegenyenyár és mélyen fekete ciprus. A lomb alatt laktak a szárnyaló madarak, baglyok és vércsék, a fecsegő varjak, vízimadarak, melyek a parton a halakat fogják. A bejárat fölött pedig a sziklán felfutó szőlő csüngött indás hosszú karjaival, bíborszínű fürtöket érlelve magán. És négy forrás ezüstvize eredt itt csillogva, egymáshoz egészen közel, s itt kanyargott valamennyi. A rétek üdén ragyogtak, violával és zellerrel teleszórva.

Jól megfigyelték, hogy mi van itt? Hunyják be szemüket és képzeljék el a tájat. A

kép olyasféle lesz, amelyet a görögök festettek, vagy amelyet Pompejiben látni a falakon. A dísz ellenére feltétlenül egyszerű. Mert egyszerű benne az érzés, a gondolat, s egyszerű az ember, aki festi. A hangulat legtöbbször idillikus. Még akkor is, ha a kép vihart ábrázol, vagy sötét.

Hadd állítsam szembe a modern költői tájat. Verhaeren egy kötetéből való s a következő: Agg pásztorok, akikre mind egy-egy századév zuhant, s kutyáik szélhajsolt ősi rongyok a réten, gyakran látják a hangtalan sikon, az aranydünék árnyékában, csenben, éjszaka, a szörnyet vonulni, hogy a víz a posványban szégyellve lapul, a mező elsápad és elburkolózik, hogy minden falevél, cserje ágán figyel, s a haldokló nap tüze, melynek fénye, mint egy örült tör elő, megfullad sugaraiban.

Az ellentét elég jellegzetes. Íme a tikkasztó rémület, ami e szavakban reszket, mintha semmiben sem hasonlítana Kalüpszo kertjéhez. És tényleg nem is hasonlít semmiben. Olyan ez a kép, mint a lidércnyomásos vízió, valamilyen mély homályban elrejtett feszülő mardosás, amely nem engedi, hogy a festő egyenes vonalat húzzon. Elkínzott, görbe, szenvedő vonalak, mint Van Gogh összetört és gonosz, elhagyatott, bűnös és zokogó almafái.

A kérdés, hogy melyik az igazi. Mi persze már tudjuk, hogy egyik sem. Az antik táj nem egyéb, mint jelkép. De a modern se más. Tudjuk, hogy a festmény soha nem is lehet más, mint a jel. De míg az antik tájkép festőjének eszébe sem jutott a ligetbe ülni s a fák állítólagos lemásolásával az igazság illúzióját kelteni, a modern festő, mint mondják, természet után dolgozik. Az antik tájkép eredetijét az ember hiába is keresné. Sehol ilyen öböl, ilyen fa, ilyen barlang, ilyen kő, ilyen virág nincs a földön, kivéve a festő képzeletét. A modern tájkép eredetije, azt mondják, itt van, mindenki által megtekinthető, és hogy az ellenőrzés nagyobb legyen, le is fényképezhető. Az antik festő képzelt, úgynevezett ideális tájat hoz elénk; a modern becsvágya nagyobb, vagy kisebb, nem tudni biztosan, de mintáját a természetből veszi.

A címszó tehát: a természet. Ez az a téma, amit az antik festő vagy nem ismert, vagy figyelembe se vett. És ez az a téma, amelyen a modern festő dolgozik.

Az egyetlen szerző, akire ebben a nehéz kérdésben számítani lehetett volna, John Ruskin. A Modern Paintersben az antik és modern tájképről hosszú fejezeteken keresztül beszél. Foglalkoztam vele, s ha egész vállalkozásomnak csak annyi haszna lett volna, hogy Ruskin könyvével mintegy két hetet meleg barátságban töltöttem, akkor is nyertem volna.

Az antik festménytől a modern szerinte abban különbözik, hogy felhős. A felhő, magától értetődik, nem mint a műveletlen ember hinné, a levegőben úszó pára, amely a földre árnyékot vet s a napfényt felfogja. Aki ezt ilyen egyszerűen képzelel el, nem ismeri Ruskint. A felhők szolgálata, service of the clouds, azt jelenti, hogy a képről a napfény leszorult. Ezzel életbelépett az az irányzat, amely a színek szent

elemeit megalázza. Nincs több ragyogás. Nincs több felhőtlen kék ég. És amikor az ég felhőssé válik, a kedély belül is elborul. A szép emberből egyszerre csúf és nevetséges teremtmény válik. Az ember már nem vallásos többé, hanem tudományos. A búskomor Én-imádat - troublesome selfishness - a felhős képeknek megfelelő sötét lelkiállapot. Ez a modern ember unparadised - paradicsomból kitalált - helyzete.

Amint látszik, Ruskin a tájkép moráljáról beszél. Amit ő sem tagad. Nem mintha nem lenne igaza. Gondoljuk meg jól, és látni fogjuk, hogy e dorgáló szavakból egyetlen egy sem igaztalan. A felhőnek ez a metafizikája minden vonatkozásában, száz százalékosan indokolt. Csak egy a baj: nem erről van szó.

Azt mondják, hogy a természetet Rousseau fedezte fel. A magam részéről ebben egyáltalán nem hiszek, éspedig azért, mert a németalföldi tájképfestők már előtte jó százötven évvel ugyanazt a természetet ismerték. Rousseau-t egyébként újabban mind negatívabbnak látom: ösztön- és természetimádata nézetem szerint nem egyéb, mint az értelem halálugrása. Rousseau-ban végzi ki magát a descartes-i raison. Ezért nála a súly inkább arra esik, hogy az ész nem, mint arra, hogy az ösztön igen.

A természetet a később általánosult alakban először Dürernél találtam meg. Nem mint nagy képet, mint végleges és biztos megoldást. Olyan hangsúlytalan kis rajzai és vázlatai, mint a bogarak, virágok, füvek, a modern tájkép csirái. Természet után és úgynevezett hűséggel másolt. A modern illúziót, a természetességet itt látom felmerülni. Hogy északi és protestáns? Az. De hogy északi és protestáns, szintén jel, mint Ruskin felhője, vagy a hullámvonal és alatta a hal.

Kassner közelebb van. De abban a megkülönböztetésben, amit a táj és a természet között tesz sem tudom megvetni lábamat. A kettőt persze nem szabad összetéveszteni. A természet egész, határtalan, amiből a táj csak kivágott, önkényesen elkülönített rész. A táj kelléke a keret; a természetnek nincs kerete. Szép az, ahogy Kassner a korokat jellemzi. A görög ember s a táj között vannak az istenek. A középkorban több a szenvedély, mint a távlat. A renaissance a nagy szönyeg. A természet stílusa XIX. század elején jelentkezik, éspedig az angoloknál: Shelley és Turner. Az antik és modern tájkép között levő különbséget feltételesen így fogalmaztam meg: az antik táj idea-kép, a modern pedig valóság-kép. Ez pedig közhely. Nem óhajtom, hogy nekem tulajdonítsák. Az idea-festésről, remélem, van tudomásuk. Nem akarom terhelni emlékezetüket azokkal az anekdotákkal, amelyek szerint az egész ókor, középkor, még a reneszánsz is a valóságot lenézte. Az élő ember és táj csak alkalom volt, hogy a harmónia törvényeinek megfelelő merőben fantázia-képet megfessék. Ez a kép a valósághoz nem is akart hasonlítani. A valóságos Lorenzo di Medicire halála után tíz évvel már senki sem fog emlékezni, szólt Michelangelo, de szobrát ezer év múlva is csodálják. Ki tudja, milyen volt a

valóságos Akhilleusz? Csak az Akhilleusz-ideát ismerjük. Milyen volt Kalöpszó kertje? Csak az idillt ismerjük.

Különös, hogy az ideális táj milyen sokáig fennmaradt. Az arcképet már régen természet után festették, mint Gioconda esetében, de a mögötte levő táj még ideális volt. A modern kor se tudott teljesen lemondani róla: Hodler, Puvis de Chavannes, Böcklin, Segantini képei tanúskodnak róla.

A kérdés azonban tulajdonképpen a következő: kétségtelen, hogy az ideális táj nem kíván igaz lenni. De vajon a valóságos táj, amely reális kíván lenni, tényleg igaz? Az ideális táj ideális. A valóságos táj valóságos. De hogyan áll a dolog az igazzal? Megállapításom lényege, hogy a modern tájkép, amely a valóságot híven akarja ábrázolni, éppen olyan kevésbé igaz, mint az antik tájkép, amely az ideát akarja ábrázolni. Az a természet, amelyet a modern tájképen látni, éppen olyan kevésbé igaz, mint az, amit az antik tájképen látni. A régiek ideális tájat festettek, a valóságos táj természete azonban, amit a modernek festenek, az igaztól éppen olyan távol van, mint az idea.

Természet és igazság nem ugyanaz. Ezt nem lehet eléggé hangsúlyozni, és a továbbiak érdekében jól meg kell jegyezni: a modern tájkép emberábrázolásának az igazsághoz semmi köze. Jól van. A modern tájkép nem ábrázolja sem az ideát, sem az igazságot. Hát akkor mit ábrázol?

A természetet. A címszó: a természet. De mit jelent az, hogy természet?

Nem untatom a görög φύσις, a latin natura, a magyar természet szavak elemzésével. Csak annyit mondok, hogy e szavaknak eredetileg semmi közük sem volt az igazsághoz. Ami természetes, még nem kell, hogy igaz legyen; azért, mert természet, még nem kell, hogy igazság legyen. Természet és igazság egymást nem fedik. Hogyan mondjam még világosabban?

A feltevés tehát az: a valóság-természetben nincs több igaz, mint az ideában. Ezzel még távolról sem mondta senki, hogy a valóság-természet irreális. Hiszen az idea sem az. Mindnyájan tudjuk, hogy az ideának igen komoly és számításba veendő realitás-tartalma van. Azok, akik az ideát a realitással szembeállítják, mondván, hogy a kettő ellentétes, és sem a realitásban idea, sem az ideában realitás nincs, azok a dologhoz nem értenek. Az ideának igenis mélyen megalapozott realitása van. Mindenesetre van annyi, mint az úgynevezett természetnek. Végül is a helyzet az, hogy az igazat nem ábrázolja sem az idea, sem a természet-kép. Amit az újkor eleje óta naturalista festészetnek hívunk, s amelynek illúziója az úgynevezett hűség, éppen olyan kevésbé hasonlít az igazsághoz, mint az idea. Constable vagy Ruijsdael képei az igaztól éppen olyan távol állanak, mint Homérosz Kalöpszó-kertje, vagy mint a pompeji falfestmények és Verhaeren tája. Meg vagyok győződve arról, hogy az igazat, vagyis a tényleges helyzetet, ahogyan az, ami van, nem festette le senki, sőt nem is látta senki, és nem is festheti le senki, mert nem is láthatja senki.

Induljunk el valamely adott esetből. Corot művét ajánlom, amely erdei utat ábrázol, a háttérben néhány falusi háztető és egy templomtorony. A kép címe: Gyalogút a templomhoz. Nézzék meg a képet, és vallják be, hogy a legelső benyomásuk a következő: nyár eleje van, vasárnap reggel, az éjszaka friss volt, és a nap meleg lesz, a levegő azonban még üde, és az erdőben csend van, csak a harang szól. Most azt kérdem: hol látják önök a nyár elejét? A méregzöld lombon? Az ég színén? A felhőkön? Az úton? Hol látják a vasárnap reggelt? Hol látják, hogy az éjszaka friss volt? Hogy a nap meleg lesz? Nem tudnak rá felelni. Megvallom, én se tudok. De ha valaki azt merésznél mondani, hogy ez a kép szeptemberben készült és délután, kinevetném, és azt ajánlanám neki, foglalkozzék valami egyébvel, mert a képekhez nem ért. Egyébként még a templomi harangszót is megkockáztattam, sőt azt is tudom, hogy a mise csak negyedóra múlva kezdődik, mert ez csak az első harangozás.

A természet neve alatt néhány száz év óta az érzékelhető jelenségek összességét foglaljuk össze. Corot képe csupa ilyen jelenség. A levegő, az erdő színe, a napfény, a felhő, a meleg, a pára, a harangszó, mind ilyen jelenség, ilyen érzékelhető és érzéssel felfogható és az érzéseknek szóló kép. Az egész pedig nem egyéb, mint a természet, mint jelenség, mint érzéki benyomás.

Nézzék meg Claude Lorrain, vagy Ostade, Theodore Rousseau, David Cox, De Wint, Rembrandt, vagy akárki más képét, és ugyanazt fogják találni. A tájkép minden esetben a jelenséget fogja bemutatni. A jelenséget és nem az igazat. Hogy a kettő egymással nem egyenlő, azt remélem, tudják.

Ezek a képek sajátságos érzékmisztika van, szemben az antik tájfestő ideamisztikájával. Mind a kettő misztika, és hogy az igazsággal milyen viszonyban áll, az nem állapítható meg, mert ha az igazról van is valamilyen homályos érzésünk, csak arra elég, hogy megállapíthassuk: a tájkép nem igaz.

Mindenképpen tényleges megkönnyebbülés ezentúl a modern tájképen többé nem a hasonlóságot keresni, hűséget, vajon a fa tényleg olyan volt, a nap tényleg úgy sütött, s a tenger színe tényleg olyan ibolya volt. Nincsen szó utánzásról.

A modern tájkép nem másol. A jelenséget ábrázolja. Spengler azt mondja, hogy az érzéki jelenség kozmikus érintés. Kosmischer Takt. Koszmos ütem. Elmondani, hogy ez az érzéki jelenség milyen kozmikus mozzanat, annyi teret igényelne, hogy bele sem fogok. Karl Welkisch könyvét ajánlom, olvassák el, és meg fogják érteni, hogy az emberi szellem e magasrendű tevékenységét új értelmezésben kell látni. Más jó könyv erre vonatkozólag J. C. Powys: In defence of sensuality-je. Csak a sajnálatosan félreértett kereszténység és a tévesen magyarázott morális aszkézis fokozta le az érzéki jelenség szellemi értékét oda, ahol ma van, és tekintette kerülendő bűncselekménynek.

Az érzéki jelenséget nem elutasítani kell, hanem egész mélységében áthatni,

átítatni, átszellemíteni. A modern tájkép a természet átszellemítése. A szemet érintő kozmikus érintés ábrázolása. Most már értik talán, hogy Corot képén a beavatott miért látja, és kell hogy lássa, mindenekelőtt a nyári reggelt, a friss levegőt, és hallja a harangszót.

A tájkép ezt az érintést ábrázolja. A világnak ezt az ütemét festi meg. Hogy az erdő, az út, a háztető, a templomtorony fontos? Az. Mert ezek a jelenségek azok, amelyeket ábrázol. Ezek azok a bizonyos jelek és hieroglifák, mint a hullámvonal és a hal. A modern tájképfestőt semmiért sem lehetne rávenni arra, hogy Kalüpszo kertjét megfesse. A kiállítás, ahol ma ideális tájak lennének, halálra untatna bennünket. A természetben levő kozmikus érintést, az érzékeknek ezt a bizonyos misztikus mozzanatát keressük. Ennek a mozzanatnak az igazi természettel milyen kapcsolata van? A képek nem ábrázolják, ami van, hanem azt, ami - hogy is mondjam csak: "van", idézőjelben és aláhúzva, úgy gondolom, félreértették. A természet, amit ma látunk, átélünk, csodálunk, amiben hiszünk, s amit a festőink oly hûséggel ábrázolnak, a jelenségeknek az érzékek számára való misztikus elmélyítése.

Most, hogy közvetlenül a gondolatmenet végére értem, engedjenek meg egy alapvető megkülönböztetést. Azt hiszem, az utolsó lépést meg fogja könnyíteni. Különbséget kívánok tenni a szakrális és a profán táj között. A szakrális táj korok szerint más és más. Kalüpszo kertje az, de Verhaeren tája is. A középkor Golgota-képein a fantasztikus hegyek, a reneszánsz arcképei mögé festett dekoratív ideális tájak, Burne-Jones vagy Marées festményein látható tájképek mind szakrálisak. A profán tájakat nehezebben tudnám jellemezni, mégpedig azért, mert azoknak a festőknek nevét, akik ilyeneket festettek, vagy nem is hallottam, vagy azonnal elfelejtettem. Az esztétika azokat a festményeket, amelyek ebbe a csoportba tartoznak, giccseknek hívja. A profán táj a giccstáj. A mázolmány. Az értelmetlen és avatatlan és hitvány festékpocsékolás.

Ez így azonban egészen pongyola. Pontosabban szólva: a szakrális táj az, amely mögött igazság van s amelyben igazság van; a profán táj az, amely mögött igazság nincs. Az igazság nem ábrázolható. Nem is látható. Az igazság ideafölötti, valóságfölötti, természetfölötti, érzékfölötti, jelenség fölötti, az igazság az, ami az ideát, a valóságot, a természetet, a jelenséget tartja. Ez így van. A festőnek az érzéki jelenséget kell ábrázolnia, és tudnia kell, hogy az igazságot sohasem láthatja meg. A jelenség csak jel. Mint a hullámvonalak és a hal. Mindig a jelet kell ábrázolnia, de mindig tudnia kell, hogy jaj a képnek, amely csak jel és semmi egyéb, s amelynek a megközelíthetetlen és megláthatatlan igazsághoz semmi köze sincs. Elérhetetlen, de a képen ott kell lennie; láthatatlan, de látni kell. Nem érzékelhető, de ábrázolni kell, és csak ezt az egyet szabad és kell érzékelni és ábrázolni. Ha a képen nincs igazság, akkor profán, és be lehet vele fûteni. Csak akkor szakrális, vagyis csak akkor magas, ha az igazat ábrázolja.

Az újkor fölfedezése, hogy szakrálisan lehet ábrázolni szarvasbogarat is (Dürer) és az eldobott cigarettacsutkát is, nemcsak Mária mennybemenetelét; erre példa van ezer. Tudjuk, hogy egy fûcsomó, egy híd, egy virág, egy tál alma, ha az igazság jele, szakrális lehet, és az is. És ugyanakkor tudjuk, hogy profánul lehet ábrázolni Krisztus születését, a feltámadást is, ahogy erre is van példa ezer, sok cudar kontár komisz giccse, ha nem az igazság jele.

A modern tájkép hallatlan újítása, hogy előtérbe állította a természet látszatát, s ezt a látszatvilágot arra tudta felhasználni, hogy a világ eddig jelentéktelennek látott jelenségében meg tudta ragadni a benne levő megragadhatatlan igazat.

Mit ábrázol? Legyet? Esőcseppet? Kezet? Hegyet? Olajfaligetet? Mindegy. A gyaloghídról festett kép igazabb lehet, mint Veronika kendője, ha a szakrális érzéki érintés benne van. A modern festészet az érzéki jelenségben levő szakrális lehetőség megnyilatkozása.

Arra a kérdésre, hogy mit jelent itt a szakrális fogalma, felelni egyszerû. Szakrális anyyi, mint szent. És szent anyyi, mint az, ami van. Ami tényleg van. Ami nem felület, nem múlandó, nem tünékeny hanem lét, örök, halhatatlan. Szóval nem az, ami elmúlik, hanem ami: van. Ami igaz. Mindig igaz, és mindenütt igaz. Ami ténylegesen van. Az pedig, ami örök is, létszerû is, halhatatlan is, igaz is, ami szent, ami szakrális, ami van, az a világon csak Egyetlenegy.

Tartalom

Következő

TÚLVILÁGI KALAUZ (Tévedés joga fenntartva)

Nagyon jól kell tudni lőni annak, aki pontosan a cél mellé akar találni.

A túlvilág iránt való állandó érdeklődés, ezzel szemben a túlvilágról szóló kevés, hiányos és ritka újabb kori feljegyzés a kiadóban felébresztette azt a szándékot, hogy ezt a kézikönyvet megszerkessze, s ezzel szolgálatot tegyen mindazoknak, akik a világon túlra utaznak.

A kiadást főképpen az tette szükségessé, hogy azok a nagyszabású művek, amelyek erről a tárgyról régebben keletkeztek, elavultak, vagy elvesztek. Állítólag a Toth által írt Halottak Könyvétől kezdve a 18. században élt Swedenborgig nagyon sok ilyen irányú mű forgott közkézen. A könyveknek azonban, a mai ember szemével nézve, mind az a hibája, hogy irányzata merőben építő és vallásos, s így egyáltalában nincsen tekintettel azokra a gyakorlati szempontokra, amelyek pedig a modern korban élő embert a legjobban érdeklik.

Így például az a modern ember, aki a túlvilágra megérkezik, a földön tanultak nyomán először a Mennysország, a Tisztítótűz és a Pokol felől érdeklődik. Ezen a ponton az utazót mindjárt meglepetés éri. Azt hiszi, hogy a Túlvilág csak ebből a három részből áll. A való helyzet ezzel szemben az, hogy a Mennysország, a Tisztítótűz és a Pokol a túlvilágnak csak elenyészően csekély része, olyan kicsiny és olyan jelentéktelen, hogy a legtöbben már sok ezer éve tartózkodnak ott, de sem az egyikben, sem a másikban még sohasem voltak. Hogy ennek mi az oka, azt az utazó azonnal megéri, mihelyt ezeket a helyeket meglátogatta.

A Mennysország a legjobb üdülőhöz, egyesek szerint Nizzához, hasonlít. A belépést eredetileg bonyolult eljárásához kötötték. Az embernek kérvényt kellett beadnia, amelyhez mellékelni kellett curriculum vitae-jét, keresztlevelét, erkölcsi bizonyítványát és halotti levelét. Ez utóbbira azért volt szükség, mert attól tartottak, hogy esetleg élő emberek is bejutnak (lásd Odüsszeusz, Vergilius, Dante). Ezen kívül kötelezvényt kellett aláírnia, amelyben fogadalmat tett, hogy a legbensőbb meggyőződése szerint a Mennysországba tartozik. Az akta bizottság elé került, amely a kérvény felett döntött. Ha a döntés kedvező volt és az igényjogosultságot megállapította, az embert egy a katonai sorozáshoz hasonló eljárásnak, majd lelki vizsgálatnak vetették alá. Az alkalmas kimondása esetén az illetőt aztán beöltöztették, vagyis utasították a központi raktárt, hogy a halott járandóságait adják ki, fertőtlenítették, s aránylag egyszerű szertartás alapján, amikor is az embernek meg kellett esküdnie, hogy a Mennysországban minden erejével és

igyekezetével stb., végül bibliai nevet választottak számára és beeresztették.

Az eredetileg elgondolt eljárás azonban sohasem lépett érvénybe. Ma a helyzet az, hogy aki be akar menni, annak egy már kész, sematikus blankettát kell aláírnia, melynek szövege szerint az illető lelke legmélyéről érzi a Mennyországra való igény jogosultságát. Ezt a segédhivatali igazgató ellenjegyzzi, s az ember fehér ruháját, zoltároskönyvét, csajkáját és kulacsát azonnal megkapja. A mai helyzet kialakulásának oka az, hogy a Mennyország a túlvilág legrosszabbul menő üzeme. Nemcsak azért, mert valószínűtlenül unalmas hely, hanem azért is, mert egy sereg súlyos és kevésbé súlyos visszaélés az otttartózkodást csaknem elviselhetetlenné teszi.

A Mennyország ellátása rossz. A vezérigazgató az ügyekkel nem törődik, a különböző tanácsnokok, igazgatók, felügyelők úgy garázdálkodnak, ahogy akarnak. A szabályzat szerint az ottlakók csajkáját naponta kétszer színültig kellene tölteni mannával, és egy fél liter nektárt kellene kiadni. A fejadagokat azonban csökkentették, s ma már a halott alig kap egy fél csajkát. A minőség is teljesen leromlott.

Mindennapos jelenség, hogy nem friss, dohos, avas, penészes mannát szolgáltatnak ki, a nektár pedig savanyú, zavaros és sokak szerint olyan, mint az uborkalé. Feljelentésekkel semmit sem értek el. Az akta az adminisztráció útvesztőiben elsikkad. A vezérigazgatóhoz is elmentek kihallgatásra, és az meg is ígérte, hogy szigorú vizsgálatot indít, de semmi sem történt.

Ami aztán a Mennyországban való tartózkodást igazán tûrhetetlenné teszi, az a hurik viselkedése. Huri az olyan nő, aki idekerült, mert a földön nem volt része szerelemben. A Mennyország tele van velük. Édeskésen mosolyognak, grácia, báj, melegség nélkül, a szajhaság és a kenetteljes morál legétvágyrontóbb vegyülete, ahogy beszélnek, minden férfival azonnal szóba állnak, kikezdenekvele, hozzádörgölöznek, hamis hangon énekelnek. Nem lehet tőlük szabadulni. A nap egyik órájában sem bizonyos, hogy nem jönnek el, nem kezdenek el kihívóan viselkedni.

A helyzet nem nagyon csábító és nem is csábít. A Mennyország nagyon rosszul megy. Többször volt már szó arról, hogy az üzemet megszüntetik, vagy átalakítják valami egyébbé. Hogy ez eddig nem történt meg, annak oka: még nem találtak olyasmit, ami a Mennyországot helyettesíti.

Ha a Mennyország leginkább üdülőhöz hasonlít, akkor a Tisztítótűz kórházhoz, vagy szanatóriumhoz. A túlvilágon általában arról vannak meggyőződve, hogy ide azok az emberek mennek, akiknek nincs önbizalmuk, akik neuraszténiások, szkizofrének, hipochonderek, mániákusok és önkínzók. Az eredeti szabályzat itt is elég szigorú volt. Az igényjogosultságot igazolni kellett, és akkor a Tisztítótűz-bizottság megjelölte a vezeklés módját. Ma már a halottak a felügyelő közegekkel

maguk beszélhetik meg a kúrát, sőt felügyelet nélkül is olyan gyógymódot használnak amilyet akarnak.

A Tisztítótűzben az egész élet a betegség, bűn, vételő hiba, szenvedés, nyavalya, görcs, fekély, nyomorékság körül forog. Az emberek minden idejüket azzal töltik, hogy bűneiket és betegségüket tanulmányozzák, nagy könyveket olvasnak a gyógymódokról, erről beszélnek, egymást analizálják, tanácsokat osztogatnak, újabb és újabb igen nagy könyveket írnak a legkülönbözőbb nyavalyákról. A Tisztítótűz a betegség kultuszának helye. Az emberek ide azért jönnek, hogy vétkeiktől megszabaduljanak, de a megszabadulás ebben a környezetben teljesen lehetetlen. Kúra, gyógymód, operáció, aszkézis, jód, kloroform, éter, bonyolult vágások, beavatkozások, kezelés, pakolás, masszázs, fürdő, légzés, fogyasztás, hízlalás, hashajtó. A Tisztítótűzet az ápolónők teszik tûrhetetlenné. Higiénikus hisztériájukkal senkit egy pillanatra sem hagynak nyugodtan. Egyébként egymást érik a bűnbánati kurzusok és legújabbban nyolcosztályú siralomiskolát állítottak fel, ahol igen híres szakértők tartanak előadásokat.

Amint látszik, a való helyzet egyáltalában nem felel meg a földi ember képzeletének, s így a túlvilágot ajánlatos szakszerűen, Baedeker-módjára ismertetni.

Útiköltség

Az utazás költsége az igények szerint rendkívül különböző. Luxusutazás, lassú úton, kényelmesen, hálókocsival és teljes ellátással 6.500 livorin. (Livorin a túlvilági pénzegység.) A kiszolgálás külön, átlagban tíz százalék. Az első osztály 5000 livorin, a második osztály 4.500, a harmadik 3.000. Turistaosztály 2.650, a fedélköz 2.500. Ellátás nélkül 33 százalékkal kevesebb. Kedvezményes jegyért lehet folyamodni, de sohasem adják meg. Az utazás költségeit a túlvilágra való érkezéstől számítva egy éven belül meg kell fizetni. Részletfizetési engedélyt adnak.

Megérkezés

Már Aiszkhülosz írja, hogy a túlvilág kapujában az embert Telephosza fogadja. A görögök általában tudtak arról, hogy az embert, amíg tájékozódik, a Pszüchopomposz vezeti. A Pszüchopomposz, mai szóval, az idegenvezető, piros svájci sapkájáról könnyen felismerhető. Díjazása egy napra 2.50 livorin. A határátlépés rendesen nem zajlik le símán. A vámvizsgálat szigorú, semminemű idegen tárgyat a túlvilágra bevinni nem szabad, még akkor sem, ha az ember hajlandó érte vámot fizetni. Ahogy Goethe mondta, útravalóul csak a kiképzett tulajdonságot szabad elvinni. Vannak, akiknek ilyesmijük egyáltalán nincs, s így ezek kénytelenek üres kézzel megérkezni.

A határon az elkobzott tárgyak múzeuma áll, s ezt érdemes megnézni. Mindenféle tárgy található itt: zsebkendő, elszáradt virág, kis szalagocska, ami a földön maradt kedvesre, férjre, asszonyra, gyerekre emlékeztet; van itt jócskán pénz, főképpen arany, ruha, testi szépség, vannak könyvek, van koldustarisznya, kutya, ló, kard, minden, amihez az ember ragaszkodott. A határőrség nem ismer irgalmat, mindent elkoboz, a tárgyakat le kell tenni, még azoknak emlékét is.

Köztudomású, hogy a túlvilág határa, a Sztyx folyó igen rohamos folyású és mély víz, amin a csempészet lehetetlen. A túlvilági oldalon egyébként állandó határrendőrségi járőrök cirkálnak, a partokat fényszórókkal világítják meg, s eddig még senkinek sem sikerült tiltott tárgyat, emléket stb. a határon átcsempésznie.

A földön némelyek tanításának hatása alatt az a nézet terjedt el, hogy az ember jó és rossz tulajdonságait a határon szétválasztják, a jók a Mennyországba, a rosszak a Pokolba kerülnek. Ebből egy szó sem igaz. A személyiség a maga egészében megmarad, csak azt veszik el, ami nem tartozik szorosan hozzá. Némelyek megkíséreltek protekciót igénybe venni, de ajánlólevelek, rokonságra, stb. való hivatkozás eddig minden esetben eredménytelen maradt.

Nyelv

A túlvilági nyelvhez hasonló a földön nincsen. Sajátságos hangzásban leginkább a közép-afrikai törpe népek csaholásához hasonlít, felépítése azonban ember számára elképzelhetetlenül bonyolult. Különös szerepet játszanak benne a félhangok, dupla hangok, torokreszelés, orrhang, nyávogás, és egy hang, amit ooo -val jelölnek, s ami úgy hangzik: prprpr, mintha az ember köpne.

A főnevek ragozására szabály nincs. Minden főnév ragozása a másiktól mindenben különbözik. A nyelv állandó ragokat és képzőket nem ismer. Némelyik főnévnek kilenc esete van, némelyiknek hat, némelyiknek kettő, másnak tizenegy, vagy pláne harmincnyalc.

Példa:

föld = mjachtorr

földnek = mjaturrnu

földet = mjachterke

földszinten = tamkovijj

föld fölött = kakap

föld alatt = imbarna

Bizonyos vonatkozásban azonban maguk a szavak is megváltoznak. így ha valaki

azt akarná mondani: föld alatt vagyok, ezt nem a nyelvtan szerint imbarnával fejezik ki, hanem azt mondják: nyujj konto toroko broka prprpr. Az angyal szó ragozása:

angyalnak a = rrr
angyalt = cijjceõ
angyali = buhh
angyaltól = imlador

Megjegyzés: váratlan bonyodalmak is akadnak, böven. Pl. az említett imlador szó nemcsak azt jelenti, hogy angyaltól, hanem jelenti a következő szavakat is: angyalszárnytoll, angyaltól származó félvér gyermek, angyalexcrementum, de azt is jelenti, hogy: bánatos.

Igeragozásra szabály éppen úgy nincs, mint a névszóragozásra. A személy mindig attól függ, hány személyről van szó. Ez a nyelvet hallatlanul megnehezíti. Mert van egyes szám, kettes szám, hármas szám, négyes szám, tizes szám, nyolcvanas szám, egészen ötszáz és negyvenhatig. Mindjárt hozzá kell tenni, hogy: a közönséges nyelvben. Mert az irodalmi nyelvben még tovább is van ezerszázhatvankettőig. Miért éppen eddig? Senki sem tudja, bár sok nagy könyvet írtak róla. Példa:

megyek = bet
ketten megyünk = bubini
hárman megyünk = ferkema
négyen megyünk = törtõ
ötten megyünk = tarkama
hatan megyünk = százaj
százharmincketten megyünk = banakuloi
háromszázötvenketten megyünk = tömeleghamba
általában: sokan megyünk = nyamagaimõ
ötszáznegyvenhatan megyünk = ürülõprprpr

A dolgok azonban itt sem egyeznek. Mert ha valaki azt mondja: sokan megyünk a vásárba, ezt nem a nyelvtan szerint szabályos ürülõprprprrel fejezik ki, hanem azt mondják: nén ikunszju caft nyuló toffch.

Néhány közkeletû szólásmód:

jó napot = imemama jakurtuk
hogyan van? = püüpü
köszönöm = ija banakafur éskejte valahen xeszitijaprprpr

jól vagyok = sz

merre van? = üskükü

WC = pampipapszesz

jó éjt = uvauvau

kérek = ü ü

kenyér = buuchuu

Fontos megjegyzés: a túlvilági nyelv szavainak kiejtésében gondosan kell ügyelni a jellegzetes éneklő hangsúlyra. A hangsúly elhelyezésére szabály nincs, és azt könyvből tanulni nem lehet. A helyes éneklésre az embert csak a gyakorlat taníthatja meg.

Írás

Az írás, úgy látszik, a görög, az ékírás és a kínai írás összetétele. Háromféle írást különböztetnek meg. Az első a fonetikai, vagy hangírás, amelyben összesen száznegyvennégy hang szerepel. A második az úgynevezett szótagírás és ebben kilencvenezer szótag van. A harmadik a fogalomírás, amelyben egymillió és háromszázezer fogalomról tudnak.

Az első írást a kereskedők, iparosok és hírlapok használják. Ezt tanítják az elemi iskolákban is.

Példa:

_ X + _ 0 - ami olvasva: huirprprpr jamhaucs kairtimó. Jelentése: Összörnyeteg.

A szótagírást a középiskolákban tanítják és a magasabb irodalomban használják. A fogalomírás, az ún. scriptura inferna, a bíróságok, a törvény stb. nyelve és írásmódja.

A három írás nem mindig fedt egymást. Ugyanaz a jel a különböző írásmódokon különböző szavakat jelent. így pl. van olyan írásjel, amely az egyik írás szerint olvasva közbiztonsági ellenőrt jelent (így hívják a rendőrt), a másik írás szerint havas esőt, a harmadik szerint levéltetűt.

Pénzegység

A túlvilág pénzegysége a livorin. Egy livorin ideális névértéke 44 örja, egy örja 16 sikiri, egy sikiri 252 bumm.

Arra a kérdésre, hogy ezek a számok miért ilyen szabálytalanok, senki sem tud kielégítő felvilágosítást adni. A pénz helyzete éppen olyan zavaros és bonyolult,

mint a nyelv és az írás helyzete. így mindjárt: háromféle livorin van, arany, ezüst és papír. Az arany azonban a legkevesebbet éri (38 örja), utána a papír (42 örja), a legdrágább az ezüst (43,5 örja). Örja viszont négyféle van: arany, ezüst, papír és úgynevezett hitelörja, amelynek tőzsdei árfolyama is van. Rendesen tizennégy-tizenöt sikiri között ingadozik. Sikiri azonban már hatféle van: arany, ezüst, papír, hitel, járadék és birodalmi sikiri. A bumm váltópénz. A forgalomban több mint a fele hamis. (A pénzről bővebbet az Államügyek c. fejezetben.)

Időszámítás

A túlvilág időszámítása nagyon egyszerű. Az órák harminchárom percesek, a percek harminchárom másodpercesek, a napok harminchárom órásak, a hónapok harminchárom naposak, az évek harminchárom hónaposak. A hónapnevek: tironin, deva, gagori, cucame, bölön stb.

Az undecimáliák napnevei: tot, lot, bolot, lolot, tobolot, bolotot, lotobot, otobolot, botololot, tololobob, ké.

Minden hónap első undecimáliájának első napja, a másodiknak a második, a harmadiknak a harmadik, ünnep és teljes munkaszünet.

Fürdő

A nagy szabad fürdő közvetlenül az érkezési oldal mellett van. Belépődíj 10 sikiri. Óriási területen egyszerre ezerhatszáz millió ember fürödhet. Ez az ún. Szexi. Kisebb fürdők sok helyütt. Szállókban a szobákhoz ingyen fürdő jár, masszázssal és erotikával. A fürdés mindennemű ruha nélkül történik.

Kabinok a szabad fürdőkben nincsenek, mindenki ott teszi le ruháját, ahol akarja, és azt a ruhát veszi fel, amelyik jól esik neki. A túlvilágon a fürdőkultusz igen nagy, és divatos az éjszakai fürdés. A fényszolgáltatás állami monopólium (bővebbet lásd az Államügyek c. alatt). Az éjjeli fürdés drágább (12 sikiri). Fürdőtársnak, illetve társnőnek bárkit fel lehet kérni utcán, a szállóban, az étteremben, s a nők a meghívást egészen kivételesen tagadják meg.

Megjegyzés: férfi és nő közös fürdése a törvény értelmében szigorúan tilos. Akit rajtakapnak, azt súlyos pénz- és börtönbüntetéssel sújtják. Tény azonban, hogy utcákon, tereken, kávéházakban, vendéglőkben, nyilvánosan és állandóan a közös fürdés állandó szóbeszéd tárgya, még hatósági személyek, bírák, rendőrök, miniszterek között is, és a Szexiben soha férfi vagy nő egyedül nem fürdik és nem fürdött. Ez a jelenség szorosan összefügg a túlvilági társadalmi renddel.

Társadalom

A túlvilág társadalmi életében az érintkezés formáit megérteni, felvenni és megszokni a legnehezebb. De mindjárt hozzá kell tenni, a megértésre vonatkozó mindennemű kísérletet fel kell adni. Nem lehet abból semmit megérteni. A társadalom négyszázkilencvenhárom kasztra oszlik, minden kasztnak egyenruhája és címe van. A kasztok tagjai egymás között másképpen üdvözlik egymást, mint a felsőbb vagy az alsóbb kasztokat. Az úgynevezett sárgabetétesek (klistérozással foglalkozók) saját kasztjukat úgy üdvözlik, hogy balkezüket mereven előretartják és fügét mutatnak. A felsőbb kasztokat úgy, hogy mind a két tenyerüket ülepökre teszik és egy helyben ugrálni kezdenek. Az alsóbbrendűeket viszont úgy, hogy jobbkezük hüvelykujjának körmét fogukhoz verdesik. A sárgabetétesek az alacsonyabb kasztokhoz tartoznak, és alattuk már csak tizennégy kaszt van. Ezek: a kutyamosók, kerítők, utcai árusok, rikkancsok, szappanfőzők, hullarablók, detektívek, névtelen levélírók, hivatalfőnökök, utcaseprők, filmsztárok, parkettáncosok, árnyékszéktisztítók és hamis próféták.

A Címzésben a kasztot mindig meg kell jelölni. Három megjelölés van: nagyméltóságú, középmeéltóságú és kisméltóságú. (Méltóságosnál alacsonyabb címzéseket a demokratikus parlament eltörölte.) A zsebmetszöt pl. így kell szólítani: "Kisközépméltóságú, zsebmetszésben rendkívüli kiváló tevékenységet folytató, többszörösen méltán kitüntetett X. Y." A százhatodik kasztnál (denunciánsok) kezdődik a középmeéltóság, a kétszázhuszonegyediknél a nagyméltóság. Persze van nagykisméltóság (sofőrök), nagyközépméltóság (csirketolvajok), nagynagyméltóság (markotányosok), nagyfőméltóság (pénzhamisítók) és főnagyméltóság (hóhérok).

A túlvilágon a neveknek rendkívüli fontossága van. Akit halálakor egyszerűen Varga Ferencnek hívtak, az egy idő múlva Vargha, majd Wargha, még később Whargha, aztán Wharrgha, végül Wharrghaa lett, azoknak az okmányoknak segítségével, amelyet jó pénzért a hivatásos irathamisítók (négyszázharminckettedik kaszt, főnagyfőméltóság) állítottak ki. Három nemesi előnevet is szerezhethet, s így most a következőképpen hívják: fegyverneki, bánatrasmakuti és felsőnemesharangozói Warghabéless-Wharrghaa Ferenc. Ha valakit apagyilkosnak hívnak (száznegyvenhatodik kaszt), nem olyan sértés, mintha valakit nem a túlvilági viszonyoknak megfelelően szólítanak.

Külön kell beszélni a kitüntetéséről s az ezekkel járó címekről. Kasztjából tulajdonképpen senki sem léphet ki, de ha valaki valamilyen téren kitűnt, magasabb kaszt tiszteletbeli tagja lehet, s akkor az összes címetek és jelvényeket használhatja, köszöntési módja is a magasabb kasztnak megfelelő, csak közigazgatásilag marad az eredeti kasztban. A kasztból kiléphet, ha kitüntetésben részesül.

Négyféle kitüntetés van: hivatalos kormányzati, egyházi, félhivatalos kormányzati és kaszti. Hivatalos 118-féle van. A legmagasabb a Nagykakukk-rend (arany

orrperec, fülbevaló, sisak, arany talár, hosszú kard, sarkantyú, térdig érő álszakáll), a legalacsonyabb a túlvilági lovag címzése: alkisközépméltóságú kegyelmes fővitéz; újabban életbe léptették a bán címet és rangot is (lila kaftán, fekete cylinder, nyaklánc, mellen és háton vérvörös bársonykör). Egyházi, félhivatalos és kaszti kitüntetés összesen 113689 van, de minden esztendőben több és több lesz.

Tudomány

A túlvilági tudományról könnyen fogalmat lehet alkotni abból a könyvből, amely a legújabban jelent meg, s rövid idő alatt ezernégyszázhatvannyolc kiadást ért meg. A könyv szerzője Arphanax Nathanael óperzsa származású botanikus, aki a túlvilág egy növényfajtájáról, az úgynevezett fekete bürcsönről monográfiát írt. A műből eddig 29 kötet került nyilvánosságra, de ez az egésznek még csak nem is a fele. Jelentősége az, hogy a tudományos szellemet egészen új alapokra fekteti. A fekete bürcsön sikerét szakszerûségének köszönheti. Az első kötet (1288 lap) tartalomjegyzéke ízelítõt adhat belõle. Az alábbiakban közöljük:

Elsõ elõszó az elsõ elõszóhoz.

Második elõszó az elsõ elõszóhoz.

Harmadik elõszó az elsõ elõszóhoz.

Elsõ elõszó.

Pótlék az elsõ elõszóhoz.

Jegyzet az elõszóhoz.

Jegyzet a pótlékhoz.

Elsõ elõszó a második elõszóhoz.

Második elõszó a második elõszóhoz.

Bevezetés a második elõszó harmadik elõszavához.

Megjegyzés a bevezetéshez.

Elsõ jegyzet.

Második jegyzet.

Pótlék.

Utószó a pótlékhoz.

Jegyzet az utószóhoz.

Kommentár az utószó jegyzetéhez.

Második elõszó.

Elsõ jegyzet.

Második jegyzet.

Bevezetés a harmadik elõszó elsõ elõszavához.

Harmadik elõszó elsõ elõszavának jegyzetei, stb., stb.

A második kötet címe: Prolegomena.

A harmadiké: Előfeltételek.

A negyediké: Nyolcjegyzet a prolegomenához és az előfeltételekhez (döntő bizonyítékokat tartalmaz módszertani szempontból).

Az ötödik és hatodik kötet: Általános bevezetés.

A hetedik-nyolcadik-kilencedik-tizedik kötet a részletes bevezetés.

A tizenegyedik kötettől a huszonnyolcadikig az eredményt összefoglalja és jegyzetekkel egészíti ki.

A huszonnyolcadik kötetben fordul elő először a fekete bürcsön kifejezés, a 864. lapon, alul, a kilencvenkettedik jegyzetben. Ez a kötet egyébként, mint címe is mutatja (Általános áttekintés az első fejezet előzményei és feltételei fölött) már a tárgyra tér.

Földrajzi fekvés

A túlvilág földrajzi fekvése, vagyis kozmikus helyzete, teljesen bizonytalan. Aki erre a helyre megérkezik, csodálkozva fogja tapasztalni, hogy az ott lakó nép állandóan azon vitakozik: vajon van-e túlvilág, avagy nincs? Sokan azt állítják, hogy van. Itt azonban sok nehézség merül fel, mert ennek az állításnak bizonyítására egyetlen adat sincsen. Az ellenpárt, amely a túlvilág nemlétezését állítja, bőven érvel. Be tudja bizonyítani, hogy ezen a helyen nincs mozgás, de nyugalom sincs: sincsen állandóság, de változás sincs; sincsen hang, de némaság sincs, és ahol valami nincs, de nincs meg az ellentéte sem, az a hely nemlétező hely. Baj azonban itt is van, mert ha nincs, akkor hogyan lehet mégis tudni, hogy nincs? Erre Philip Harrison nevezetű gondolkozó, XVII. századbeli angol segédlelkész, akit templomrablásért felakasztottak, filozófiai iskolát alapított, és azt hirdette, hogy a túlvilág azért van, mert nincs, illetve azért nincs, mert van. A túlvilág ugyanis nem reális hely, amely tényleg létezik, amelynek kozmikus helyzete és kiterjedése van, hanem a meghaltak állapotának kényszerhelyzete, ami a meghaltságból következik. Ez az úgynevezett needs position, vagyis kényszerhelyzet-elmélet, másképpen Harrison-féle nonsens.

A harrisonisták, amint látszik, teljesen a szubjektív idealizmus alapján állnak, vagyis az emberből következtetnek a túlvilágra. Ezekkel szemben lépett föl Pelzwurm Archibald nevű német cipészlegény, aki a kritikai realizmus iskoláját alapította meg, és azt állítja, hogy a világ, akármilyen világ, ha túlvilág is, mégis csak világ, s így kell hogy legyen. Hogy mit tudunk felőle, az másodrendű kérdés. A pozitivisták mind a két elméletet elvetették, és azt mondták, hogy a metafizikai kérdések teljes háttérbe szorításával ők az élet szolgálatában állanak, és gyakorlati alapon keresik a megoldást.

Persze, mint a legújabbban keletkezett iskola mondja, itt is baj van, mert hogyan

akarnak ők az élet szolgálatában állni, amikor mindnyájan meg vannak halva, másodszer, hogyan akarnak gyakorlati alapon állni és megoldást keresni, amikor sem gyakorlat, sem megoldás nincs.

Ebből látszik, hogy a túlvilág kozmikus helyzete annyira bizonytalan, amennyire valami egyáltalán lehet. A helyzet a határokkal éppen ilyen. Számos expedíció indult már el, hogy a túlvilág határait megállapítsa, de mindegyik eredménytelenül tért vissza. A csillagászok véleménye is labilis. Az egyik iskola tanítása szerint a határ megvan, de végtelen távolságban, amit hozzávetőlegesen 123 milliárd elektro bramarbas-ra becsülnek. Egy elektro bramarbas értéke egyenlő 1177,689 pert nád. Egy pert nád értéke egyenlő 549 és egyharmad szextillió fényév.

Államügyek

A túlvilág államügyei azok számára, akik megérkeznek, eleinte rendkívül bonyolultak. A minisztérium állandóan ugyanaz, éspedig nem azért, mert a kormány még nem bukott meg, hanem azért, mert ha megbukott, újra ugyanazok a személyek foglalják el a miniszteri székeket, csak más sorrendben. Állítólag a kormány mögött álló érdekkör és a megszervezett hivatalnoki kar, amely a kormányzatot szolgálja, a minisztériumot szilárdan tartja.

Az őslakosság, az első halottak, azt mondják, hogy az ő idejükben a helyzet aránylag egészen tûrhető volt, és semmiben sem szenvedtek hiányt. Adót ugyan kellett fizetni, és hogy-hogynem, költségvetési deficit is mindig volt. Később a korrupció egyre nőtt, de idő, tér, határ, forma, szín, fény, hang, nyelv, művészet, táj és más egyéb, ami a túlvilági lény számára is fontos volt, még mindig érintetlenül állt. Lassan azonban mindez csaknem észrevétlenül fogyott. A kancellár az államháztartás egyensúlya érdekében hol a fény-, hol a hang-, hol a térszolgáltatást csökkentette. Arról mindenkinek tudomása volt, hogy ezeket az ő kreatúrái tüntették el, vagyis vágták zsebre, csak azt nem tudta senki, hogy hová a fenébe rejtették, mert nyoma veszett.

A pénzforgalom a történeti idők kezdetén, amikor a földön az első dinasztia az első államot Gondvánaföldön megszervezte, megszűnt. Minden pénz elfogyott és a túlvilág gazdasága kénytelen volt berendezkedni hitelkereskedelemre. De a miniszterek a hitelt is kezdték eltüntetni. Később áttértek a fény-, majd a hangkereskedelemre. De a fény is eltűnt és a hang is eltűnt. Most már illúzió volt minden forgalom, de úgy, hogy a római birodalom keletkezése idején kezdett eltűnni az illúzió is, sőt eltűnt maga a forgalom is.

A politikai helyzetben nyilatkozik meg elsősorban a túlvilági lét sajátága: a lét homálya. Egyes elméletírók szerint a teljesen felbomlott politikát a kormányzat kapitalisztikus szellemének tulajdonítják. Pártot alapítottak, amely az államéletet a szocializmus mintájára akarta berendezni. A való helyzet, úgy látszik, súlyosabb. A

kormány magatartása kétségtelenül burkolt banditizmus; az összes felelős és jövedelmező állást tényleg a kormány kegyencei töltik be, akik felelőtlenül és szabadon garázdálkodnak. A korrupció és a cinikus fosztogató szellem azonban nem a politikából fakad. A politikában a túlvilág lételfajulása tükröződik, és ennek okát nem szabad sem a kormányzatban, sem a népben keresni. Az elfajulás világfolyamat, vagyis: az élet alapállapota itt a homály.

Így támad aztán az a helyzet, amit az idegen tapasztal, s amit oly nehéz megszokni, hogy a túlvilágiak beszélnek olyan határozott tényekről, mint a szóba kerültek: megérkezésről, vámvizsgálatról, pénzről, időről, szállóról, lakásról, fürdőről, férfiakra, nőkről, mindez azonban tulajdonképpen nincs sehol.

Tegyük fel, hogy a sajtóban cikk jelenik meg arról, hogy álarcos bakteriológusok a Yokohamából Cincinnatiba vezető országúton megtámadtak és kifosztottak egy csecsemőiskolát. Vagy pedig ilyen cím: Leszúrta gyilkosát és dalolva ment a halálba. Vagy a lapban támadó cikk jelenik meg, amelyik a kormányt a korrupció miatt felelősségre vonja. A valóság ezzel szemben az, hogy nincs sem sajtó, nincs álarc, országút, gyilkos, halál, nincs támadás, sem korrupció, kormány sincs, nem jelenik meg újság, nincs nyelv és nem olvas senki. És az, hogy a hírlapírót a kormányzat megbünteti és lezárja?

Büntetés! Bezárás! Ezeket a dolgokat a túlvilág kinevetné, ha lennének, sőt, ki tudja, talán örömmel fogadná, abban az esetben, ha tudna nevetni, vagy örülni. De csalódik, aki azt hiszi, hogy ez képzelődés, vagyis, hogy a túlvilágiak tömegkényszerképzetek között élnek. Állítólag volt egy világ, de a kormányzat korrupciós alakjai eltűntették. A történetírók állandóan erről vitatkoznak, s az úgynevezett realista história azon az állásponton van, hogy először azt kell eldönteni, volt-e valaha a túlvilágnak tényleges világjellege, vagy sem.

A földi ember ezek után hajlandó azt mondani, hogy a túlvilágon a legegyszerűbb valóság is bizonytalan, vagyis nem is érdemes beszélni róla. Ez teljesen téves. Nincs szó itt sem elemről, sem valóságról, sem bizonytalanságról. A dolgok valamiképpen vannak, de csakis, azt lehetne mondani: átvitt értelemben, más szóval: túlvilágra átvitt értelemben. Hogy mi ez az értelem, az a legnagyobb mértékben homályos és elvesző és felbomló, ami a végtelen ellenőrizhetetlenségben eloszlik.

Rövid megjegyzés

Olyasvalami ez, ami csak az itt élő ember számára fontos. A túlvilágra érve ugyanis, mint emléket - és nem szorosán az emberhez tartozót - le kell rakni és el kell felejteni. Túlnan senki sem beszél erről, fel se tűnik. Nincs. Ez az, hogy a túlvilágon a nagy emberek nincsenek sehol. Se festők, sem államférfiak, sem aszkéták, se filozófusok, se költők, se szentek, se próféták, a túlvilági ember

világképéből a nagy ember teljesen és tökéletesen hiányzik. Hová lettek? Nem tudni. Talán egy helyre gyűltek? Valószínűtlen. A túlvilág külön részén tartózkodnak? Nem. Talán saját túlviláguk van?

Teljesen ki van zárva. Az bizonyos, hogy abban a túlvilágban, amely - a dolgok bármiképpen álljanak is - mégis csak a túlvilág, abban a túlvilágban nagy ember egyáltalán nincs. Ez a felvilágosítás persze az ott levő számára semmit sem jelent, mert hiszen odaérve el kell felejténie. Az itt élő számára esetleg valamit meg tud magyarázni.

Tartalom

Következő

PAIDOKRATIA

Üldögélő így szólt Rózsapalásthoz:

- Az államok fölött rendetlenség lett úrrá. A dolgok annyira bonyolódtak, hogy a bennfentesek tudása csődöt mondott. Mit kellene tenni?

- A régiek azt mondták, hogy a hatalmat ilyenkor egy parasztra kell bízni; a régebbiek azt mondták, hogy egy vademberre; a még régebbiek azt, hogy egy asszonyra.

- És mit mondasz te?

- Tekintet nélkül arra, hogy az államokban a rendetlenség, vagy a rend az úr, a hatalmat egy ötéves gyerekre bízám.

- Miért nem vállalod magad?

- Mert még különbséget tudok tenni a jó és a rossz között; mert az embereket hasznuk, és nem arcuk szerint ítélem meg; mert kezem már a munkához szokott és elfelejtettem játszani; mert azt hiszem, hogy jó király lennék, ha az embereket boldoggá akarnám tenni; végül pedig, mert már tapasztalt vagyok.

- Öreg vagy és bölcs. De mondd, ha már tudsz, nem vagy-e tudatlan? Ha bűnös, ártatlan? Ha nem cselekszel, nem nyerted-e vissza a tevékenységhez való erőt? Ha már megértél, nem vagy-e újra gyermek?

- A mai embert a végzet elérte. Az államok fölött rendetlenség lett úrrá, s a dolgok már annyira bonyolódtak, hogy a bennfentesek tudása csődöt mondott. Hogyan történhetett? Azt hitték, hogy a kis rendetlenséget a kis tudású ember szünteti meg, a nagy rendetlenséget a nagy tudású, az igen nagy rendetlenséget az igen nagy tudású. Reálisnak hívták azt az embert, aki ravasz volt és elvetemült. Ebben az emberben, mint a régi mondás szól, egyesült egy angyal tudása és egy ördög tapasztalata. Gondolata mögött hátsógondolat van, hitében rosszhiszeműség. Senkiben sem bízik, minden szóban kételkedik. S amikor már tele van hátsógondolattal, rosszhiszeműséggel, bizalmatlansággal és kételkedéssel, mert mindenkiről feltételezi, hogy hazug és tolvaj és hiú és szívtelen, akkor azt hiszi, hogy a világot tökéletesen és kívül-belül megismerté. Meg van győződve arról, hogy a kapzsi szerez vagyont, és komisznak kell lenni annak, aki tekintélyt kapott. Nos, szedd össze mindazt, amit mondtam: ravasz és elvetemült, rosszhiszemű és bizalmatlan, kételkedő, és tele van hátsó gondolattal, mondd, milyen az ilyen embernek a világ? Egy sereg pimasz és nyegle gazfickó marakodása a hatalomért, a vagyonért és az élvezetekért. Ez az az ember, akinek nincsenek illúziói, s amikor

valaki azt mondja: nemes, hunyorgatva válaszol: én tudom. Ő az, akit az élet megtanított. Ő az, aki az iskolát kijárta. Megtanulta azt, ami közönséges és aljas és alattomos. Fontos, hogy túltegyen a csalókon és a sikkasztókon és a hazugokon és az útonállókon és a terroristákon. S amikor az első nemzedéken túltett, olyan gyermeket nevelt, aki rajta is túl tett. A következő nemzedék ezen is túltett, és az erre következő még ezen is. Végül a gazdagságban, pizsokban, rondaságban és erőszakban mindenki olyan tapasztalt lett, hogy egymás eszén már nem tudtak túljárni, egymást nem tudták becsapni, és nem tudták egymást hátulról leszúrni. Most már egymásnak egyetlen szavát sem hitték el, egymásról csak ordenáré erőszakot feltételeztek, semmi más. Az győz, hitték, aki nagyobb gazfickó, és elkövetkezett az idő, amikor mindenki egyforma gazfickó lett. Így aztán az államok fölött úrrá lett a rendetlenség, és már a bennfentesek tudása is csődöt mondott. Mindenki olyan reális lett, hogy semmit sem hitt el. Íme az ártatlanságát veszített, bukott emberiség, amely azt hiszi, hogy a benne levő romlottság értelem. Ezért mondják a régiek, hogy a hatalmat ilyenkor egy parasztra kell bízni, mert a paraszt még nem romlott; ezért mondják, hogy a hatalmat egy vademberre kell bízni, mert a vadember ártatlan; ezért mondják a még régebbiek, hogy a hatalmat egy asszonyra kell bízni, mert az asszony tapasztalatlan. A világot ismét a romlatlanra, az ártatlanra és a tapasztalatlanra kell bízni. S ezért mondom én, hogy az uralmat egy ötéves gyermekre kell bízni, mert a gyermek nem reális. A gyermek nem korlátolt, nincsenek elvei, nem tud se jóról, se rosszról, csak nevet és játszik. A játék pedig a legnagyobb misztérium: ez a szellem gyöngédsége. A gyermeknek van szíve és nincs előítélete, nem ismeri a hatalmi viszonyokat, és az uralmat hamarabb unná meg, semhogy megbukna. Milyen megkönnyebbülés! A realitásban meghülyült szív után végre valaki, akinek nincs tapasztalata, hanem kedélye, akinek nem az élvezet a fontos, hanem az öröm, nem a hatalom, hanem az igazság, nem a vagyon, hanem a szépség. Láttál már gyermeket a homokban ülni és játszani? Nincs nála komolyabb lény. Több: nincs szakszerűbb. Amit tesz, azt jószívvel és odaadással teszi. Isten elemi alkotó szenvedélye még frissen él benne. Ha Isten reális lett volna, csak gyárat, bankot, hivatalt, tudományt teremtett volna, de sohasem: virágot, szép lányt és verseket. De hála legyen neki, Isten nem reális. A gyár, a bank, a hivatal, a tudomány nem egyéb, mint az elbukott emberiség alkotása, mert elvesztette, és nem érti a virágot, a szép leányt, az éneket és a verset. Nem hiszem, hogy Isten okos: ellenben tudom, hogy Istennek van szíve, hogy harmatos és üde és kedves, mint a gyermek. Isten játékaik vagyunk, és az van hozzá legközelebb, aki játszik. Mi lenne, ha neki is előítéletei lennének? Ha korlátolt lenne és elfogult? Ha ravasz lenne és rosszhiszemű és gyanakvó és bizalmatlan, és hátsó gondolatai lennének? Mi lenne, ha reális lenne? Gyermekkirályt választanék, és hozzá küldeném a bölcseket, a katonákat és a minisztereket, hogy tanuljanak tőle, nem tapasztalatot, hanem, hogyan kell a dolgokat komolyan venni.

Különbséget tenni jó és rossz között? Nem. Örülni annak, ami van. Hasznot várni? Nem. Szépet csinálni. Dolgozni? Nem. Játsszani. Boldoggá tenni az embereket? Nem. Szeretni őket. Tapasztaltnak lenni? Nem. Tapasztalatlanak maradni, és ártatlannak, irreálisnak és elfogulatlanak, gyengédnek és romlatlanak. Megőrizni az emberinél magasabb égi realitást: azt, amelyik nem itt tesz bennünket otthonossá, hanem ott, ahol még a gyermek él.

- Hol?

- Ahonnan jöttünk és ahová megyünk.

Tartalom

Következő

KIERKEGAARD SZICÍLIÁBAN

Az utazás első élménye a lehetőségek rejtélyes kitágulása nemcsak arra, amerre valaki utazik, hanem minden irányba, és a hirtelen sokszorosára nőtt világban különös lélekjelenlétre van szükség, hogy az ember biztonságát el ne veszítse. Az az elhatározás, hogy most Szicília felé halad, a lehetőségek egészen kolosszális méreteihez képest szegényes, és van benne valami komikus önkény. Miért éppen Szicília? Ez az egy? Mintha valaki a tál gyümölcsből, amely az egész kert kincsét az asztalra hozta, egyetlen szem cseresznyét választana ki, ahelyett, hogy az egészet megenné. Tulajdonképpen minden állomáson le kellene szállni; az épületből kilépve minden irányba el kellene indulni, egyszerre.

Fontosabb otthon maradni s még az ablakon se nézni ki; rövid és biztos út a világegyetemet körülhajózni. De ha már a küszöböt átlépte, ugye tükrök közé lép, s azon szórakozik, hogy állandóan elfelejti: mindabból, amivel találkozik, titokzatos módon eltorzulva saját magának arca néz?

Otthon a világot ismered meg, utazva önmagadat; mert otthon a súly magadra esik, az úton a világra, s mindig az marad ismeretlen, ahová nézel.

Úgy kellene utazni, ahogy a tűz terjed, a középpontból kúndulva, minden irányba, s ahogy a tűz, elemészteni azt, amin az ember átment, hogy mikor az utat befejezte, mögötte ne maradjon más, mint rom és hamu. Ehelyett az ember ég el, és a világ tovább virágzik.

Már a legelső órák egyikében feljegyzést tett a mágikus utazásról. Mit jelent az, hogy utazom? Realizálodom. De azzal, hogy Szicíliába utazom, a megnyúló világnak csak egy részét realizálok, a határtalanból csak ezt az egyetlenegy, a többi mind megvalósíthatatlan marad, egészen biztosan visszavonhatatlanul és mindörökké. Ha most Velencében leszállnék, Ravennába utaznék, onnan Páduába, a lehetőségek közül ismét csak egyetlenegy valósítanék meg.

A sok élet közül miért élem ezt az egyet? A sok Én közül miért vagyok éppen ez az egy? Valamit akarok tőle, de azt akarni, hogy ez az egy megadja nekem mindazt, amit a többi elmulasztásával vesztettem, bolondság. Szegény utazó, szegény élő, szegény Én.

Azzal, hogy átúszod az óceánt, még nem győzted le, csak a felszín egyetlen vonalán haladtál át egy ideig. S ha képes lennél száz mérföldes mélységben és szélességben úszni, csak most úszol, de hol vannak az évezredek, mikor még nem úsztál s mikor már nem fogsz! Ha már nem lehet egyszerre mindent, legalább

annyit, amennyit lehet? Realizálódni ott, ahol tudok. A legjobb úgy, hogy kidobni magamat az ablakon, ráfeküdni erre a mágikus mozgásra, ami az utazás, és hagyni, vigyen ahová akar, és tegye, ami neki tetszik. Kapjon fel az út és repüljön velem.

Ekkor jött közbe a gyomorrontás. Mit evett? A reggeli már nem ízlett, de megitta. Baj volt? Talán. Kis keserûpálinkával próbálkozott, de sajnos hamisítvány volt, és csak a feje fájdult meg tőle. Gondolta, lefekszik aludni, de melankóliával ébredt. Este, bár semmi étvágya sem volt, mégis kávét ivott. Másnap reggel ismét. Akkor az az állapot következett, hogy gyomra a éhségtől fájt, de étvágya csepp sem volt. Az egésztestet betetőzte, hogy mégis megebédelt. Estére már émelygett és szédült. Így telt az utazás első két napja.

A helyzet pontos tudatosításán sok múlik, így hát meg kell tudni: mi a gyomorrontás? A táplálkozás megszűnése oly módon, hogy az ember nem kíván enni. Lényegesen tehát a valósággal való kapcsolat megszakadása. Mint minden betegség. Enni annyi, mint tanulni, szól egy költő. S mikor az evést visszautasítom, a tanulást utasítom vissza. Nem akarok tanulni. A gyomorrontás tehát nem más, mint a realizálódást megakadályozó tényezők túlsúlya.

Közben a tengerparton ült és kedvetlenül a moszatos zöld vizet nézegette. A lassú szél nyirkos meleget hozott. Az egész környezet terhére volt. Holnap megérkezik Szicíliába.

Bárkinek bármi legyen is a véleménye ma Napóleonnól, a történet tüzérhadnagyáról, aki francia császár lett és meghódította Európát, kétségtelen, hogy amikor élt, az emberek nem a történet alakját látták benne, hanem valami egészen mást. Az emberi élet korlátlan lehetőségének ez a példája a gyengéket elkábította. Az erőseket még inkább. De az ember már a kortársak előtt is másodrangú szerepet töltött be. A fontos nem Napóleon volt, hanem a napóleoni sors. És ha nem is lehetett utánozni őt, a sors, amit élt, követendő eszménnyé, sőt törvénné lett. Gyengékben és erősekben felébredt az élet korlátlan lehetőségének napóleoni tudata: kitűnt, hogy mindent meg tudunk csinálni, mert az, ami bennünk él, határtalan.

Az utána következő nemzedék csodája lord Byron volt. Kässner azt mondja róla: der zweite Traum deren, derer erste Napoleon war, azoknak második álma, akiknek az első Napóleon volt. Byron nem volt Napóleon, de ha előtte nem lett volna, senki sem értené azt a szenvedélyt, amely maga körül az összes határokat esztelenül feldúlta. Az irodalmárok ostoba emberek. Azt hiszik, hogy mindez irodalom. Azt hiszik, hogy romantika. A romantika eredete abban van, hogy az emberek a napóleoni lét nyomán fölfedezték magukban a végtelenséget. Byron romantikus volt, ami azt jelenti, hogy szabadjára eresztette az elementáris tűzvészt, amit az ember magában hord, s aminek neve: élet.

Byron volt a második álom, az összes hagyományos határokon áttörő, az összes

bilincseket lerázó, az összes szokásokat felforgató életszenvedély második megnyilatkozása, az élet kimeríthetetlenségének második megnyilatkozása s az élet daimonjának második felszabadítója. S nem állott egyedül. Hogy ne kelljen messzire menni, vegyük Stendhalt, aki saját becsvágyának óceánjába fulladt. Mert a becsvágnak Napóleon óta egészen más értelme lett, mint azelőtt volt. Régebben egy kicsit mindenki szégyellte, ha magában ilyesmit mértéken felül hordozott. Stendhal elmondta véleményét, amikor Julien Soreljét a Vörös és Fekete hőst megírta. Uralkodni, sóhajtotta, reggel és este, éberén és álmában, józanul és részegen; uralkodni, suttogta esztelen érületében és hajthatatlanul, mint egy hülye. Szegény bolond, egy bűbajos leány szívét eltaposva kívánt a világ trónjára lépni. De mit leány! Mit kegyetlenség! Mit örület! Mit hülyeség! Uralkodni, uralkodni! Ez volt a helyzet a második álom emberei között. Uralkodni! Byron és Stendhal, Napóleon apostolai s a napóleoni élet határtalanságának evangélistái kötelezővé tették a végtelenség-szenvedélyt, az uralomvágyat, a hatalmi ösztönt, a szégyentelen becsvágyat. Ne higgye senki, hogy ez a romantika abban az időben higgadtan megítélhető volt. Még ma sem tudja higgadtan megállapítani csaknem senki, hiszen magában mindenki úgy él: uralkodni, uralkodni! Min? Miért? Mindegy. Uralkodni. Lehetetlen volt ellenállni - nem a hősnek, hanem a hōsi életformának. És ez alól Shelley éppen olyan kevésbé volt kivétel, mint Keats, Victor Hugo, Leconte de Lisle, vagy bárki más. Amiről itt szó volt: a heroikus életnek új formája, mindenki a végtelent és határtalant, a tökéletest és az istenit látta benne.

Könnyű ma látni, hogy egyik se volt. Akkor bezzeg ugyan kinek kellett volna lenni, hogy a valóságot felismerje? Byron, Shelley, Stendhal, Keats, Hugo mégis csak idejüknek legkitünőbb emberei voltak. S ha ők megszádltek, hogyan lehet nagyobb józanságot követelni Humboldtól, Hegeltől, vagy Fichtétől?

Úgy látszott, hogy ezt már nem lehet fokozni. Az összes nagy érzés felszabadult, és az összes nagy szavakat kimondták. Byron és Stendhal nyomán olyan ember kezdett kialakulni, aki már csak rendkívüli pillanatokban tett különös erőfeszítésekben értette meg, hogy miről van szó. A felcsigázott emberi szenvedély olyan közszellemet alkotott, amely nagy szavakat csinált egy életől, amely már nem volt sehol. Szent Ilonán maradt. Így vált az egész lendület irodalommmá s lett a polgár szórazoztatója.

Mert a következő lépést már nem tudta követni senki. A napóleonok eláraztották a biedermeier szalonokat, hōsi tetteket hajtottak végre a tőzsdén, a politikai gyűléseken és a hálósobákban. Byron elkezdett a gazdaságtannal foglalkozni, és Stendhal varrólánnyokat csábított el. Az epigonizmus teteje, amikor a hōs újságcikket ír. Ez következett el a negyvenes években, amikor propagandát csináltak egy heroikus életnek, de hérosz már nem volt sehol.

- Nem igaz, itt volt ő, de a világtól már elszakadt, s a padlásszobában lakott. A

negyvenes évek manzard-Napóleonja, ez a keserű magányos, ez a nyomorult világhódító, a végtelenségnek ez a koldus uralkodója s a szégyentelen becsvágy toprongyos evangelistája Párizs és Koppenhága külvárosában élt, de nem adott fel semmit.

Az egyik Baudelaire. Etre un saint et un héros pour soi-méme, szent és hős vagyok, de csak magamnak.

Saját korának: vicclapfigura és megbotránkozás. A kor neki: szégyen és utálat. Mikor mindenki nagy szavakat keres a kicsiny létnek, ő kicsiket talál a nagynak. A hódító, ezt a papoló zsvajt már le se nézi, csak mint egy értelmetlen kényszerhelyzetet viseli, s terhére van. A hódító már Stendhálnál befelé fordult, mert kívül a világot Napóleon felégette. A napóleoni becsvágyból pszichológia lett. A feladat most már nem Oroszországot legyőzni, hanem ott belül azokat a birodalmakat, amelyeknek se határuk, se nevük. Hősnek lenni a pszichológiában egészen más, mint a csatatéren. Veszélyesebb. A heroikus élet egészen más síkra helyeződött át. A korlátlan lehetőségek száma új világot nyit itt, miután az, amelyet Napóleon meghódított, poshadó trágyadombbá lett, és valamirevaló ember az utcán már csak az orrát befogva járt. Az élet daimónja megfordult, s a hódítás méltóbb terét kereste s találta meg, azt, amiről e nagyszájú svihákoknak sejtelmük sincs. Napóleon hozzá képest suhanc. A magányos hős, aki az élet határtalan lehetőségeit pszichológiailag meglátta, s az elementáris tűzvészt befelé is szabadjára eresztette, volt az új fensőbbrendű ember. Az igazi győző, helyesebben az igazi legyőzött azonban nem Baudelaire volt, hanem Sören Aaby Kierkegaard. Mert nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy ennek az újfajta belső győzelemnek ára a külső legyőzetés. Ezt a világot csak az hódíthatja meg, aki zátonyra jutott; csak az összetört ember diadalmaskodhat. Kierkegaard a harmadik álom - der dritte Traum deren, derer erste Napoleon und zweite Byron war. A hódítás teljesen megszűnt mint világi tevékenység. S erre a tevékenységre tényleg a legjobb a padlásszoba. Kierkegaard hallatlan fölfedezést tett, olyan nagyot, amelyhez súlyra nézve a wagrami csata olyan, mint egy futballmeccs. Az élet, mondja, nem a jelenségen, nem a látható s érzékelhető képen, képzeten és alakon múlik: a belső aktivitáson, a pszichológiai tevékenységen, amely a külső világtól teljesen független. Az emberi lét nem jelenségekből, hanem elhatározásokból áll. Az egyedüli fontos, amiben az emberi lény közvetlenül él. Az egzisztencia középpontja nem a jelenség, hanem az elhatározás.

Ma még sokan azt hiszik, hogy a hősben a látvány, a színpadi, megható és elragadó hatásos szerep a legfontosabb. Nem. A hősben egyedül a megvalósuló álom és eszmény a fontos. Mert az élet nem a hírből, hanem az álomból táplálkozik. Az igény Napóleon óta megváltozott. Az újabb emberfajta a császár nem elégíti ki. Előnyben részesítette a padlásszoba lakóját, aki a fűszeresnek is tartozott, de a

pszichológiai hőstett líráját meg tudta valósítani.

Amikor a hajó Szicília egy kikötőjében letette, lakást keresett, átöltözött és kiment. Gyomra rossz volt, s lehelletének szagát maga is elkerülte. Mindenekelőtt megfürdött a tengerben, aztán valahová le akart ülni pihenni. A házak között forró bűdösség aludt, mint egy zsíros és nagyhasú szörny. Fát keresett, hogy árnyékában lehüljön, de csak bokrot talált. A melegtől elkínzott ág a napsugarat nem fogta fel. Mégis leült és nézte a vizet. Étvágyrontó zöld moszatok úsztak benne, s a fenekén a kövek között elhasznált edények törmeléke hevert. Tovább indult, hogy alkalmasabb helyet keressen. A part mellett inogva lépdelt. A hegy felől a lomha szél émelyítő nehéz illatot hozott, amitől minden tagja ellankadt. Csakhamar ismét leült. Csak úgy volt ott, semmi nélkül, könyv nélkül, gondolat nélkül, kívánság nélkül, kedv nélkül, öröm nélkül.

Azt gondolta, hogy itt a parton majd kedves, hosszú sétákat tesz. De út nem volt sehol, csak ösvérek taposta ösvény, tövises bokrok között az ingó köveken. A tenger cseppet sem volt barátságos, vízében a torzonborz hínárral és a nyúlos zöld moszattal. A nap meg annyira perzselt, hogy ha egy percre megállt, bőre égni kezdett.

Visszajövet a kövek között neszt hallott. Két lépésnyire tőle kígyó siklott el, nem is nagyon sietve, még vissza is fordult és sziszegett. Így hát, gondolta, a sétát is fel kell adni. Kár. De ilyen körülmények között öngyilkosság lenne. Minden bokorban mérges kígyó lehet. Talán rálép, vagy ráül, s akkor megmarja. Dermedten állt. A kígyó már jó ideje, hogy eltűnt, mozdulni sem mert. Később óvatosan lehajolt, követ vett fel s odadobta, ahová a kígyó bújt. Még egy követ. Semmi. Elindult, a kövek alját remegve nézte, nem nyúlik-e el közöttük a vipera. Mostmár nemcsak a melegtől izzadt. Ettől a naptól kezdve csak a házak közvetlen közelében mert járni. Gyomra még mindig nem javult. A hőség állandó volt, a lusta szél fűszeres illatot hozott a hegyekről, s olyan nyirkos volt, hogy a szobában is minden tárgy a párától ragadt. Néha felnézett a környező sziklákra, s árnyékosabb helyet, szabadabbat vélt felfedezni. De amikor indulni akart, eszébe jutott a kígyó. Inkább a forró fal tövébe ült, s nézte a vízbedobott cserepeket.

Sajátságos: ez a sűrű melankólia, mióta elindult, már több mint egy hete, szüntelen tart, rosszul alszik, izzad, fáradtan ébred, a reggeli nem ízlik, és borzadva gondol arra, hogy kimegy a napra fürödni, de mégis megy, mert a házak között a párolgó olajgáz és a foszló szemétszag elviselhetetlen.

A szélső háztól nem messze szokott fürödni. A parton haladt, inkább a vízben, gondolta, hogy a kígyó a tenger közelébe nem merészkedik. Száz lépés lehetett mindössze, legfeljebb százötven. A legyek itt már nem kínozták annyira. A vízbe gázolt, a világos kövekre lépett, először mindig óvatosan megnézte, hová. Néhány métert úszott kifelé, aztán hirtelen visszafordult, mert azt hitte, hogy valami bestia megtámadja.

Megérkezése után a hatodik napon, éppen délelőtt s fürdőben, a nyílt tengeren, kint messze a parttól, lehetett vagy három mérföldnyire, bukdácsoló nagy halat vett észre. A hal gyorsan úszott, farokuszonyát a vízből ki-kivágta, és hancúrozott. Cápa, gondolta, hiszen csak a cápa szokott egyedül vadászni. Szívdobogást kapott, mint amikor a kígyóval találkozott. Már ez is.

Más fürdőhelyet kell keresnie. Ez itt nem elég védett. A cápa könnyen idejöhet és megtámadhatja. Néhány méterrel odébb sekély vizet talált, ahol a sziklák medenceszerűen körülvevették a fürdőhelyet. Ha bement, itt igazán védve volt. Fürödni ugyan nem tudott, mert a víz sekély volt, meleg, poshadt és kevés. Végül, gondolta, mi különbség van aközött, hogy otthon, abban a mosdótálban mosakszik, itt meg ebben? Mert az egész tényleg alig volt nagyobb, mint a mosdótál. A különbség az, hogy itt a nap eszeveszetten tûzött, és a legyek marták.

A tizedik napon elhatározta, hogy csak akkor megy fürödni, ha a nap már leszállt. Reggel és délelőtt a templom lépcsőjén állt, a falu egyetlen árnyékos és aránylag hûs helyén, s a legyeket hajtotta el magáról. Ha északi, vagy keleti szél volt, az idő tûrhetően telt, de a déli szél a házak minden bûzét idehozta. Dél felé aggódva gondolt az ebédre. Nem volt éhes, és gyomrában a realizálódás már két hete megállt. Mintha emészthetetlen massa ült volna benne, szivacs, vagy itatóspapír. Rosszkedvûen evett. A bor nem ízlett, de itta, mert legalább elálmosította. Délután ismét a templomhoz ment, lelapulva a falak között, nehogy a nap érje. Itt ült fél hétig. Akkor a nap már annyira lehajolt, hogy elmehetett a mosdótálig.

Megmosdott, s idegesen nézte a nyílt vizet, vajon nem közeledik-e a cápa?

Az út igazán nem sikerült. Azzal indult, hogy a lehetőségek minden irányban kitágulnak előtte, íme most úgy látszik, hogy ugyanazok a lehetőségek lezárultak, és még soha sem volt ennyire fogoly, mint most. Tágas nagy séták helyett ötven lépés a fal tövében a háztól a templomig és vissza; sok új íz helyett az állandóan émelygő gyomor; ragyogó napfény helyett a kényszer, hogy az árnyékban üljön; a vidám és friss fürdő helyett a kicsiny mosdótál. Ennyire szûkült a kitáguló világ? És ha történetesen arra gondol, hogy a füledt szagoktól fuldoklik, hogy a legyek marják, és nyaka, karja, válla már csupa seb és hólyag, a nyirkos szél az agyára fekszik, akkor azt kell gondolnia, hogy mindazt, amit várt, negatívan élte át, vagyis éppen az ellenkezôjét annak, amit remélt.

A kérdés, amiért az utazást elhatározta s magát ebbe az elhatározásba belevitte, a következô: próbára tette magát, vajon mindaz a szépség, amit e ragyogó világban sejtett, ki tudja-e csalni kolostorából, vajon elég erôs ahhoz, hogy a tündöklô természet kísértésének ellenálljon? Elég erôs volt hozzá. Az Ént nem lehetett kicsalni semmivel. Csak még beljebb bújt. Csak szenvedett bele.

Amit tapasztalt: saját arca néz vissza rá. Az Én bent volt, de kívül se látott mást, csak ôt. Amikor a tengerbe lép, kenôcsös moszat tapad rá, undorító legyek bosszantják, gyomra émelyeg, a forró párában fuldoklik, éjszaka izzadtan és

álmatlanul, mint a kemencében az izzó kőfalak között hentereg. Utazva önmagad ismered meg. Ez vagyok én? Ez a harmadik álom? Ez a nyomorúságos féreg? Igazán nem hasonlít sem az elsőhöz, sem a másodikhoz.

Előnyben részesítette a helyzeteket, amelyekben magát feszélyezve érezte, s aszkétikus szigorral védte meg magát attól, hogy a világgal békét kössön. Nem! Nem a világ! Az Én! Mit akar? Azt, hogy legyőzzék? Most aztán le van győzve. Tökéletesebben már nem lehet.

Ilyen vagyok? Így rettegek étvágyamért, így borzadok a szabad vízben úszni, menekülök a hulló elöl, amely talán nem is mérges? Így félttem magam a napfény erejétől s a parazita legyektől? Ez vagyok Én?

Elutazott? Nem. Tapodtat se mozdult hazulról, mert Énjéből nem tudott kilépni. A mágikus mozgás, ami az utazás, nem tudta kicsalni belső kolostorából, ahol fogvacogva, dideregve valamit félt. Görcs. Gyomor. Fürdő. Nap. Ami eléje lépett: étel, bor, gyümölcs, séta, víz, kövek, virágok, illatok - attól rosszkedvűen és leverten elfordult, mert nem talált velük viszonyt, és a világból nem tudott semmit megszeretni. Ahelyett, hogy az Én is olyan tág, szabad és levegős lett volna, mint a világ, a világ is olyan szűk, sötét és szánalmasan kicsiny lett, mint az Én. A fürdő szimbóluma: nem irtózatos, hogy az óceán helyett itt fürdik ebben a ronda pocsolyában? De az. Lavórban mosdik a tenger partján. Miért? Fél a poliptól, a cápától, a ráktól. Ő fél? Az Én. Mit félt? Önmagát. Csak hogy megmaradjon, senki se bántsa, meg ne sértse, jaj, el ne veszítse. S mit ért el vele? Rossz gyomrot, kínlódó izzadást, lapulást a fal tövében, unalmat, légycsípést.

Ehelyett belül bíbelődik önmagával, túlzott, tiltott és tisztátalan művelettel belenyúl minden piszokba. Ez a pszichológiai hős? Látni, beismerni, szenvedni, megalázkodni, bevallani. A lélekelemzés aszkétikus pátosza. Befelé utazik és fölfedezi magát. Piha! Elég.

Nem elég. Ha már itt vagy a pszichológiai líra mámorában, valld meg, hogy az egész kicsalás-elmélet gyatra és komisz önáltatás. Úgy tûnteted fel, mintha ez a világ itt azt akarná: egyél, igyál, fürödj, sétálj, szeresd a kockázatot, a szabadságot, a veszélyt, a napot, - végre szeress valami mást is önmagadon kívül, s te állhatatosan nem engednél neki, mert kitartasz. E gyakorlat pedig dicsőség. Hát azt hiszed, ha nem szeretsz semmit, magadat tudod? Önmagadhoz csak a világon keresztül vezet az út, és nem szeretheted magad, ha mást nem szeretsz. Az, hogy elbújsz előle, nem jelenti, hogy elbújsz magad elöl? Nem kell a nap, más szavakkal: nem kellesz magadnak. Mi ez? Mindentől félsz? Miért? Mind ellenedre van? Hal? Bor? Kígyó? Nap? Illat? Szél? Mind téged kínoz, nyomorult? Nem inkább az Én az, ami kínoz? Bolond!

A valóság lesújtóbb, mint hitted. A helyzet igen egyszerű: nem tudsz kilépni magadból. S ez az Én nem kolostor. Hagyjuk a vallásos illúziókat. Nincs itt szó semmiféle vallásról. Nem akar téged itt megkísérteni senki. Magad tetted próbára

magadat, hogy ki tudsz-e bújni a sorvasztó önelemzés önző ájulatából, amely nem tud mást, mint önkínzó vádakot emelni, s fal mellé bújik, ha kisüt a nap.

Megbuktál szerencsétlen. Ezt akartad. Most elérted. Alkalmatlan vagy arra, hogy a világot szeresd. Ironikus érzelő. Megváltatlan szent. Önmagát nem tudja feladni. Be van zárva Énjébe. Állandó aszkétikus rendszabályokat alkalmaz, s amikor élveznie kellene, elrejtőzik saját öröme elől, mert azt hiszi, bűn. A bűn, barátom, az, hogy bennemaradsz. Hogy Én maradsz, s képtelen vagy az utazás mágikus metamorfózisában tengerré, nappá, borrá, szellé válni. Ezért nem tudsz enni rendesen, s a narancsligetek illatában émelyegsz. Próbáld meg, nem a magad nevében élni a világot, hanem a világ nevében élni magadat. Próbáld meg magad lantnak élni, amin az elemek játszanak. Ki követeli tőled, hogy ha valami szépet láatsz, előbb leköpjed önmagadat? Ez neked a vallás? Ez a te vallásod? A világot lepiszkolni, hogy csak az Én maradjon épen? Nem vallás ez, barátom, hanem rossz kedély.

Fel kell adnod azt, amit meg akartál menteni. Hősi életet örököltél, de az első álom eltűnt, s utána eltűnt a második. Le kell mondanod a hősi pátoszról. Amit tőled követelnek, az nem a megtanult szerep jól árnyalt elszavalása. Ne légy többé hős. Tanulj meg élni úgy, mintha egyedül lennél. Mintha nem nézne senki. Mintha otthon lennél. Mit akarsz? Ugyanazt a szerepet játszod befelé, amit őseidtől tanultál, de ők kifelé játszották. Hidd el, befelé nincs hősi szerep, de hős sincs. Jó embernek lenni. Próbáld meg őszinte lenni pszichológia nélkül. Szeretni Én nélkül, Istent látni vallás nélkül. Csak úgy, ahogy tényleg van. Valahogyan szívből és örömmel. A féreg nem igaz: ez a hős másik oldala. A hős sem igaz: ez a féreg másik oldala. Összetartoznak. Nincs Én; ez a világ másik oldala. Csak Isten van, ő ragyog itt a tengeren és a narancsligetek között, és ez a bűvös illat ő, a szél is ő, a kígyó is ő, a cápa is, a bor is. Ne számold, hogy hányadik álom vagy. Inkább álmodj magad.

Tartalom

Következő

ÍZEK

(Használati utasítás: ha a tenger mellett nyaralsz, reggel hatkor kelj fel, menj a sziklához, ahol jó mély és a víz ragyog, ugorj fejest, ússzál húsz percig. Száradj meg a napon, gyújts rá, olvass verseket és menj reggelizni. Nyolckor indulj az erdőn át a fürdőbe, lassan, ott napozz, fürödj, féltizenkettőig, szedj csigát, kagylót, úszkálj, ugrálj, lapos kavicssal kacsázz a vízen, építs homokvárat, közben meditálj a világ nagy tételén: Jobb verőfényes nyáron a tengerben fürödni, mint hideg télen a sötét hivatalban dolgozni. Ha ezt is elvégezted, még egyszer merülj meg a vízben, törülközz meg, végy könnyű pizsamát, lassan menj a fogadóba, ülj asztalhoz, s akkor, míg a levest hozzák, olvasd a következőket:)

A kínaiakról azt olvastam, hogy a legkíváncsibb ínnyű emberek, és amit nem ismernek, azt szeretik a szájukba venni, mint a pólyásgyerekek. Az ízlelést ez a tudósítás szabadította fel bennem. Figyelni kezdtem, és csakhamar azt tapasztaltam, hogy az, amit az úgynevezett lélektan az ínnyről mond, az csapnivaló. A többi közt azt állítja, hogy az ízlelésnek nincs emlékezete. Aki ezt mondta, az botányú ember volt.

Mondhatom, hogy nemcsak a kínaiak, akiket hallomásból ismerek, nemcsak én, aki esetleg kivétel vagyok, hanem egész sereg ember, akinek érzéki kultúráját nagyra becsülöm, ezt az állítást megcáfolták. Az ínny nagyon is jól emlékszik még a harmincöt évvel ezelőtt megízlelt ételekre és italokra is. Az ínny végtelenül intelligens érzék, amely bámulatos árnyalatokat tud megállapítani és csodálatra méltó színvonalra tud emelkedni. Végül az ínnynek olyan fantáziája van, amelynek például a tapintás, vagy a szaglás nyomába sem ér, sőt még a hallás is csak ritkán. A kínaiakról szóló értesülésem óta nem szégyellem bevallani, hogy kóstolási és torkossági ösztönöm minden időben igen nagy volt. Ennek az ösztönnek sok élményt köszönhetek. Csak egyet mondok el. Ismerik a rügy ízét? Különösen két rügyet tudok ajánlani. Az egyik csak néhány napig szedhető, április közepén, mikor az egres virágzik. A virágrügyet, mikor még nem nyílt ki, az ember letöri. Nem nagyobb, mint egy gyufa feje. Frissebb nyers salátaízt nem ismerek. Tíz rügytől az embernek egészen jókedve támad. El tudom képzelni, hogy milyen remek lehet olajjal. Olyan gyengéd, omlós, savanykás, pezsgő, puha íz, aminek közelebbi megjelölésére a nyelv tehetetlen.

A másik rügy a kökény. Mikor az új hajtás még gyenge, májusban és júniusban, tehát egész hosszú ideig, korlátlanul élvezhető. A friss hajtást az ember lecsípi, a

levelektől megtisztítja és a mintegy másfél centiméternyi apró rudacskát a szájába veszi. Keserûmandula íze van, de jó leves, ropogós, üde és zamatos. Aki megszerette, nem tud lemondani róla.

Arra, hogy az ínynek van fantáziája, csak egyetlen példát említek. A fenyves szélén hevertem a napon, akkor jutott az eszembe. Fölöttem cinkék ugráltak és nem messze rigó énekelt. Időnként a csomós ebír nevezetű fû szárait tépdستم és rágcsáltam. Ez az a fû, amit a kutyák annyira keresnek és szeretnek. Nem egészen ok nélkül. Semmiféle étel annyira nem hozza rendbe gyomrát, mint ez, és jobb, mint száz gyógyszer.

Azon tûnödtem, hogy milyen íze lenne a szép nõnek. Nem annak, aki a villamosban az ember lábára lép és gorombáskodik. Nem a nõnek - hogy is mondjam? Azt hiszem értik. Nem arról van szó, hogy milyen lenne a nõ húsa, ha megsûtnék. Hús lenne, és valószínûleg nem különösebben ízletes. A nõre gondolok, akit az ember, amikor szerelmes, szeret. Milyen lenne, ha az ember ezt a szerelmet és ezt a csókot és ezt a nõt a szájába tudná venni és meg tudná kóstolni?

Minden biztonnal hasonlítana a csokoládéhoz, de nagyon finom, nemes, tiszta tejsokoládéhoz, amiben valami különösen édes és kábító fûszer van. Anyaga biztosan olyan szétomló, hogy az ember csak a szájába veszi, s anélkül, hogy rágná, lassan szétfolyna. De a nõ íze, úgy képzeltem akkor, nem olyan vörösbarna íz, mint a csokoládéé, hanem inkább vajsárga, s van benne valami a kardolból is, fõként, ha tejfölös, nincs túlfõve, de porhanyó. Egy kis aszúíz is van benne, ami az ember fejébe szállhat. Persze más a szõke és más a barna, más a vörös és fekete nõ íze. A szõkében van a legtöbb tej, a feketében a legtöbb szesz. A fehérbõrû kékszemû és feketehajú nõben ezen felül is van valami ritka fûszer, amihez hasonlót még nem ízleltem, s azt hiszem másutt nincs is, csak benne.

Még valamit el szeretnék mondani. Tudok arról, hogy az ízlésnek transzcendens ösztöne is van. Az íny néha természetfölöttirõl is tud és tapasztalatot nyújt az örök dolgokról. Hallottak már az élet vízerõl? Biztosan. Csak még nem ittak belõle. Nos, egyszer életemben, álmomban részesültem abban a kiváltságban, hogy ihattam belõle. Egy asszony kínált meg vele. Csak mikor már megittam és felébredtem, akkor tudtam meg, hogy az élet vize volt.

Rózsaszín volt, híg, mint a világos piros bor, de pezsgõ gyöngy szemek ültek az üveg falán. Illata kicsit sós volt, mint a tengeré, alig érezhetõen. Nagyon tiszta illat, mint egy ismeretlen virágé, vagy növényi nedvé. Ízében elõször az olajat fedeztem fel. Gyengébb volt, mint az olíva, enyhébb és lágyabb. Egy kicsit vérszerû is, forrásvízszerû, gyümölcslészerû, de anyagtalánabb, illanóbb, szelídebb s ugyanakkor mélyebb. Sem hideg, sem meleg, olyan langyos, amelyet még nem ittam, mintha a benne levõ élettõl lenne langyos. Úgy folyt le a torkomon, ahogy csak a tej, vagy a bor szokott, de még bizalmasabban. Mintha nem is került volna a gyomromba, hanem a torkomból egyszerre szétáradt volna. Egészen belepuhultam.

S az erő, amit felszívtam, nem ökölerő volt, hanem csendes és lüktető ragyogás. Egyszerre elkezdtem belülről világítani. Azóta biztosan tudom, ha az élet megtisztul mindattól, ami nem élet, töménnyé válik, akkor ez a szótlán elragadtatás.

Tartalom

Következő

TÉLI TERV

Kifelé forduló emberek számoljanak lényük természetével. Ami azt jelenti, vegyék tudomásul, hogy kedélyük egyensúlyát csak úgy őrizhetik meg, ha elegendő külső benyomást szereznek. A befelé fordult ember négy kopasz fal között, egyedül, éveket egészen jól él. Elég ösztönzést nyer belülről. Mi európaiak erre képtelenek vagyunk. Nincs benne szégyellni való; így van. A tulajdonságokat nem lehet megváltoztatni, csak felhasználni.

A kifelé fordult ember számára ezért a tavasz semmi máshoz sem hasonlítható felszabadulás. A benyomások megszázaszorozódnak és elmélyülnek. Az európai tavaszra mind meggyógyul, vagy meghal. És ezért a bánat ideje az ősz, amikor a benyomások száma hirtelen csökken, s még a kevés is egyhangúvá lesz. Ezt akkor vettem észre, mikor éveken keresztül, nyáron, főként utazás és séta közben, feljegyzéseket tettem. Egyáltalán nem lényeges dolgokat. A legtöbb ilyen: "Részeg fürdője a kikötőben", "kis leány szedret árul a piacon". A nyári feljegyzések kincsek lettek télen, annyira, hogy semmivel sem cseréltem volna el őket.

Megtaláltam azt a négy ütemnyi dalt, amit a folyóparton hallottam a fekete rigótól, vagy azt a nyolc sort, amit egyszer egy hajnali sétám alatt a virágzó jázminbokor tövében jegyeztem fel. Később a benyomásokat egészen tudatosan gyűjtöttem, hogy télen elővegyem. Néha terv is akadt közöttük. Olyan terv, amely főként új benyomásforrások felfedezése volt. Mert mit tesznek a legtöbben, ha az időjárás elromlik, a szobába kell vonulni és fel kell venni a télikabátot? Egy ideig társaságba, színházba, kávéházba járnak; közben munkával gyilkolják magukat, és arról vitatkoznak, hogy ez valami nagy dolog, talán érdem és erény. Végül, már úgy újév után, mizantropiába esnek, ami elkerülhetetlen következménye annak, ha valaki a kelleténél többet van emberek között. Ne tartsuk az embert a virágnál többre; akkor tartjuk a legtöbbször. Aki három napig folyton orgonát szagol, meggyűlöli. Hogyan lehet hat hónapig folyton embert szagolni?

Az új benyomásforrások felfedezése nem könnyű. Ahhoz, hogy valaki teljesen kielégítő forrást találjon, olyat, amely hónapokig szüntelenül mindig újabb és újabb benyomást ont, s ezzel kedélyét épségben és egyensúlyban tartja, ahhoz bizonyos fokú zsenialitás kell. Az emberek többsége ilyesmi fölött nem szokott rendelkezni. Ha regényolvasás, színház, társaság, hangverseny (közönségesebb embereknél esetleg még a mozi) elkopott, melankolikus lesz, vagy még ennél is több, ideges. A következőkben egy télre való benyomásforrásomat van szerencsém elmondani.

Nem volt szándékos és előre kigondolt. Őszvégi sétám alatt a hegyoldalban vonzó kertet találtam és jól megnéztem, hogyan építenék benne házat, ha történetesen lenne pénzem rá. A hely felől hamar döntöttem. A ház beosztása maga nem volt ilyen könnyű. Vázlatot készítettem, de csakhamar eldobtam. Egy hét múlt el, amíg a teljesen kielégítő megoldást sikerült megtalálnom.

November vége volt és az eső esett. Ha munkába vagy olvasásba beleuntam, képeket, muzsikát se kívántam, vagy ha csak úgy hevertem a langyos szobában, házamat építettem. A földszintre tettem az ebédlőt és a fogadót, nem nagy, de kellemes üvegezett verandával. A lépcső másik oldalára a konyhát és a kamrát. Az épület igazán lakályos volt. Etázzsfűtést gondoltam el, az egész házat az ebédlő nagy kokszkályhája, s a mögéje épített szerkezet (gőz-, vagy légfűtés) fűtötte volna. A lépcsőházat az ebédlőtől nem választotta el fal. Szép volt, ahogy egybenyilott s a szobából látni lehetett nemes kőris, vagy tölgyfa lépcsőjét, amely az emeletre vitt. Fent a lépcső tágas hallba nyílt. A hall nappali szoba is volt, kevés, de alkalmas és barátságos bútorral. Télen igazán jó itt reggelizni és vacsorázni. A hall egyik oldalán, keletnek, volt a háló és a fürdőszoba, a másik oldalon négy kisebb szoba. Az ebédlőben állt a zongora. A falakon képek, szőnyegek és néhány puha ülőhely. A második szoba volt a dolgozó. Ezt különös részletességgel gondoltam el, íróasztalával, polcaival. Aztán két még kisebb szoba következett a nyugati oldalon, egymás mellett; az egyik a kiskönyvtár, dohányzó, tele könyvvel és csak egy-két ülőhellyel. A másik délutáni pihenő, vagy a másik hálószoba, egyetlen hatalmas ottománnal.

Nem tartozom azok közé, akik képességeiket könnyelműen elhanyagolják. Kinevetnek, hogy légházat építék? Túl sokat kínlódtam azzal, hogy fontos tulajdonságaimat nem ismertem fel és nem foglalkoztattam eléggé. Sok bajtól kíméltem volna meg magam, ha régebben felfedeztem volna, hogy ezt nem szabad. A fantáziának meg kell adni helyét és tisztelni kell. A képzeletbeli ház építése hetekre csodálatos egyensúlyban tartott.

Arról persze, hogy a ház berendezése milyen volt, most nem beszélhetek. Ötszázlapos kötet se lenne rá elég. A részletes és szeretetteljes kidolgozásban odáig mentem, hogy még azt is elgondoltam, hány mázsa kokszt helyezek el a pincében, hány üveg bort, hány kiló rizst és hány halkonzervet. Mialatt a házon dolgoztam, észrevettem, hogy az ember, ha fantáziáját egészségesen foglalkoztatja, nem éli ki magát mindenféle kényszerképekben vagy füllentésekben vagy túlzásokban. Az ilyesmi nem egyéb, mint az elnyomott imagináció beteges áttörése. Fejem világos volt, ítéletem higgadt. Miért? Mert fantáziám a házat építette. S mondhatom, olyan házat épített, hogyha egyszer tényleg építeni fogok, csak ezt fogom megvalósítani. Mikor a hó leesett, eszembe jutott, hogy házam kész, de sajnos egyedül vagyok. Ugy képzeltem el, hogy egy asszony jár hozzám, a kisvárosból, amely egy órányira feküdt, hetenként kétszer, a kedves Tóthné, aki jókedvű, jókonyhájú nőszemély,

szorgalmas, tiszta, pontos, ő hozza fel időnként a friss tejet, vaját, tojást, húst és ami kell. Főzelék termelt a kertben elég, a többi meg volt a kamrában fölösen. Fantáziám azonban ezzel nem elégedett meg, és én kénytelen voltam meghódolni előtte. Kedvemre való történetet gondolt ki arról, hogy miképpen kerül hozzám az egyszerű származású, de hallatlan magas emberi és női képességű fiatal nő. Házvezetőnőnek alkalmaztam a téli hónapokra, de mint sejteni lehetett, nemsokára beleszerettem. Fantáziám nem volt türelmetlen. Több hétre terjedő időt engedett arra, hogy a szerelem kifejlődhessen, mind a két részről, természetesen. Szép napok voltak ezek, künn a fagyos tél, hófúvások, nagy hidegek, és bent mi ketten a házban, biztonságban, mint az anyaméhben, csendesen és derűsen. Tudom, hogy a lélekelemzők fölényesen ítélik meg ezt a képet. Biztosítom önöket, hogy annyit, amennyit a lélekelemzők tudnak, nekem is van szerencsém tudni. A ház melege, szemben a hideg téllal, amely körülveszi, benne a szerelmes férfi és nő, mindez nagyon átlátszó, sőt primitív. S nekem módomban lett volna a telet lélekelemzéssel is eltölteni, ha történetesen ahhoz lett volna kedvem. Mégis a fantáziát és az anyakomplexust választottam. Egyszerűen azért, mert így sokkal jobban esett, és mert tudtam, hogy ez tényleg jobb. Egyébként úgy vettem észre, hogy csak kétféle komplexus között választhatok: az anyakomplexus és a lélekelemzőkomplexus között. Az előbbi szórakoztatóbb, melegebb, költőibb, kedvesebb, szívemhez közelebb álló volt. Ennyi erről a kérdésről elég.

Karácsony táján a néma szerelem bája kimerült. Az első csók után az ünnepi napok öröme azonban fantáziámat ismét feltüzelt. A szerelem regénye olyan volt, hogy egyetlen, sem átél, sem olvasott regényhez nem tudnám hasonlítani. Tisztább, őszintébb, örömteljesebb és vidámabb, főként sokkalta egyszerűbb. Képzeletem remekelt. Amit elbeszél, az lélektanilag kifogástalan volt. Rögtön érthető és való. Azon csodálkoztam, miért nem történnek a dolgok a realitásban így?

Mint a ház leírásának esetében is, most is, sajnos, a részletekbe menő mindennapi élet édes varázsát itt sem beszélhetem el. Hosszúra nyúlna, és fölösleges is. A cél itt nem a regény elbeszélése, hanem hogy az ember a regényt miképpen tudja élni, szótlánul, mert fantáziája belülről folyton a kellemes és szép képek tömegével táplálja s kedélyét egészségben tartja.

Mint elgondolható, a szerelem rendkívül szenvedélyes volt, de sem emberi, sem lelki színvonalát soha nem adta fel. A képzelet ösztönszerűen minden alkalommal gondoskodott róla, hogy ez így legyen, mert tudta, hogy merő érzékiséget visszautasítanak. Nem mert prűd vagyok, vagy puritán. Ilyesmit kinevetek. Egyszerűen nem találom ízlésesnek. A leány pedig olyan volt, hogy ő sem találta annak. Érzéki szépségénél csak gyengédsége és méltósága volt nagyobb.

Hogy mi történt januártól márciusig, az nem gondolható el könnyen.

Általánosságok meg éppen nem érintik. Az egymás iránt tanúsított szeretet

csodáinak mindennapos megnyilatkozása volt. Nem is sejtettem, hogy ennyi figyelemre gondosságra, kedvességre, humorra képes vagyok, és nem hittem soha, hogy van női lény, aki mindezt érti, szereti, viszonyozza.

Életünk egyszerű volt. Ébredés után ő elkészítette a reggelit, én a folytonégő kályhát raktam meg, amit tizenkét óránként kellett feltölteni. Evés után rendesen dolgozni mentem szobámba, ő pedig ebédhez, vagy más munkájához fogott. Pont délben ettünk. Aztán kis pihenés, ami elragadó volt. Minden nap akadt valami kedves új szó, mozdulat, gondolat, amin szórakoztunk. Néha zongoráztam.

Alkonyat előtt a szabadba mentünk, hacsak nem volt nagyon hideg. A tea után ismét kis munka, hétkor vacsora. Ha volt kedvünk, nemes zenét hallgattunk valamely külföldi rádióállomáson. Tízkor ismét egy csésze tea, vagy kávé. Volt úgy, hogy lementünk a városba vásárolni. Mindig hoztam valamit, apróságot, vagy ő nekem. Remek gazdasszony volt, nagyszerűen főzött, szeme mindenütt ott volt, port nem tűrt, és sohasem veszekedett.

Mikor a tavasz március közepén eljött és az első rigófüttyre sétálni mentem, a házat lassan elfelejtettem. A leány még néhány hétig eljött szívemben, hogy szeressem. Aztán elhalványodott. Életemben sohasem volt szerelem szebb, sem igazabb.

Tartalom

Következő

A MAGÁNYOS KIRÁLY KÖNYVE

A magányos király kiment a partra, a legfehérebb sziklára ült és így szólt:

- Isteni tenger! Egyedül maradtam, s én, az örökké beszélő, most már nem tudom, kinek beszéljem el beszélőnivalómat. Jól van ez így? Ha elég bölcs lettem volna, mindjárt itt kezdtem volna nálad. Te még tudod, mi a mélység, és tudsz nevetni. Királyságot akartam alapítani, de senki se hallgatott rám. Volt, aki csodált, volt, aki félt, volt, aki megbotránkozott; irigy és hitetlen és tolvaj is volt elég. De senkinek sem volt arra, amit mondtam, sem füle, sem esze, sem szíve.

Elhallgattam. Azt kérdeztem: érdemes? S mintha csak erre várt volna, eljött hozzám valaki, s hogy megtévesszen, ismeretlen alakot vett magára.

- A te királyságod, szólt, nagyon szép, de csak mitológia.

Úgy tettem, mintha nem ismertem volna meg, és azt válaszoltam:

- Mitológia? Csak mitológia? Hát nem tudják az emberek, hogy a mitológia a világ magánélete?

Az idegen alak a varázsszóra lehullott, s ott állt meztelenül az Én. Botot vettem és elzavartam. De bûze ott maradt, és ki kellett szellőztetni utána.

Az istenek elköltöztek a földről. De mielőtt elmentek, összegyűltek, és azt kérdezték: Valakinek, úgy illik, mégis illik itt maradnia?

Ha másról nem is, erről az előkelő gyengédségről meg lehet ismerni őket. Mert mi más istennek lenni, mint olyan erősnek, hogy az már nem tud más lenni, mint gyengéd és előkelő?

Sokáig ültek a sziklahegyek csúcsán, az átlátszó ligetekben, az olajfák tövén, s a hűvös tavak partján, amíg a szépséges földtől elbúcsúztak. Végül elhatározták, hogy az istenek közül nem marad ugyan senki, de új lényt teremtenek.

Maguk elé idézték a népek hatalmasait, és azt kérdezték: Milyen istent kívántok? A hatalmasok hunyorogtak és azt mondták: Legyen nemes.

A válasz értelme nem a szavakban volt, hanem a hunyorgatásban, mert az istenek látták, hogy a hatalmasok már annyira megtanultak hazudni, hogy nem tudtak igazat mondani.

- Jól van hát, szóltak, legyen olyan isten, aki hunyorgat, ahogy ti szeretnétek.

Aztán maguk elé idézték a gazdagokat és azt kérdezték: Milyen istent kívántok? A gazdagok elsápadtak, mert azt hitték, hogy ez vagyonváltságot jelent, és azt mondták: Legyen könyörületes.

A válasz értelme ismét nem a szavakban, hanem az elsápadásban volt. Az istenek

látták, hogy a gazdagok annyira félnek, hogy már hazudni is elfelejtenek.

- Jól van, szóltak, legyen olyan szürke, mint a ti sápadtságtok.

Aztán magukhoz hívták a tudósokat, és azt kérdezték: Milyen istent kívántok? Mire a tudósok azt kérdezték: Isten, ki az? Még nem találkoztunk vele.

Az istenek ezt is megértették, és azt mondták: Jól van, legyen az új isten olyan nyúlós, mint a ti agyvelőtök.

Végül maguk elé hívták a szegényeket és azt kérdezték: Milyen istent kívántok? A szegények erre rémülten jajgatni kezdtek, és így kiáltoztak: Már megint új isten? Hát nem volt már elég belőlük? Végre szeretnénk úgy élni, hogy senki se uralkodjon rajtunk.

- Legyen kívánságtok szerint, szóltak az istenek, az új isten olyan lesz, mint amilyenek ti vagyok, és nem fog tudni uralkodni.

Akkor összerakták a hazugságot, a szürkéséget, a nyúlósságot, a nyomorultságot, és új lényt teremtettek. Ez volt a szennyes szörnyeteg, akit úgy hívtak, hogy: Takonykolosszus.

Hiszen, amire a legközelebbi időben szükség lesz, az úgysem más, mint hunyorgatás, sápadozás, nyúlósság és nyomorultság.

Az emberek azonban a változást komolyra vették, leborultak a Szennyes Szörnyeteg előtt és imádták. S örök törvény, hogy akit az ember imád, ahhoz hasonlítani kezd. Az ember napról-napra nyúlósabb, koszosabb, hígabb, nyálkásabb lett.

De senki, még az isten sem, léphet ki önmagából. S amikor a szörnyeteg istenné lépett elő, csak azt jelenti, hogy fennhéjázva és dölyfösen még koszosabb és rondább lett.

A földön pedig elterjedt a Takonykolosszus vallása, amely nem egyéb, mint tisztelet annak, aki szürke, szennyes, nyúlós, hunyorgó és ragadós. És templomokat emeltek neki, és a gyermekeket hasonlóságára nevelték, és a takonyszellemet bevezették az államkormányzásba, a művészetbe, az erkölcsbe és a szokásokba.

Az istenek pedig látva ezt, édesen nevettek. Néhányan azt mondták: Mikor kezd már bele ez a szörny a nagytakarításba? Mikor fogja az elszaporodott férgeket kürtani? Mások arra ezt mondták: Ugyan, hagyjátok, hadd szórakozzék! Hadd tudja meg egyszer ő is, hogy mi az, istennek lenni!

Mikor az emberiség új vallásának titkát megértettem, nem beszéltem tovább. Akkor ismét eljött hozzám valaki, s hogy megtévesszen, más alakot vett magára, és így szólt:

- Ha nem beszélsz, legalább írd meg az "Igen Könyvét", majd hasznát fogják venni az emberek, ha az istenek a földre visszatérnek.

Mert a tárgy és a gondolat lehet üres is, ha üres sorsból fakad, hiába igen, ha a sors: nem.

Ki lenne alkalmasabb arra, hogy ezt a könyvet megírja, mint éppen te? A te sorsod saját helyére érkezett. Üres, folt és álarc nélkül áll. S ezért a könyv nemcsak tárgyánál fogva lenne igen, hanem azért is, mert az igenhez ott van a hozzávaló sors. Nemcsak tárgya lenne, hanem Énje is, és mind a kettő igen. A tárgy és az Én egyedül a te esetedben találkozott, és egybenőtt, kivételes pillanatban az egyik megtalálta a másikat. Senki se tudja, hogy melyik.

Elég volt a nemből. Valaki irigy, és elkezdi magát nagylelkűnek játszani. Különös: hallott valaki már arról, hogy valaki nagylelkű volt, és elkezdte magát irigynek játszani? Miért nem? Mert a nagylelkűség az igen, s éppen ezért ez az elég, és ez a tele. Az irigy pedig a nem és a kevés és az üres.

Elég volt a nemből. Elég volt a szónokokból, akik dadogókból lettek, és a nagylelkűekből, akik írigyekből lettek, és a bölcsékből, akik hülyékből lettek, és a hősökben, akik gyávákból lettek. Elég volt az igen-könnyekből, amelyek nem-sorsokból lettek.

Jó a gondolatot, mielőtt az ember felszívja, megkopogtatni. Nemcsak azért, hogy megtudja: van-e benne valaki, hanem azért is, hogy ki van benne, és azt is, hogy miért van benne? Hátha a legnagyobb gondolat üres? És hátha, aki benne van, csak féreg? És hátha úgy van benne, mint az irigy a nagylelkűben, a hülye a bölcsben és a gyáva a hősen?

Az az igen, amely a nemből fakadt, még sohasem győzött meg senkit. Csak az az igen győz meg, ahol valaki van, aki igen, sőt az a valaki tényleg igen-valaki, és annak az igen-valakinek helye tényleg ott is van az igenben.

Nos, mondd, kicsoda alkalmasabb az Igen Könyvének megírására, mint éppen te, aki magad is igen vagy, és helyed tényleg ott van az igenben?

Ekkor már nem hallgattam tovább, hanem rárivalltam: Ki küldött ide, piszkos féreg? Egyenesen a Kolosszus papjaitól jössz? Azt akarod, hogy: igen? Azt hiszed, hogy: igen? Hogy igen nekem minden? A nyál, a szenny, a nyúlós? Hogy igen nekem a takony?

Erre a varázsszóra lehullott róla az idegen alak, és ott állott meztelenül az Én. Elővettem a botot, kizavartam, de bûze ottmaradt, és ki kellett szellőztetni utána. Mikor a mérges kígyót elűztem, arcátlanságán még sokáig tûnődtem. Vajon az istenek nyelvéből a nem teljesen hiányzik?

Hiszen, ha nem nem lenne, akkor a dolgokat egymástól semmi sem választaná el. S ha minden igen lenne, isten lenne még a Takonykolosszus is.

A világot nemcsak IGENeimmel szeretem, hanem éppen úgy és még jobban NEMEimmel is.

Az istenek elmentek és itt hagyták a földet. Ők ma: nem. Királyságom elveszett, én vagyok benne egyedül az uralkodó, a nép, a pap, a nemes, a polgár, a paraszt. Királyságom is: nem.

De ez a nem éppen olyan igen, mint ahogy a Takonykolosszus: nem. És ki mondja meg, hogy micsoda igen és micsoda nem? Vajon nem ítél minden dolog és minden lény fölött sajátmaga azzal, hogy kimondja az igent, vagy nemet? És ha a mérték elveszett, nem az istenek előjoga ez? S utánuk mindjárt nem a tengeré? S a tenger után mindjárt nem az enyém?

Tartalom

Következő

A TAMARISZKUSZ ALATT

Egy kicsit leültem ide, a tamariszkusz alá, hogy a frissen szedett sárga, mézes fügét az árnyékban illő nyugalommal költsem el. Dél felé járt és az öbölben nem volt senki. Inkább metafizika volt, mint evés. Néha szabad így enni, mintha az ember imádkozna. S amikor a partra mentem, hogy az érett gyümölcs ragadós cukrát kezemről lemossam, vissza kellett ténnem, az ünnepet egy cigarettával megszentelni.

Epiphóitészisz, gondoltam. Görög szó. Dionüsziosz Aeropagitának Isten neveiről írott könyvében találtam, és annyit jelent: gyermeki viszony Isten iránt, aki az ember szívében megpihent és jóságosan az emberre mosolyog. Ha lenne valaki, emberi Mester, aki meg tud tanítani arra, hogy a szívében lakó isteni jóság arcát meglássam, a világ végére mennék hozzá gyalog. Aki megtanítana rá, hogy utazom, fürdöm, játszom, fügét eszem, cigarettára gyújtok, s mindez nem szükségképpen léha időfecsérlés. Céltalan, bár kellemes, de felelőtlen és hiú játék lehet, de lehet istengyermekség is.

Most nincs szó arról, hogy van szenvedés, betegség, zátony, bûn, halál. Mert van. Nincs szó a vergődő vezeklésről, amely évekig, mialatt egyetlen világos percet sem talál, kínokban ég. Az epiphóitészisz nem az, hogy az ember összetörve nyög és vacog a foga az iszonyattól, mert ezt a sorsot végig kell csinálnia. Kivételes pillanat ez, amikor olyan észbontóan boldog vagyok, hogy a határtalan isteni jóság felragyogó nagyságába beleremegek, és megértem, ha Ő ilyen közvetlenül megnyilatkozik, nem tehetek mást, mint megrendült örömmel szótlánul felfohászkodom: köszönöm.

A vallás nehéz, sötét, szenvedő, aszketikus, önmegtagadó útját minden ember ismeri. De van úgy, pillanatokra, hogy a nap is felragyog. Religion is not our burden, but our privilege - a vallás nem teher, hanem kiváltság. S ez a kiváltság ilyen percekben, a legnagyobb vallásos időkben: Isten gyermekének lenni. Néhány misztikus beszél róla, és volt valaki, aki ebben az epiphóitésziszben élt, Isten egyik legkedvesebb gyermeke: Szent Ferenc. Ő értette, hogy enni, aludni, fürödni, virágban gyönyörködni, szép lányra mosolyogni, sétálni, játszani lehet ima, és tényleg ima, ha az ember igazán Isten gyermeke, s megbékült szívében az isteni jóság az emberre néz.

Kedvesem, aki ezt olvasod, és azt hiszed, hogy káromlom őt, hidd el nekem, életemben egyetlen lényeges, komoly, döntő, egész sorsomat megrázó élmény az

volt, amikor azt mondtam: Uram, nem tudok keresztény lenni, mert nem tudom gyűlölni a világot. Erre a következő választ kaptam: Nem a világot kell gyűlölni, hanem Istent szeretni, s aki Istent szereti, az nem gyűlölhet semmit.

Hidd el, kedvesem, húsz évnél hosszabb ideig a föld minden sarkát felforgattam, hogy Istent megtaláljam. Tu ne me chercherais pas, si tu ne me possedais, mondja Pascal: nem keresnél engem, ha nem lennék benned. Lételemnek egyedüli értelme volt, megtalálni őt. Kerestem filozófiában, bölcsességben, művészetben, mitológiában, kerestem szerelemben, természetben, aszkézisben és nem vettem észre, hogy itt van a szívemben. Ő. Istenek sokan vannak, Isten csak egy. Miért volt fontos nekem mindig a vallás? Miért nem volt fontosabb Ő? S ha már megtaláltam, nem mindegy nekem, hogy milyen szavakkal beszélek hozzá, ha Neki mindegy? Mert Ő nem a szavakat hallja, hanem a szíveket.

Már hosszú ideje őriztem a titkot magamban, hogy megérkeztem a hitbe, amelyben születtem: Tief ist die Trauer, der mich umdüstert, eintrete ich wieder Herr, in dein Haus - mélységes bánat sötétlik körülöttem, belépek a házába, Uram, megint. Házába visszatértem, de nem mertem bevallani senkinek. Szégyelltem magam. Azt fogják mondani rólam, amit én másról: megtört. Őszintén szólva, akkor éppen olyan kevésbé voltam megtörve, mint most. Sőt. Biztosan tudom, hogy akkor kisebb voltam, s azóta nőttem. Félttem, hogy rám olvassák azt, amit aposztata koromban én olvastam rájuk. Borzasztó dolgok voltak azok. Irtózat fog el, ha rá gondolok. Nem tehetem jóvá többé soha? S az egyetlen lehetőség a következmények alól szabadulni, ha vállalom értük a felelősséget még most is, amikor pedig abból, amit akkor mondtam, nem hiszek semmit. Azt hiszem egyébként, hogy a dolog nem a valláson múlik. Ami velem történt, nem a vallás dolga, hanem Istené. Amíg az egyedül igaz hitet kerestem, tévelyegtem. Egyedül igaz hit nincs. Minden ezen múlik: Istent megtalálni és megszeretni. Vagy: megszeretni és megtalálni. A többi csak teológia.

Ez a pillanat itt a tamariszkusz alatt erőt ad arra, hogy ne titkoljak tovább semmit. Még azok előtt sem, akiket a hűtlenségbe én taszítottam. Az egyetlen, amit még tehetek, az epiphóitézisről beszélek nekik, s arról, hogy az ő türelme és jósága végtelen. A visszatért fiú már beszélhet a még kint kalandozó tékozlóknak: gyertek, mert ő szereti a megtérteket. S aki megtér, az részese lehet az istengyermekségnek. Nem haragszik meg, ha megeszem a friss fűgét, ha megiszom a bort, ó, a bort nagyon szeretem, különösen ezt a vöröset, ami itt terem! Haragszol érte Uram? Ugye nem teszed? Ha te itt élnél, innád, s hálát adnál, amiért van ilyen fenséges ital. Milyen jó gyermeknek lenni, fürödni, gyönyörködni, gúnyolódni az ostobákon, szabadszájúnak lenni, ajándéknak érezni azt, amit kaptam: bort, örömet, virágot éppen úgy, mint játékot, kacér, kihívó, hamiskás jókedvet és édes derűt.

Ismét azt hiszed, hogy káromlást követek el? Azt hiszed, hogy a felelőtlen életre, amit a ragyogó tengeren itt élek, rafinált igazolást keresek, s az epiphóitézisz nem

egyéb, mint a frivol élvező fokozhatatlan hazugsága? Elfelejtetted kedvesem, hogy a vallás nem morál. A morál beszélhet jóról, rosszról, bűnről, erényről, hazugságról, igazságról. A vallás nem beszélhet másról, csak Róla. S ha ő, kivételesen, most, ebben az órában, szívemben megnyilatkozott, felmentett a morál alól, mert gyermekének fogadott, és most nekem, mint a gyermeknek, mindent szabad. Mert most csak egyetlen fontos dolog van, hogy én szeretem őt, és ő szeret engem. S ez a szeretet megszenteli, hogy hetyke, gúnyos, csúfolkodó, egy kicsit falánk, torkos, jókedvű vagyok, aki szeretnék megsimogatni minden puha göndör haját, karcsú női lábat, aki fecsegő, szószátyár, csintalan vagyok. Ajándékok ezek. Az emberek többsége szenvedését még komolyan tudja venni, de örömét már nem.

Most, az istengyermekség e szent perceiben tudom, hogy a tiszta szívnek minden morál értelmetlenség. Isten veled örül, mert ő van a tenger méltóságában és a ragyogó égben, az illatos cigarettában és a cukros fügében. De csak gyermekei tudják ezt, azok a gyermekei, akik megilletődnek, amikor a tengerbe lépnek és felhevült bőrükön a hús víz megpezsdi. Ó, nevetve imádkozni, s a tündöklő nyárba kiáltani: Milyen jó a Te gyermekednek lenni, - drága jó Atyám, hogy szeretnék a nyakadba ugrani, hogy szeretném, ha magadhoz szorítanál, és azt mondanád: Ha szíved túlrad és eléri a tisztaság perceit, neved és örülj, s aztán eredj és beszélj a világnak erről az örömről.

Tartalom

Következő

A JÖVŐ KÖNYVE

A jövő könyve az abszolút térben külön a könyv őrizetére készült palotában van. A kapuval szemben hatalmas kupolacsarnok emelkedik, amelynek átmérője tizenhétezer nyolcszáz és nyolcvankilenc mérföld. A kupolaterem közepén bazaltszikla van, s ide huszonháromezer lépcső vezet fel. Ezen a bazaltsziklán fekszik a könyv. Lapjainak hossza száznegyvennégy és egyharmad, szélessége száztizenkettő és egy fél méter. Lapjainak száma még harminckét millió négyszázhatvanháromezer ötszáznyolcvanegynél is sokkal több. Tartalmazza az emberiség történetét az első ember születésétől az utolsó ember haláláig.

Ha az ember ebben a könyvben a legközelebbi jövő felől érdeklődik, nem sok érdekes dolgot fog találni. Mindössze ilyesmit: a szivárványszínű női fehérnemű életbeléptetése; az első keresztrejtvény-regény; a Csvricsek-féle fiziológiai forradalom; Bulakov kikiáltja a szovjetcsászárságot; az utolsó bálnát elejtik; nagyköveti konferenciák; titkos katonai és vámszerződések; ezerháromszázhatvanhat nagyobb és huszonkilencezer nyolcszáznegyvenegy kisebb háború; a néger irodalom térhódítása; a százhatvanéves matriarchátus, és hasonló.

Időszámításunk 2608. évében kezd csak érdekesebb lenni, amikor Kaki Maru japán technikus az akkor már hétköznapi lett atombontást új alapokra helyezi. Ez az ember először használ úgynevezett kongenitális módszert, ami abból áll, hogy az erotikus aktus alkalmával felszabadult vitális energiákat kondenzátor segítségével összegyűjti és rádiumedényben megfagyasztja. Ezzel az energiákat elraktározhatóvá teszi. Az eljárás rendkívül olcsó, mert egy gramm vitális energia nem kerül egy pennybe.

2616-ban H. F. Boernes angol mérnök veszi észre először, hogy az ólomatom felbontásából olyan erő szabadul fel, amely a gravitációt megszünteti. 2629-ben E. Pörgsteller higannyal kísérletezve rájön, hogy a higanyban van a legtöbb mikroton. A mikroton az atombontás egyik mellékterméke, amit eddig cipőtisztításra használtak. Ez a szer perpetuum mobile-szerű csaknem állandó energiaközpont. Egy évvel később megszerkesztik az első mikrotonrepülőt, amely egy tized gramm higannyal öt óra és negyven perc alatt háromszor körülrepüli a földet. 2643-ban a tökéletesített mikroton-repülő a Kaki Maru-féle vitális kondenzátorral és a Boernes-féle ólomnehézkedés semlegesítővel, Hamu Bab arab ezredes 500 kilométerre kirepül a földről és visszatér. 2667-ben Chiabanolli hajóskapitány a spanyol

kormány támogatásával ezen a repülőn a Holdba utazik. Ezzel az emberiség új időszámítást nyitott. A holdbarepülés után az események a következők:

1. Chiabanolli második útja a Holdba.
2. A Hold kérgének megolvasztása a Kaki Maru-módszer alapján.
3. Az első holdlakó felfedezése.
6. A spanyol kormány gyarmatosítja a Holdat.
7. A holdenergia fölfedezése.
20. Chiabanolli a Marsba repül.
23. Chiabanolli a Vénuszba repül, de nem tér vissza. Két mentő expedíciót küldenek utána, de egyik sem tér vissza. Furz német mérnök egy tartály holdenergiával a Vénuszba repül és visszatér. A holdenergiát átvezetik a Vénuszra, hogy megközelíthető legyen.
24. Furz a Merkúrba repül.
27. A belső bolygók gyarmatosításának kezdete.
30. A Jupiterbe repülnek.
34. A Szaturnuszba repülnek.
39. Az Uránuszba repülnek.
52. A Neptunuszba repülnek.
80. J. P. Walker hat nap alatt körülrepüli a naprendszer.
92. W. Rehmke megdönti Walker rekordját. Négy nap és öt óra alatt körülrepüli a naprendszer.
113. A foton felbontása.
131. Birriga chilei pilóta a Halley üstökösbe repül és elfoglalja. Átalakítja kormányozható üstökössé és elrepül vele a Sziriuszba.
140. Birriga visszatér a Sziriuszból. A Halley üstököszt a Neptunuszhoz osztják be szolgálattételre.
168. I. Mulna pápua törzsfőnök világcsászárrá kiálttatja ki magát.
169. Az emberevés életbeléptetése.
172. Az európai emberiség fellázad Mulna ellen. Összeesküvés leleplezése. A főbűnösök kivégzése.
174. Forrongás Európában. Mulna hadjárata.
180. A nagy puccs. Európa nem tud ellenállni Mulnának, s ezért szeptember 11-én éjszaka Európát az Uralnál levágják és átviszik a Jupiterre.
180. Október 13-26. Az európaiak sinolin-sugarakkal szétrobbantják a Jupiter második és negyedik Holdját, amelyeket Mulna csapatai megszálltak, hogy az európaiakat ostromzár alá vegyék. Négy millió és százhatvanhétezer halott.
180. November 1. Fegyverszünet.
181. Január 10. Európa és Mulna békét köt. Az első marsi béke. Az európaiak

szabad utazása a földre. A kereskedelem újra megindul. Egyelőre azonban Európa nem tér vissza a földre.

188. Március 4. A Szent Vince éjszaka. Az európaiak az összes jupiterbelieket meggyilkolják.

204. A genie-szérum feltalálása. Mindenki olyan szérummal oltatja be magát, amilyennel akarja. Visszaélés a szérummal. Zugkereskedelem kialakulása.

Csempészet. Titkos oltások. Hivatalos rendelet az egyes szérumok ármegállapítására. Monopólium-kísérletek. A kísérletek bukása.

206. A szérum-drágaság. Egy király-szérum oltása 200 dollár, egy költő-szérum oltása 180 dollár, egy festő-oltás 160 dollár, egy zenész-oltás 155 dollár.

Zavargások.

214. A genie-szérummal való kötelező beoltás életbeléptetése. Születéskor bizottság határozza el, hogy kit milyen genie-szérummal oltanak be.

220. A földön szintén életbe léptetik a kötelező oltást.

221. I. Mulna halála. II. Mulna császársága.

224. II. Mulnát december 30-án meggyilkolják. III. Mulna.

229. IV. Mulna, a rettenetes. Afrika is megszökik a földről és átviszik a Merkúrra. A Merkúr-Föld háború.

230. A Merkúrt megsemmisítik Ytra-szikkákkal.

241. IV. Mulna meggyilkolása. V. Mulna. Dekadencia. Európa hadat indít a Jupiterről a Föld ellen. Teljes győzelem, Európát ünnepélyesen visszaviszik a helyére. A babiloni fogság vége. Nagy sátoros ünnepek elrendelése.

253. A föld nagyon nélkülözi Afrikát, ezért a Vénusból új Afrikát csinálnak és a földre hozzák.

265. A Mulna-dinasztia bukása.

267. A Wood-dinasztia. Rémuralom.

270. Wood bukása és száműzetése a Neptunuszra.

288. Wood halála. A föld, mint köztársaság.

319. A Szaturnusz-lakók felkelése. A Szaturnusz-gyûrûk elpusztítása Ytra-szikkákkal.

330. A Szaturnusz-lakók kiirtása.

363. A fekete év. A Mars és a Vénusz egyszerre lázad fel a föld ellen és Ytra-szikkákkal bombázza a földet. Augusztusban a veszteségek olyannyira megnöttek, hogy kénytelenek voltak a föld köré szikrasemlegesítőt vonni. A semlegesítő azonban elzárta a fényt, s így a földön szeptember hatodikától december kilencedikéig vaksötét volt.

364. A föld lakói elhatározzák, hogy megszöknek a Jupiterre. A szökés tervét azonban Tarmakarja hindu tábornok a Mars és a Vénusz lakóknak elárulja. A szökést január tizenegyedikére tűzték ki. Az ellenség borzalmas pergőtűz zúdít a

földre. Egymilliárd hatszázötvenhat millió halott.

366. Február 10. T'ün kínai fizikus a földbelieknek felajánlja a kakaó-srapnellt. A srapnell ereje 127-ezerszeresen nagyobb, mint az Ytra-szikkraé. A következő napon egy srapnellt a Marsba és egyet a Vénuszba küldenek. Tíz és fél másodperc alatt a két bolygó megszûnik. A kakaó-nap. Nagy felszabadulási ünnep.

372. A földet 48 millió kilométerrel közelebb hozzák a naphoz, és állandó hőmérsékletét 26 fok Celsiusban állapítják meg.

390. Az Uránusz-lakók felkelése. A nagy Alfa-ütközet június 4-15. Az Uránusz leverése.

391. A békés fejlődés korának kezdete.

402. A Neptunuszt áthelyezik a Mars vonalára.

410. A Halley üstököszt átalakítják bolygóvá.

543. Megépítik a Külső-Napot. Az Arcturus egy darabját lefejtik, és úgy helyezik el, hogy hő- és fénysugaraik akkor is működjenek, ha a föld a naptól elfordul.

560. A Holdat, mint gazdaságilag nem rentábilis bolygót, felszámolják és az Andromeda-ködben helyezik el.

563. A rendszeres világegyetem-járatok megindulása. Az U. R. C. (Universal Railway Company) megalakulása.

692. Döntő esztendő. Lambam kongói vegyész megtalálja a psyché-atomot.

729. A psychatom átvitelének kísérlete. Sikerül.

788. A psychatom átvitelének tökéletesítése biokondenzátorral.

790. Az egészség-baktérium felfedezése.

806. Az életenergia előállítása szénből.

956. Az életenergia előállítása trágyából.

1004. Az életenergia desztillálása.

1030. A psychatomok fölfedezése az éterben.

1083. Az Orion-ködfolt kísérlet. A ködfoltba desztillált életenergiát ömlesztnek át. Az átömlesztés harminchat óráig tartott. A ködfolt rapid módon átalakul, naprendszerre fejlődik, a bolygókon élet támad, elterjed. Mindez néhány óra alatt. Tizenöt perc alatt annyi történet játszódik le, amennyi a földön százharminckilenc millió év alatt. Az élet nyüzsgéssé változik. Végül a ködfolt felrobban.

1310. Az étert psychatomokká transzformálják.

1334. Az első mesterséges lélek megszerkesztése és előállítása hulladékból.

1455. Az életenergia és a mesterséges lélek kombinálásából új élőlényt szerkesztenek, amelynek neve: biomachine.

1460. A biomachine-ok szexusát feltalálják.

1463. A biomachine-ok terhességi idejét megrövidítik monosgen sugarakkal.

1464. Az eljárást meggyorsítják ultraperosgén-injekcióval. Másodpercenként már négy biomachine-t tudnak gyártani.

1501. Az emberek elkezdnek beleszeretni a biomachine-okba. Rendelet a machine-okkal való viszony ellen.

1510. Titkos szerelmek elharapódzása. A rajongás epidémiája.

1523. Az első embermachine-viszonyból származó mulatt születése. A mulatt analízise. Teljesen idióta, tehetségtelen, moral insanity, tehetetlen, lusta, de hallatlan vitalitással és borzalmas erotikus éhséggel. A nők rajongása a mulattokért.

1512. A mulattok terjeszkedése.

1518. Törvény az emberek és a biomachine-ok egyesülése ellen.

1520. Halálbüntetés az egyesülőkre. Razziák. Tömeges kivégzések.

1530. A machine-ok lázadása.

1531. A machine-ok számûzetése az Uránuszra.

1540. December 10. A Szent Ambrus éjszaka. Az összes machine-okat és mulattokat kiirtják Brown-féle lormona-gázzal.

1540-1544. A nagy lormona-járvány. A lormona gáz elterjedt a világegyetemben és az emberi szervezetet szétrombolta. Ellenszert nem találtak. Négyszázhuszonhat milliárd halott.

1545-1850. Az élet újjáéledése.

1581-1592. A kis lormona-járvány. Száztíz milliárd halott.

1593. Az antilormona fölfedezése.

1599. Pszellosz, később Ápluszbé, első hypermatematikai kinyilatkoztatása.

1600-1648. A matematikai próféták kora.

1650. Ixnégyszet megalapítja a hypermatematikai vallást.

Tartalom

Következő

A KONYHAKERT

Mindössze reggeli sétám olyan, mint egyébkor. Napkelte után jegyzetemet zsebre vágom, és felmegyek az erdőbe gondolatra vadászni. Hónom alatt könyv, és a harmatos fűvön lassan lépegetek. A völgyben kékes pára úszik, s a fák között mátyásmadarak rikácsolnak. Nyolc órakor már nincs türelmem. Visszatérek, előszedem a kapát, kosarat, és lemegyek a konyhakertbe. Zöldséglevest főzök ebédre, s ez ilyenkor nyár végén olyan ünnep, amelynél nagyobbat nem ismerek. A szemétleves fogalmáért az öreg arácsi parasztasszonynak tartozom hálával. Ő volt az, aki kosarával a kertbe ment, összeszedte, amit talált, és amikor azt kérdeztem, ugyan mi lesz belőle, azt mondta: a kert egész szemetjét belerakom. Azt a zamatot, amit az ételnek ő adni tudott, sohasem értem el. Pedig nyugodtan mondhatom, hogy évekig próbálkoztam vele. Nem a zöldség sokaságán és minőségén múltott. Az ő leve-se, ha valamihez hasonlítani kellene, olyan volt, mint a bor. Már illatától is kóválygott a fejem. De megvolt benne az a nyájas szelídség, aminek a jól elkészített zöldséglevest mindig jellemeznie kell. Színe rózsaszín arany, a vetemény sem puha, sem kemény, a répa magába szívta a káposzta, a paprika, a karalábé ízét, mégis répa maradt, mint ahogy az eszményi közösségben mindenki egyéniség, mégis mindenki együvé tartozik.

A legfontosabb a kellő áhítat. Mint minden igazán nagy vállalkozást, ezt is fohással kell kezdeni. Az almafa alá ülök és a konyhakertet nézem.

Gyakran járkáltam piacon, s a legszívesebben ott álldogáltam, ahol a háztartás tárgyait árulták. Szép tiszta cirokseprőt, étvágygerjesztő, símára gyalult gyúródeszkát, sodrófát, fakanalat. El voltam ragadtatva e tárgyak szerény egyszerűségétől, hogy mennyire a haszon látszatába tudták rejteni szépségüket. Az emberek százszámra rohannak el mellettük, és mindegyik így szól magában: Milyen ordináre eszköz, fakanál!

Kedves fakanál, fehér kőrisfából készült nemes, karcsú kanál, te tudod, hogy alázatod engem sohasem tévesztett meg, amellyel oly egyszerű munka elvégzésére hűségesen felajánlottad magad. Mindig csodáltalak finom vonalaidért, kedves fejedért, amely olyan, mint egy virág. S hogy hasznos vagy, nem vezet félre, csak növeli hozzád való megmagyarázhatatlan ragaszkodásomat.

Az almafa alatt önkéntelenül a fakanál és a konyhakerti vetemény hasonlósága fölött gondolkodtam. A növény, amelyet csak a hasznos oldaláról néznek, elbájoló szépséggel van tele. De ezen felül olyan tulajdonságok fölött rendelkezik, amely

ritkaság. Itt van mindjárt a fodros petrezselyem. Ha nem tennék ételbe, illatszer lehetne, s minden bizonnal csodálnák a hölgyet, aki a délutáni teán petrezselyemillat-felhőben érkezne. De ugyanez a növény csodaszép lenne virágágyszegélynek. Sűrű és bozontos zöldje kellemesen fogná körül a petúnia, vagy a szalvia ágyakat. A zeller ugyanúgy. A kelkáposzta bátran dísznövény lehetne, a bimbókelről, vagy a karfiolról nem is szólva. A paradicsom pedig? A paprika? Még cserépbe is szívesen ültetném, s az ablakban gönyörködnék benne. Mikor nyáron a paradicsomot fölös hajtásaitól megtisztítom, időnként megpihenek, és a levelek csodálatos illatát élvezem. Minden vetemény olajának van ilyen egyéni és utánozhatatlan szépsége; hogy ez a szépség hasznos is, és hogy a növény búbáján kívül ehető, ez az öröm ebben a pillanatban egészen eltölt.

Aztán lassan munkába fogok. Kibontom a sárgarépa ágyat, gondosan megkeresem a fejlett, vastag gyökereket. Két-három karottát is szedek, petrezselymet, gyökeret és zöldjét, paszternákot, amit nem engednék el semmi pénzért. Ezután jön a póré, a kelkáposzta, a zeller gyökere, zöldje, karalábé, egy kis karfiol. Hagymából a legjobb lesz az apró, dió nagyságú ezüsthagyma, elég belőle kettő, a fokhagymából egy. Két szép zöldpaprika, egy piros paradicsom, s hogy az ünnep teljes legyen, egy marék frissen fejtett bab. A kútnál megmosom és megtisztítom. A csillogó ezüst vízben ragyog a sok levél és gyökér. Most már megrakhatom a tüzet.

ÍRÓASZTALKULTÚRA

A szép stílus adomány, amit nem lehet megszerezni. Az emberrel együtt születik, és az illető talán nem is tud róla. Van úgy, hogy méltatlan hozzá. Tudunk arról, hogy szép stílusa volt egy iszákosnak, egy rablógyilkosnak és egy félig idiótának. Szépen írhat az ember csomagolópapírra, az újság szélére vagy papírszalvétára, kölcsönként ceruzával, vagy a postahivatalból lopott tollal. Mindez nem fontos, mert a stílus szép.

Amit mindenki megszerezhet, az a választékos stílus. A választékos stílus első feltétele pedig a nemes papíros és íróeszköz.

Lehet, hogy nem részesültem a szép stílus adományában, de mindig súlyt helyeztem az emberileg elérhető legmagasabb fok, a választékosság előfeltételeire. Az írás külsőségeire gyakran komikus gonddal ügyelek. Kedves foglalkozásom a papírkereskedések kirakatai előtt álldogálni, lelkiismerettel az újabb írószerek fölött szemlét tartani. A civilizáció előzékenysége számos esetben boldog percekben részesített. Ha újfajta ceruzavédőt, tollszárat, hordozható tintatartót láttam, főként ha ízléses volt, ki kellett próbálnom. Az új papírminőségekről nem is szólva. Hogy a dosszié gyengém volt, az természetes. De nem kevésbé a tinta, s mindaz, ami az íróasztalon helyet találhat.

Ugyanakkor azt tapasztaltam, hogy az írással foglalkozók nagy részének eziránt érzéke nincs. Ismerek olyanokat, akik számottevő szellemi képesség fölött rendelkeznek, és rotációs papírra firkálták műveiket pocsekul hegyezett harmadrendű gyártmányú ceruzacsutakkal. Hogy aztán a szellem megnyilatkozása kétes lett, vagyis a stílus minden inkább volt, mint választékos, azon cseppet sem csodálkoztam. Azon csodálkoztam volna, ha nem lett volna így. Rotációs papírra csak az firkálhat, akinek stílusa kezdettől fogva szép, s így nem szorul a papír ihletére, és az, akinél az egész dolog semmit sem jelent, vagyis aki irodalmilag jelentéktelen. Közönséges ember, akinek becsvágya van, s aki a választékosság fokát el kívánja érni, annak ilyesmit elkövetni nem szabad.

Elhatároztam, hogy az olyanok számára, akik szeretnek írni, elbeszéltem tapasztalataimat, és ezzel megindítom az íróasztal kultúrájának mozgalmát. Bizonyos tekintetben ettől a stílus megnemesedését várom. Az íróasztal kultúrája, kérem, van olyan fontos, mint az étkezőasztalé. A magam részéről inkább megelégszem egyszerűbb abrosszal, evőeszközzel, sőt nem ragaszkodom a tálakhoz sem különösebben, ha valamely okból csak úgy az edényből merik a levest és a

főzeléket. De ha íróasztalomon valami nem tetszik, még meg is haragszom. Ha pedig elmegyek hazulról, akár hosszabb utakra, akár csak néhány napi kirándulásra, ruhát, ételt megelőzi a gondolat: nos jó, hát megyek, de milyen ceruzát, milyen papírt és milyen füzetet vigyek.

A dolog nem olyan egyszerű, mint általában hiszik. Igaz, hogy eddig még minden esetben oly túlzott gonddal láttam el magam, hogy az útra vitt írószer tizedrészét sem használtam el. Tavaly két hétre nagy köteg papírt vittem, lehetett háromszáz ív, válogatott, vagy ötféle különlegesen fehér, elefántcsontszínű és merített bordás papír, ezenkívül hat vandonatúj ceruza, meg toll, tinta, két jegyzetfüzet, egy nagyobb és egy kisebb, és a napló. Az egész idő alatt nem írtam többet száz sornál, s később ennek felét is eldobtam. De ne higgyék, hogy bántott. Valahányszor szobámba léptem és az asztalon megláttam a kék faszcikulust a sok drága papírral, amint az erdő szűrt zöld fényében feküdt, a színes ceruzákat, a tintásüveget, a tollat, különös megnyugvás fogott el.

A lét biztosításának elég primitív foka, tudom, mint minden halmozás, pénz, élelmiszer, ezüst, arany. De a biztosítás fölött volt céloom: az írás legnemesebb eszközeivel magamat a választékosság színvonalán tartani. A sok papírt érintetlenül vittem haza, de nem bántam meg, sőt a legközelebb újra így teszek.

A nyugati embernek a test közvetlen használatára rendelt tárgyai iránt való bántó érzéketlensége, amely abban nyilvánul meg, hogy súlyt helyez arra, ami maszkyszerű, és a nyilvánosság felé néz, ellenben lompos és közömbös az intimitásban, az íróasztal kultúrájában is megnyilvánul. Csak nézzék meg egy igazgató, egy miniszter, egy bankár íróasztalát. A tintatartó dekoratív pátoszát, a sokféle kelléket, amely nevétségesen pöffeszkedik, mintha gazdájától tanulta volna, mind a hatás kedvéért állították oda, s mintha mind valami nagyot lennének hívatva reprezentálni. De róluk nem beszélek, mert ők nem írnak, csak aláírnak.

A nyugati embert meg kell tanítani arra, hogy nem én olvasom a könyvet, hanem a könyv olvas engem. S ha így van: nem én írok a tollal, hanem a toll ír velem. Nem én írok a papírra, hanem az ír reám. Ha mindezt jól meggondolja, nagyobb figyelmet fog fordítani tollára és papírjára, nehogy koszos rongy papír írjon rajta lepattogzott és rozsdás tollszárral, nyikorgó tollal. Egyelőre nem fűzök hozzá elhamarkodott reményeket. Az európainak az eddigiéknél sokkal komolyabban kell vennie lényének abszolút intimitásait, hogy ezt a fokot el tudja érni. S ilyesmihez száz év nem sok.

A művész, a költő, az író asztala más. De amit ilyen helyen láttam, az egy-két kivétellel reménytelen rendetlenség. Azt mondják, hogy bohém. De én tudom, hogy csak barbár. Nem kívánok pedantériát. Ebben a tekintetben az én esetem szélsőség, és korrektségemet senkire se kívánom ráerőszakolni. De, kérem, ezek a ronda tollszárok, ez a pocsek papír, ezek a cafatok szerteszt, a félig eltépett ívek, az olcsó ceruza, a rozsdás olló, nem eredményezhet mást, mint maszatos mondatokat,

rendetlen, kapkodó gondolkozást. A figyelmetlenség itt fantáziátlanág és a meghittség hiánya és az írás kultuszának nem ismerete.

Az íróasztal nagy misztérium oltára. Írni annyi, mint emberfölötti kapcsolatba lépni a Logossal. A Logosz pedig a Teremtő Szó. Mocskos ruhában járó papot megvetünk, s azt, aki reggel az oltárról nem törli le a port, elcsapjuk. De ugyanakkor feltépett levélpapírra írjuk gondolatainkat és újságpapír alól kotorjuk elő a fontos jegyzetet? Vegyék tudomásul, hogy akinek asztalán hírlapot talállok, abban bizalmam végleg megingott. A sajtónak a Logosz oltárán semmi keresnivalója nincs. Ezt komolyan mondom.

Mikor annyi nemes papírt gyártanak! A halványsárga, bordás, félvastag merített papír a gyengém. De a kékesfehérnek se tudtam soha ellenállni s így felváltva kell használnom. A fontos, hogy famentes legyen. A vízjelekre különösen ügyelni kell. Ez a papírnak különös szépséget ad. Hogy milyen formára vágassák? A kérdés nagyon nehéz. A kvart, szerintem a tökéletes forma oly művek számára, melyek már készek. Írni nem szívesen írok ilyen alakra. Próbálkoztam már legalább harmincféle alakkal, de nem tudtam megállapodni egyiknél sem. Sőt bizonyos tekintetben szeretem a változatosságot. Helyesnek azt tartom, ha színes fedőlapokban nyolc-tíz féle papírfajta nyolc-tíz féle nagyságban ott áll szép rendben az asztalon, vagy a fiókban. Még látványnak is szép.

A ceruza puha legyen, vagy kemény? Mindenkinek ízlésére bízom, de azt kikötöm, hogy a gyártmány csak elsőrangú lehet. A Kohinoor, a Castell, vagy a Stádler ceruzákat találtam a legjobbaknak, és ezeket igazán tudom ajánlani. Egészen puha tintaceruzával szeretek írni, de ez nem szabály. Írhat, bárki, feketével is. Csak a hegyezésre kell ügyelnie. A figyelmetlen hegyezés kegyetlenség.

A toll az írás második nagy fejezete. Nemes papírra nemes tollal kell írni. Hosszú tapasztalat alapján a birminghami Hughes-gyár készítményeit ajánlhatom, főként a gömbhegyűeket. Azt hiszem, ezek a világ legjobb tollai. Rézből és acélből készült, két fajta van, én inkább a rezet kedvelem, de szívesen írok az acéllal is, mert puha, símán fut és egyenletes. A tintafajták közül a legjobbak az igen finom töltőtoll tinták. A kéken maradók és az ibolyák, úgy vettem észre, a legfinomabbak. A hivatalos feketedő kék tintát mellőzni kell, mert közönséges és durva. Van, aki panaszkodik, hogy írótollba a töltőtoll tinta híg. Ezt az észrevételt magam is megtettem. És ha utazom, tintaceruzából készített ibolyaszínű tintát használok, néha otthon is, mert évek óta bevált, ha kellő sűrűségűre tudom oldani.

A magam részéről elmondhatom, hogy szeretem a színes ceruzákat. Kedvelem, ha az asztalon sok az átlátszó és csillogó üvegtárgy, tál, ceruzatartó, tintatartó, nehezék, kocka. Legyen kéznél radirgumi, olló, papírvágó kés, akárcsak a fiókban. Ez a kultúrához tartozik. Ragasztóról sem szabad megfeledkezni. Az asztalon legyen öt-hat tollszár, mindegyikben másféle toll. Ez önkéntelenül alakult bennem ki, hogy jelezze: az írás minden alkalommal külsőségekben is teljesen új feladat elé

állít. Más tollszár, más toll, más papír. A megszokás ellen tiltakozom. S eddig elmondhatom, hogy semmiféle szokást nem vettem fel, se jót, se rosszat. Csak egyhez ragaszkodom: az ízléshez és a színvonalhoz. Asztalomon semmiféle elhanyagolást nem tűnök. Miért legyen rendetlenebb, mint az ágyam, holott csaknem ugyanannyi időt töltök vele, s ugyanolyan jelentékenyét.

Az asztalon kell legyen valami, ami fölösleges. Ami csak vonzó és kedves, de nincs értelme, hogy ott van, s ezért, ha az ember látja, megpihen. Korsó? Fénykép? Virág? Emlék? Szobor? Nem szólok bele. Magánügy, mint az egész íróasztal. Mint a nő toaletasztala, mellyel rokonságot tart, mert kapcsolatban áll a halhatatlansággal.

Tartalom

Következő

IMAGINÁRIUS KÖNYVEK

Ezekben a könyvismertetésekben különös gondot fordítottam arra, hogy olyanok legyenek, mintha valódi könyvekről lenne szó. Mert nehogy tévedés essék: a nevet, a címet, a tartalmat, a nyelvet, az évszámot, a nyomdát magam találtam ki, s tudomásom szerint sem ilyen nevű szerzők, semilyen művek sohasem jelentek meg. A nagyobb hitelesség kedvéért vitába szállok, helyeslek, néhol kifogásolok, másutt szabatosan követek egy állítólagos gondolatmenetet, nem egy esetben pedig a szerzőket keményen és ironikusan megleckéztetem. Azért, hogy az olvasót az orránál fogva vezessem s a végén a markomba nevessek? De azért is, hogy a könyvismertetést, mint magasrendű irodalmi műfajt műveljem és megszabadítsam attól az önkénytől, amit a valóban megjelent könyv e műfaj számára jelent. Példaképemül Walter Patert választottam, aki elviselhetetlennek tartotta, hogy a biográfia nemes műfaját egy valóságos emberi élet értelmetlen szeszélyének szolgáltassa ki. Tényleg megalázó, hogy a komoly esszéista a reális élet fantáziátlanságának alá legyen vetve. Pater függetlenítette magát a valóságtól, és olyan életrajzokat írt, amelyeknek semmiféle történeti alapjuk nem volt. Az imaginárius arcképek így keletkeztek. Az ő nyomán kísérletet tettem, hogy imaginárius könyvekről írjak, és a recenziót olyan műfajjá fejlesszem, amely a valóban megjelent művekkel nem kénytelen minduntalan megalkudni. A könyvismertetés területén, nézetem szerint, valakinek ezt a döntő lépést előbb-utóbb meg kellett tenni. A nyomtatásban valóban megjelent könyv e műfaj számára, szerintem, nem elég szolid. Nem habozok kimondani, hogy a tényleges könyv a recenzió számára méltatlan. Már évekkel ezelőtt gyakran megtörtént, hogy egyes könyvekkel kapcsolatban kénytelen voltam olyasmiről beszélni, ami belőlük hiányzott. Legutóbb aztán sikerült magamról a labilis realitás oktalan jelenségeit tökéletesen lerázni. Az a jó recenzió, amikor a szerző a könyvet, amelyről ír, maga választja meg, és pedig teljesen függetlenül attól az előítéllettől, hogy a mű megjelent, vagy sem, vagy soha nem is fog megjelenni.

JOURDAIN, Pierre Paul: L'individualité de l'artiste. 1936, Paris: Librairie Boncourt. 164 p.

Az unalom, amely a legtöbb német elméleti művet jellemzi, a franciák számára csak ritkán kötelező. Igaz, ritka az a könyv is, amely túlmegegy a feuilleton jellegen.

A francia elméleti művek nagy részét bámulatosan jól írták meg, az ember elragadtatva olvassa őket. De kiábrándultan teszi le, mert csaknem teljesen üresek. Nagynéha van csak olyan kivétel, amilyen Jourdainé. A művész egyéniségéről három összefüggő tanulmányt írt (Klasszikus és romantikus művész - A művészet realitása - Nézni és tenni). S a szellem, ami a könyvben él, tényleg szellem. Nagyobbára orosz és angol forrásokból merít, s talán a Guyau-Gide vonal az, amelyből meg lehet érteni. Hivatkozása azonban nem adatszerű, hanem lényegbevágó. Nem idéz, az említettek jelenlétét inkább tapasztalatilag érezni. Látni rajta Darmstadt és az egzisztenciafilozófia nyomát, az orosz elméletirókéét, s az új angol szellem befolyása is felismerhető. A szerző egyébként gondosan olvasott ember, járatos az antik irodalomban is, a művészettörténetben, a zenében, ismeri a primitíveket, foglalkozott pszichológiával és a standard esztétikai műveket a kisujjában hordja.

Az ilyen szélesen, de bonyolultan, rendszeresen, de szétágazóan tájékozott szerzőt sem a szisztéma, sem az aforizma nem elégíti ki. Valahogy a kettő között áll: rendszeres is, aforisztikus is. Gondolatai ugyanakkor kristályosak és ugyanakkor mélyek. Ezt a megfigyelést első tanulmányában maga Jourdain teszi meg, amikor a művész egyéniségét inkább lélektani oldalról magyarázza. Van egyfajta művész, akinek erénye az arány, a világosság, az egyszerűség és a forma. Ez a cristal, kristálytípus. És van egy másik, akinek erénye a szuggesztivitás, az ébresztés, gyakran a megzavarás és felkavarás. Ez az abime, a mélységtípus. Így adódik a művészetben és minden művészen az ellentét a cristal és az abime között.

A kristályos művész a klasszikus típus: formaalkotó. Temperamentuma nyugodt, derült, sima, játékos. Ilyen Homérosz, Horatius, Corneille, Racine, Raffaello, Mozart. Abban, amit alkot, mindig van valami egyszerű ragyogás. Még akkor is megnyugtató, ha tragikus, és akkor is gyönyörködtet, ha megráz. Eleme a fény, számára még az éjszaka is tündöklöklik, s még a káosz is tele van formával. Ennek az embernek öröme a kristályosodás, az élmények és tapasztalatok lerakódása, csiszoltan, szemléletesen, világosan és egyszerűen.

A másik a mélység-típus, a romantikus művész: temperamentuma nyugtalan, melankolikus, gyakran tele ressentiment-nal, nehéz, darabos és sötét. Ilyen művészek: Victor Hugo, Cervantes, Dosztojevszkij, Swift, Michelangelo, Shakespeare, Wagner. Abban, amit alkot, mindig van valami fenyegető szakadék. Még akkor is nyugtalanít, ha vidám, és kielégítetlenül hagy, ha nevet. Ami benne van, az nem derű, legfeljebb komikum. Eleme a homály, számára még a napfény is ködös. Ennek az emberfajtának öröme a mélységbe bámulás, a kavargás, az elemzés, a támadás, a gúny, még a leghatározottabb alakokat is felbontja, szétszedi és szétmarcangolja.

Az alkotótípusok magyarázatát a szerző most abbahagyja, és a művészi valóság kérdésére tér. Látszólag erőszakosan. Csak a végén derül ki, hogy helyesen tette,

mert a lélektan szerepének vége, s a művészi valóság következik.

Az ember, írja, a mindennapi életben a józan ész realitásában él. Ebben a realitásban közös megállapodás alapján a dolgoknak mindenki számára egyforma értéke, előjele, jelentősége és alakja van. Reális ember, kereskedő, tanár, politikus, ügyvéd, hivatalnok azonban kivétel nélkül mind improduktív lény. Nemcsak a szellemi alkotás szempontjából. Azáltal - szól Jourdain ; amit egy kereskedő tesz, az emberiség egy milliméterrel sem nő, a világról semmivel sem tud meg többet, és az élet nem lesz élvezetesebb és szebb. Miért van ez? Talán mert munka és alkotás között lényeges különbség van? Talán csak az alkotás produktív, a munka pedig nem? Talán a munka semmi egyéb, mint az improduktivitás rehabilitálása? A munka azoknak az életét igazolja, akiknek élete egyébként teljesen értéktelen. Ez így pontosan egyezik. De a probléma nem ez. A kereskedő, az ügyvéd, a paraszt a realitásban él, és egészen, kívül-belül, szőröstül-bőröstül reális. Ez a realitás azonban tökéletesen terméketlen. Miért? Mert napokra, percekre, feladatokra, kötelességekre hull szét, valahogyan az életből hiányzik a kötőanyag, az összetartó, a formáló erő. Mihelyt az élet kezd összeállni, formát nyerni, arculatot és karaktert fölvenni, az idő kezd értelmet, az élet tartalmat, irányt, szépséget nyerni, abban a pillanatban az ember a józan ész reális világából kénytelen kilépni. Jourdain azt mondja, hogy vannak emberek, akik egy nagy élményhez érkeznek, ennél az élménynél megállnak, s mindaz, ami ezután velük történik, az eköré az élmény köré nő, csoportosul, kristályosodik. Ezek az emberek nem reálisak többé olyan értelemben, ahogy reálisak az altisztek. Ezek a fantaszták, az álmodók. Ezek a művészek. És amíg valakinek ilyen - az egyéniség legmélyéig ható, szívet megrázó, nagy, középponti élménye nincs, s amíg eköré a germinális élmény köré az élet és a sors nem kezd el kristályosodni, amíg az ember nem kezd el mindent így és nem másként látni: mindent ebből az élményből, ehhez viszonyítva nézni, tapasztalni, addig nem produktív, nem formaalkotó, hiányzik belőle a nagy kötőanyag, az összetartó erő, addig nem is művész.

Az úgynevezett józan ész a művész számára bosszúság. Nincs értelme annak, hogy a dolgokat úgy ítélje meg, mint egy ingatlanforgalmi ügynök. Ezért az ügynök a józan ész szempontjából mindig reálisabb lesz, de az igazi valóság szempontjából mindig irreális lesz. Az ügynöké a világ, a hatalom, a pénz, a kényelem, a művész pedig ebben a világban teljesen idegen, egyoldalú és bolond. De nincs művészet bolondság nélkül. Sőt produktív élet sincs. Mert most következik a legfontosabb: a művész irrealitása csak látszólag bolondság; valójában ez az igazi realitás. Az ügynök világa csak látszólagosan reális. Hogyan támadt ez a paradoxon? A következőképpen: realitása csak annak van, ami élményszerű. Természetes. Hiszen számunkra egyetlen valóság van és ez saját élményünk. A világ egyéb dolgairól nem tudunk semmit. Az ügynökvilágnak pedig nincsenek élményei. Ez mind csak látszat, ezért hull szét darabokra, ezért olyan, mintha morzsa lenne, vagy homok. A

kép, amit az ügynök a világról magában hord, szintén olyan morzsás, formátlan, vagyis nem reális. A világot igazán nem a politikus és a kereskedő ismeri valóságosan, valóságban, úgy, ahogy van, és olyannak, amilyen, hanem a művész. Miért? Mert a művész mint élményt ismeri, mint feszültséget, képet és drámát. A kereskedő világa tele van illúziókkal és feltevésekkel, mert a kereskedő valótlán életet él, mert élménytelen; a művész pedig, mert sorsát az átélésre, vagyis a valóságra építette, mindent lát.

Így jut a szerző a harmadik tanulmányhoz, ahol az élményről mondtak összekapcsolódnak a cristallal, az irrealitás világa pedig az abime-mal. A klasszikus művész az, akinek ilyen nagy élménye van, s a kristályon át a világot kristályosan, megformálva, a maga igazságában látja. A romantikus művész a morzsák alaktalan kavargását látja. Klasszika nem egyéb, mint: rend, kozmosz, szép. Romantika nem egyéb, mint rendtelenség, kavargás és káosz. Az, hogy az utóbbi látszik reálisnak, nyilván tévedés. A káosz nem reálisabb, mint a kozmosz. Sőt: világrendben élünk. Hogy a kaotikus lét a reális, ezt a megállapítást az ügynökök tették, akik azt hiszik reálisnak, amit ők vallanak.

A tanulmány még egy lépést tesz. Azt mondja: a klasszikus művészet a reális, a játékos, a derült, és ez a passzív. A romantikus a szenvedélyes, a szenvedő, és ez az aktív. Ez az előbbiből következik. Majdnem így is meg lehetne fogalmazni: cselekvésre csak annak van szüksége, aki szenved. De csak az szenved, aki nem lát. És csak az nem lát, aki nem él a reális világban. Ez a romantikus művésznek a lehető legpontosabb meghatározása: irreális, mert nem lát tisztán; mert nem lát, szenved -, mert szenved, cselekednie kell. Ez a mérhetetlen aktivitás, futkosás, nyugtalanság, zûrzavar oka. A klasszikus ezzel szemben lát, ezért reális, nyugodt és nem kell cselekednie, passzív. A magasrendû ember nem az, aki cselekszik és győz, hanem, aki lát és mosolyog. Mert látni több, mint cselekedni. Mindig így volt és így lesz.

BRADSHAW, J. William: Play and art. 1933, London: Carpenter. 440 p.

Az ilyen mű elolvasása után az emberben kétség támad, vajon mindannak, amit komolyságban és mélységben az újabb időben elértek, van-e maradandó jellege s a gondolkodás nem fog-e ismét visszatérni abba a tudományos laposságba, ahonnan a század elején nagy nehezen kimászott. Mert mi kell az ilyen műhöz? Néhány fejezetben több-kevesebb rendszerezői képességgel beszélni a játékról (gyermekjáték, tánc, állatok játéka, sport), néhány fejezetben a művészetről, végül a különböző és azonos vonásokból felépíteni valamely elméletet, ami olyan ostoba, hogy csak az aszkéta tudja elolvasni. Ez a pozitív tudomány. Ez az igazi, hamisítatlan, józan, unalmas, közömbös, végtelenül száraz és üres szópocskolás. Hogy a játékról a pozitivisták mit mondtak, az nagyobbára közismert. A játék,

úgymond, előkészület az élet komoly feladataira. Tréning a létért való küzdelemre. A gyermek falovon hintázik, s előkészül arra, hogy a csatában paripán kezében karddal az ellenségre rohan. A kislány azért tologatja a gyermekkocsit, hogy az anyaságra trenírozza magát. Világos, a tologatás oly nehéz és felelősségteljes feladat, hogy már hétéves korában is gyakorolnia kell. Mr. Bradshaw ezt hiszi, és ezt hitte az egész pozitívizmus.

Hogy a golyócskajátékot, a labdázást, a karikázást miképpen magyarázzák nem érdekes. Valamibe, aminek nincs iránya s értelme, abba utólag beleviszik mind a kettőt.

Frobenius játékelmélete többet mond, csak egy baja van: híres hasonlata a gyufaskatulyával játszó gyermekről, aki a skatulyában boszorkányt tart, nem egyéb, mint a pozitívista elmélet megfordítása. Szerinte nem az értelem és a cél az első, hanem az értelmetlen és a céltalan.

Ez az elmélet még nem visz a dolgok közepébe. Biztos, hogy a játék primer és elementáris. Ezért jelentkezik mindig akkor, amikor az élet gazdagságában túlrad és saját kelyhéből kicsordul, ezért játékos a gyermek, a szerelmes és a művész. Ahol játék van, ott mindig a több van jelen: több, mint amennyinek lenni kell ahhoz, hogy az ember pusztán csak legyen. A célszerű és a gyakorlati ebben a helyzetben alacsonyabb és meghaladott. Az ember saját létéből kilépett. Több lett. Aki játszik, az tékozol, fölöslegét ragyogtatja és szétszórja. A játék öröm; ahová nézel, látod, hogy minden öröm; amit hallasz, meghallod, hogy öröm; amit megfogsz, tapasztalod, hogy minden öröm. És ezzel az örömmel átítatott fölösleg, ez a túlradó több: szabad. De nemcsak szabad: tiszta. Minden játék átlátszó, egyszerű. A játék a meztelenül tiszta élet, semmi más. Nincs lekötve tárgyhoz, célhoz, irányhoz, értelemhez, elszabadultan lebeg és táncol és ugrál és hintázik, dobálja magát és gurul. Játsszik. Ki játszik? Aki független. A munka az, amikor az ember még nincs, csak erőfeszítést tesz arra, hogy legyen, ezért a munkában keletkezik az ember. A játékban túl van a befejeződésen. Már kész.

A játék köre nem a reális világ. A játék a Semmiben van. Das Spiel ist das reine Leben im reinen Nichts - a játék a tiszta élet körülvéve a tiszta Semmitől. Az élet minden kötöttségétől, vonatkozásától, kapcsolatától mentes, teljesen szabad és teljesen tiszta. Az egyedüli állapot, amikor az ember nem az anyagban van, hanem az anyag fölött. A játékban az élet önmagával játszik. A játék legmagasabb gyönyöre túl lenni az anankén. Éppen nem a létfenntartásra való begyakorlás, hanem a létfenntartáson túl lenni. Ezért nincs és nem is lehet a játékban szenvedély, mert ahol szükségszerűség van, ott az emberből kiváltódik a szenvedély. A játék túl van a szükségszerűségen. Ezért nem lehet a játék szomorú: minden játék derűs. Ehhez még a következőket kellene hozzátenni: a végső dolgok játékosága, a világfolyamat, mintjáték. Ha a játék az öcscelekvés, a primer és szándéktalan, az elsődleges alkotás játékosága, amelyben a lét a leggazdagabb, legegyszerűbb és

legszebb, egyszóval amikor a lét a teljes lét, vajon fel lehet-e tételezni, hogy az, amit történetnek hívunk, az nem játék? A világtörténet az istenek játéka. S a Hatalmak megvetik azt, aki célszerű, okos, értelmes, irányított, mert tudják, hogy ez az ember nem kész, még gyenge, bizonytalan és szegény. Nem elég gazdag és nem elég erős ahhoz, hogy játsszék. When a man achieves what he will, the Gods are laughing - amikor az ember eléri azt, amit akart, az istenek nevetnek. Meg is érdemli a nyomorult, hogy hahotázzanak rajta, ha abban merül ki, hogy dolgozott és akart, és célokat, irányokat követett, és sohasem tudott nem akarni és eldobni minden célt és csak úgy játszani.

Téved, aki azt hiszi, hogy a világot irányító Legmagasabb: Ok, Cél, Értelme, Törvény. Nem. A Legmagasabb éppen ennek az ellenkezője, vagyis annál is több: ami túl van okon és célon és értelmén és irányon. Ez az isteni: a szabad, a játék. Ez az egyedül méltó az istenekhez: játszani. S a világtörténetben nem szabad irányokat látni, hanem játékokat. A helyesen felfogott élet: játék. Isten játszik velünk, és milyen jó, hogy így van.

FLÜGEL, Hans: Kunst und Leben. Wien-Leipzig: Rassen Verlag. 1937. 288 p.

Az agyonbeszélt témát ismét elővették. Ezúttal olyasvalaki, aki - mint egy eminens diák - ami a tárgyhoz tartozott, mindent elolvasott. Főként biográfiai anyagot halmozott fel, vegyesen mindenfajta művész életéből vett példákat mutat be, muzsikust, író, költőt, építőt, szobrászt, leginkább festőt: két korszakból, a reneszánsz idejéből és a XIX. századból. Lehet, hogy a szerzőnek eredetileg lehetett valami tehetsége, csak a gyűjtött anyag és adatmassza szétnyomta. Lehet az is, hogy disszertációra sem érett meg. Ez a mű mindenestre hasonlít az olyan szemináriumi dolgozathoz, amely kerek, csinos, szorgalmas, de az ember már az olvasás ötödik percében ásít.

A minap egy angol könyvet írt, amelynek címe: Life as -, ami körülbelül annyit jelent, hogy: Az élet, mint -. Vagyis: life as art, life as business, life as work, as duty, az élet mint művészet, mint munka, mint üzlet, mint kötelesség. Csak egyet felejtett ki: Life as life, vagyis hogy az élet, mint élet. Pedig a megoldás valószínűleg ez. Az élet elsősorban mégis csak élet, és ha művészetről van szó, akkor a művészet elsősorban mégis csak művészet. Ez így, ahogy van, egészen bizonyos.

Az egész könyv arra jó, hogy az embert gondolkozásra készítse valami felől, ami már régen a levegőben lóg. A dolog nem egyszerű. A negatív oldal ez: elrontott élettel nem lehet jó művészetet csinálni. Tudományt, filozófiát lehet. A vallás pedig éppen arra megy ki, hogy az ember életét tökéletesen elrontsa. Ez az elrontás azonban sajátos valami: ebből minden lehet és az élet elrontása azt jelenti, hogy ezt itt elrontom, de azt ott megnyerem. Ezt azonban most a legjobb elhagyni. A

negatív tétel tehát ez: elrontott étellel nem lehet jó művészetet csinálni. A pozitív tétel pedig a következő: jó művészet csak sikerült életből fakadhat.

A kiindulópont legyen az a mainapság közhiedelmű felfogás, hogy a művésznek szenvedni kell. Nagyon csak akkor alkothat, ha előbb meghurcolták, megalázták, félreismerték, elnyomták, aki nyomorgott, szegény volt, rongyos, éhezett, akinek öngyilkosság járt a fejében. Az igazi festőnek, szobrásznak, költőnek előbb össze kellett magát véreznie, hogy - mint mondják - előbb az életet megismerje.

Ebben a hiedelemben a modern demokrácia hibrid szelleme könnyen felismerhető. Hiszen, ami ellen a demokrácia irányul, az tulajdonképpen a művész - a szabad alkotó. Demokrácia egyébként nem is egyéb, mint olyan társadalmi rend, amely az alkotót igyekszik egyszer s mindenkorra kikapcsolni. Ezért mondja, hogy a művésznek előbb szenvedni kell. Semmi sem olyan baj, mint ha korán elismerik, ha gondtalanul élhet. Az életnek a művészt meg kell gyúrnia, s amíg nincs elborítva sebekkel, addig semmit sem ismerhet meg igazán. Az élet faragja, morzsolja, amíg elveszti alakját, és formátlan massa lesz belőle. Az egész sors kásává lett. Íme a modern művészet: Dosztojevszkij, Proust, Wagner, Sztravinszkij, Picasso.

Ezzel szemben a könyv beszél a reneszánsz művészeiről, s még inkább beszélhetne az ókor művészeiről. Abban az időben a művésztől a szenvedést egyáltalában nem követelték meg. És mégis, íme, egészen jó művészetet csináltak, valljuk meg, sokkal jobbakat, mint a XIX. században. Életük szabadon és tisztán alakulhatott. Ez a klasszikus művészet titka. Volt idő kontemplációra, érlelésre, nem kellett sietnie. Mi ez a klasszikus élet? - Lassú, nyugodt, levegős, nyílt, távlatos, szóval ellenkezője mindannak, amit ma egy művésznak élni kell, akár akarja, akár nem. A klasszikus ellentéte: ami zaklat, siettet, ideiglenes, elhamarkodott, lírizmus és zsurnalizmus. A klasszikus: jelenléte mindannak, ami: forma, nyugalom, végleges, kész, mélység és távlat. Klasszikus az a mű, amelyik kész. Hogyan is tudná a művész az alkotást befejezni, ha önmaga éretlen? Az az élet sikerül, amely kész műveket tud alkotni: Homérosz, Szophoklész, Molière, France. A bonyolult, ideiglenes, kapkodó: Balzac, Rodin, Hugo.

Klasszikus művészetet csak az csinálhat, akinek élete köralakúan befejeződik. A modern művésznek ezzel szemben nincs is sorsa. Hiszen abból, amit akar, hogy vele történjék, semmi sem történik meg. Mindig széttörik azelőtt, mielőtt valami egyáltalában történhetik. Az "élet" ide-oda dobálja, meggyötri, összegyúrja, s nem is jöhet ki belőle más, mint ez az ide-odadobált, meggyötört és összegyúrt.

Ha most az ember a kiindulópontához visszatér, megérti, mit jelent ez: elrontott étellel nem lehet jó művészetet csinálni, és ezt: jó művészet csak sikerült életből fakadhat. Hogy a megsértett, meghurcolt, megkínzott művész sorsa tökéletesen alakulhasson, az teljesen lehetetlen. És ezért lehetetlen, bármilyen trükköt, mesterfogást vagy csalást alkalmaz is, hogy művészete klasszikus, vagy ami ugyanaz, jó lehessen. Elrontott étellel nem lehet jó művészetet csinálni.

De végül meg kell nézni közelebbről, mit jelent ez a szó, hogy: teljesül. Elsősorban annyit, hogy befejeződik, kész, tele van; másodsorban azt, hogy megérett; harmadsorban annyit, hogy: van arca, formája és alakja. Valamije, ami végleges, művészetben és életben egyaránt. Nem lehet az életet összetörni és a cserepekből jó művészetet csinálni. Az embernek mindenütt véglegesnek, meg nem fellebbezhetően teljesnek, alakszerűnek kell lennie. A művész befejezi életét, és a mű a kész monumentum, ami az emberiség előtt áll. A nagy művek sorsminták. A teljes sors minden ember és idő számára készen áll. Arcszerű és független attól, hogy látják, vagy sem, tudomást szereznek róla, vagy sem. A teljes sorshoz nem lehet hozzá tenni és belőle nem lehet elvenni. Kész és be van fejezve. Ez az, hogy: teljesül. Szobor, műalkotás, remekmű, ami túllépett az emberi múlandóságon és átment az örökbe. Teljesülni annyi, mint eljutni a határhoz, ahová az ember egyáltalán eljuthat, betölteni a sors rendelkezésére álló egész teret és időt. Megérni, vagyis átmenni azon a folyamaton, amikor az ember élete könnyű lesz és habos, édes, illatos, puha, omlós, tiszta, mikor az ember élete már nem is élet, hanem ennél több, s amikor az, aki az életet éli, nem is ember.

MATISSE, Joseph: Essai sur l'essai.- Trois idées. Paris: Concorde. 1936. 240 p.

A könyv azzal az alcímmel is ellátható lenne, hogy: az esszé, mint a szubsztanciális szellem műformája.

A meghatározás alapja a műfaj történetéből is azonnal kitűnik. Különös, hogy sem a kínaiak, sem a hinduk, sem a görögök, sem a rómaiak esszét nem írtak. A nemes próza mint gnóma (Hérakleitosz, Démokritosz), vagy mint levél (Plinius, Seneca), vagy mint példa (Csuang-ce, Kung-ce), vagy mint zsoltár (babilóniaiak, hinduk) jelentkezett. Az esszé európai műfaj, és első íróinak (Bacon, Montaigne) megjelenésével együtt a szellemnek egészen különös helyzete alakult ki. Az esszéíró magatartásának legfontosabb ismertetőjele az iskolánkívüliség. Montaigne az első ilyen iskolába nem sorolható gondolkozó. Magány, függetlenség, szuverenitás és autonómia. Ezeknek az összetétele adja azt, ami az esszé lényege: a szubsztanciális autonóm perspektívát (autonome et autochtone perspective substantielle). Az esszéíró mindennemű, már valahol, bárhol elhangzott véleménnyel szemben bizalmatlan, azért autonóm; a dolgokhoz sohasem lép olyan közel, hogy azoknak egész volta szeme elől elveszen, ezért van perspektívája; sohasem áll meg, hanem előrehatol a germinális valóságig, ezért szubsztanciális. Hogy ez a magatartás kialakulhasson és ez a szellemi helyzet felvehető legyen, szükség volt arra, hogy a közösségben és a világban az általános szellem autonómiáját feladja, perspektívájáról lemondjon és szubsztancialitását elveszítse. Körülbelül az újkor elején ez el is következett: Montaigne és Bacon megjelentek, az esszé mint műforma és gondolkozói magatartás feltűnt.

Ebben az időben a vallás és a tudomány harca a szellemet olyan két vagy-vagy közé állította, amelyben a választás egyik oldalra sem volt kedvére való. A montaignei esszé ettől a történeti pillanattól kezdve a független sem ide, sem oda nem tartozó független ember műformája lett. S minden alkalommal, amikor valahol, valamikor az esszé-írás fellendült, azért történt, mert a szubsztanciális szellem, hogy távlatát megmentse és autonóm voltát fenntartsa, a közfelfogásból kilépett és nem foglalt állást. Az esszé ott virágzik, ahol az iskolák, a skatulyák, a közvélemény, a hiedelem alacsony, közönséges. Ezért lett Franciaország és Anglia az esszé klasszikus hazája.

Az esszé nem csatlakozott sem a tudományhoz, sem a valláshoz. Hát akkor milyen viszonya van a művészettel és a filozófiával? Az autonóm szubsztanciális szellem a tudományt elveti. Miért? Mert a tudomány az okság elvén épült fel, "az okság szerint való gondolkozás pedig a gyengeelméjűség jele". Aki a kauzalitás szerint akarja megérteni a világot, úgy jár, mint az, aki a torony szűk lépcsőjén megy fel sötétben, és a zseblámpával a kezében csak éppen azt a lépcsőfokot világítja meg, amelyet éppen elhagyott, s azt, amelyre lépett. A kauzalitásból nem tud áttörni és kilépni, a következetesség eszelőse lesz.

Az esszé a valláshoz jobban vonzódik, mert a religiózus ember a világot nem tekinti olyan láncolatnak, amely végül is olyan, mint az üveggyöngyfűzér. A vallásos ember problematikája azonban a par excellence szubjektív emberé. "A tudomány az esszéista számára ostoba, a vallás lírai". Ebből következik, hogy az esszében egyenlő mértékben fontos a látás emelkedettsége, a gondolat morális intaktsága, s az, hogy véleményei megegyezzenek a szép élet képeivel.

Az esszé a művészetet azonban nem fogadja el, mert az "az életet szebbé akarja tenni, mint amilyen, s ezért elrontja". Ez az idealizálás, vagyis elrontás, minden esetben a valóság rovására megy. Az esszé nem is filozófia, mert az mindig rendszer. Mi a rendszer? Az a gondolatvilág, amely úgy tünteti fel, mintha a bennünket körülvevő misztérium fátylát minden vonalon sikerült volna felgöngyöltetnie. Az esszé megelégszik azzal, hogy ahol alkalom kínálkozik, a fátyol résein átpislantson. S ez a valóság. A filozófusnak nem sikerül több és más, csak egyetlen pillantás. De szerénytelenül azt hirdeti, hogy az összes titkot megoldotta.

Minden esszének különben pontosan ugyanolyan koncepcióra van szüksége, mint egy filozófiai rendszernek. Így tehát minden esszéből kellő részletezéssel filozófiai rendszer készíthető, s fordítva, minden filozófiai rendszerből, a lényegtelen elhagyva, esszét lehetne írni. A különbség az esszéista és a filozófus között tehát az, hogy a filozófusnak egész életében csak egyetlen lényeges koncepciója van, az esszéistának pedig annyi, ahány esszét ír. A filozófus tehát eszmékben végtelenül szegényebb ember. Abból az egyetlen ihletből, amit kapott, egész életében éldegél. Hiába, nincs több neki. S ha mégis lenne, talán, fél komolyan venni, mert az előbbit

veszélyezteteti. Esetleg újabb, az elsőnek talán ellentmondó intuíciókat a rendszer kedvéért kénytelen elhallgatni és elnyomni.

Az esszéista, mikor az egyik esszét a humanitásról befejezte, nyugodtan fog a másikhoz, amelyben a humanitást elveti. Mert bennünk éppen úgy élnek humanitárius, mint ellenhumanitárius erők, s az egyiknek éppen úgy nincs igaza, mint a másiknak, jobban mondva az egyiknek éppen úgy igaza van, mint a másiknak, és a fontos nem az, amit megállapít, hanem a vélemény értelmes volta, de mindenekfölött az ihlet minősége, a koncepció mélysége, a teremtő gondolat szabad játéka és az emberi elhatározás az abszolútumban.

A rendszer-filozófus abból a meg nem bocsátható ügyefogyott előítéletből indul ki, hogy csak egyetlen tökéletes, ellentmondás nélküli rendszer van öröktől fogva az idők végezetéig, minden ember és minden világok számára csak egy. Az esszéista tudja, hogy ez az egy rendszer Isten tudása. S alázattal megelégszik az ellentmondásokkal.

Önök ebből könnyen azt következtethetnék, hogy mert egyetlen véleménynél sem tart ki, s korlátoltnak bélyegzi azt, aki örök véleményeket kohol, az esszéíró nihilista. Tévednek. Az esszéíró nem az "egyetlen-vélemény-sem" álláspontján van, hanem a "minden-vélemény" álláspontján. S így a dolog megoldása éppen az ellenkező oldalon fekszik. Az esszéíró nem nihilista, hanem univerzalista. Már csak azért is, mert egyetlen véleménynek sem tulajdonít örök létet. A vélemény nem is fontos. Ami a fontos: a látás. A fontos: a teória. A fontos: a theorein, a szent látásban való részesülés. Így érthető az esszéista teóriagazdagsága, szemben a filozófus teóriaszegénységével. Egész sereg szent látványban részesül, s mindegyik látvány, teória, ihlet, koncepció, külön világot teremt. Egy ilyen világ egy esszé. A filozófus primitív esszéista, akinek egész életében csak egyetlenegy szent látványban volt része, s ezért csak egyetlenegy esszét tudott írni. Hogy ez az esszé tizenkét kötet? Otromba mentség, s jellemző arra, aki mondja.

Az esszé esztétikája nem egyéb, mint a próza esztétikája. Az esszé-nyelvben, vagyis a par excellence prózában vidámság, komolyság, tömörség, levegős távlat, súly és könnyedség, mélység és világosság találkozik. Amikor az ember ezeket a szavakat felsorolta, a próza lényeges jegyeit már meg is jelölte. A vers lehet olyan könnyű, hogy tartalmatlanná válik, mégis jó vers. A próza ezt nem teheti. A dal, a dráma, a regény megengedhet magának homályt, mégis tökéletes lehet. Az esszé soha. Itt az értelemnek állandóan éppen úgy jelen kell lenni, mint a fantáziának és az érzésnek. Az eposz néhol a merő leírásban kimerülhet: az esszé leírásának csak akkor van jelentősége, ha a képnek filozófiai, morális, pszichológiai távlata van. Az esszé írójának szellemi helyzete a prózában realizálódik száz százalékban: a próza nem egyéb, mint az autonóm szubsztanciális szellem hangja.

Még egyet: a próféta, a tudós, a költő, a filozófus a hosszadalmasságot megengedheti magának. Esszé azonban éppen az, hogy rövid és tömör, sűrített és

szûkszavú. Az igazi esszéista theodiceát ír öt sorban és világtörténetet három oldalon. Harminc lapnál hosszabb művekre az embernek csak akkor van szüksége, ha nem egészséges, és száz lapon mindent el lehet mondani.

OAKLIJI, T. - READ, B. M: Poetry in East and West. 1938, London-Madras: World-press. 272 p.

Ha ez a könyv semmi egyéb nem lenne, csak papír, nyomtatás, cím és kötés, akkor is érdemes lenne róla beszélni. Szerény pompája s komolysága követelné. Milyen ízlés lehet az elefántcsontszínû bordás merített papírban, a bodoni betűk fegyelmezett szépségében, a címlap tisztaságában, s a sötétkék buckram vászonkötésben? A könyv mértéke, hogy az ember milyen könnyen barátkozik meg vele s milyen nehezen válik meg tőle. Van olyan, hogy egy időre az asztalon kell hagyni, melegedjen, mert barátságtalan, és nehéz megszokni. Ez a könyv halála: a művet, amellyel szemben ekkora bizalmatlanságot érzek, sohasem fogod elolvasni. A másik olyan, ha ellopnam, a bíróság fölmentene, mert azt mondaná, ilyen kísértésnek nem lehetett ellenállni.

Oakuji a japán esztetikus az európai, Read, az angol a keleti költészetéről ír, így a csere s a tükrözés kettős: nemcsak kelet és nyugat költészete, hanem a keletiről nyugati, a nyugatiról keleti beszél. Elég keveset. A mű fele idézet. S az egész könyvben olyan áhítatos csend van, mintha a közelben istenek ülnének.

A keleti költészet, szól Read, nem foglalkozás. Mindenki lehet költő? Nem. Mindenkinek költőnek kell lenni. Verset írni annyira nem kiváltság, mint imádkozni. Olyasfajta költészettörténet, mint Európában, keleten hiányos lenne, és a valóságnak nem is felelne meg. Az igazi nagy versek szerzője sokszor ismeretlen, sokszor egy asszony, egy samuráj, egy pap, egy koldus, egy halász, aki talán írni sem tudott. Read azt hiszi, hogy az európai költők nagy része a verset úgy írja, mint ahogy a szakácsnő a gombócot gyúrja: nem egészen rosszhiszeműen és nem is ihlettelenül, de hivatásosan, és így a legtöbbször isteni áhítat nélkül. Nálunk a vers kivétel nélkül mindig munka. S ott?

Mint a folyó a tengerben,
a mű a semmittevésben
ér célhoz és teljesül.

Már ez is vers. Egy hindu költő kínai legyezőre írta, s hogy a tea illatos volt, amit ivott, a legyező tulajdonosnője szép, az természetes.

Költőnek lenni nem hivatás, hanem annyi, mint megérteni a lét örök és mély költészetét.

Tegyük fel, valaki Japánban látogatóba megy a bölcshöz. Be akar nyitni a kapun, de táblát lát kifüggesztve, s azon a következő:

Ebbe a házba
túl sok idegen jár.
Terhemre van.

Milyen barátságtalan és goromba, szólal meg a látogató bosszúsan, megfordul és már távozni készül. A kísérő elmosolyodik és mulatva nézi a kedveszegett idegent. Fordít egyet a táblán s a hátlapra mutat. Íme:

A felirat, kedvesem,
nem neked szól.

A kislány a kertben szaladgál s a fűben pihenő állatkák felriadnak. A vers pedig:

Szegény béka!
Ne félj! Tudd meg,
Issza van itt.

Az öreg hadvezér halálos ágyán fekszik, papírt és ecsetet kér. Már érzi, az idő elkövetkezett. Fejbólintással elbúcsúzik családjától, barátaitól, aztán azt írja:

Őszi szél.
A lomb fáradtan hull.
Hová? Ki tudja?
Vándor, ne légy szomorú.

Közhely. Mi benne a vers? Csoda, hogy az. Mégis az. Költészet a szerelem, a hold, a kakukk, a bánat, az itóka, ahogy költészet a kaputábla, a kislány futkározása és az élettől való búcsúzás. Read azt írja: Ezeréves mondatok, és még mindig olyan melegek, mintha reggel ejtették volna ki. Aztán hozzáfűzi: Mi más a költészet, mint olyan szavak, amelyek, mint a nap, nem hűlnek ki soha?

Oakuji bevallja, hogy amikor először értett meg európai verset, olyan mámoros szédület fogta el, mint mikor először ivott bort. "Azóta - szól - számomra, a keleti teatívó számára az európai ember és lélek és élet és költészet jelképe a bor".

Az erőszakot és a szenvedélyt alig lehet megérteni: a költő nem tûr más véleményt, más érzést, más szavakat, mint csak azt, ami az övé. Az olvasót legázolja és Énjébe tapos. Az európai költészet olyan, mint a szerelmes férfi, mikor kedveséért küzd.

Ezért van szüksége lovagiasságra, mértékre, rímre, versre, strófára, szerkezetre. Erre a szabályra szükség van, mert enélkül az egész csak egy örült tombolása lenne. A poétika a költészet morálja. Keleten ilyesmire alig van szükség. Ha nyugaton költészettan nem lenne, a versek helyett a költők üvöltöznének.

A borszerû, félörült, szenvedélyes erôszak a nagy szavak költészete. "Nálunk a legszebb szó: a kavics, a vízcsepp, a holdsugár". Az európai szavak titáni méreteit keleten általában senki sem bírja el kellô hasonulás nélkül. Szerelem, sors, halál, sötétség, éter - a nyugati versekben található szavak, amelyek eleinte úgy hatottak rá, mint a bunkócsapás. Mikor Nietzsche-t japán nyelvre fordították, a fiatal emberek százszámra követtek el öngyilkosságot. A hatás olyan volt, mint amikor a fehér ember elôször adott pálinkát az indiánnak. Demoralizált. Eleinte Shelley, Keats, Wordsworth verseibôl nem hallottam mást, mint vad dübörgést, amely úgy hangzott, mint az ágyúdörgés. Késôbb tudtam csak meg, hogy ez a hang szívdobogás.

Aki egyszer a bort megízlelte, nem tud lemondani róla. Sokszor láttam, hogy amikor európai ember elôször olvas keletit, mintha bûbáj venne rajta erôt. Ugyanez történik velünk, azzal a különbséggel, hogy a bûbájba csaknem belehalunk. Azt, hogy a vers a szavak orgiája, sohasem fogom megszokni és sohasem tudok róla többet leszokni.

SCOTT, Bentley Robert: *Life and fate in the English literature*. 1939, London: Century. 320 p. *Aesthetics and philosophy of art series*, no. 2.

A világirodalom kitûnô szerzôinek olvasása közben Bentley Robert Scott észrevette a különbséget az olyan mûvek között, amelyek regényesek és az olyanok között, amelyek költôiek. Karl Spitteler svájci költô kijelentése a regény hibrid voltáról és pseudo-mûfajszerûségérôl, végül arról, hogy ez tulajdonképpen félmûvészet, eléggé ismerôs. Scott hivatkozik is rá, de tovább megy, és a regény ellen való kifogásait esztétikailag és metafizikailag megalapozza úgy, hogy a regényest és a költôit egymástól egyszer s mindenkorra elválasztja.

A különös azonban nem ez. Scott észrevette, hogy kapcsolat van a mû és az életsors között, és az olyan szerzô, aki regényes mûvet ír, annak élete is regényes, aki pedig költôi mûveket ír, annak élete is költôi. A regényesség és a költôiség nemcsak a mûvészetben nyilatkozik meg, hanem az életben is. Mert, mondja: a sors is mû, s a mûvészet szabályai reá is érvényesek. A sors esztétikai alkotás, és éppen úgy, mint egy táj vagy tett, vagy maga a kozmosz, esztétikailag értékelhetô. Kell is értékelni. "A sikerült sors esztétikai értékeket valósít meg, a nem sikerült pedig esztétikai értéket sért". Az ember a sorsot értékeli is, de annak, hogy ennek az értékelésnek alapvetô gondolatai esztétikaiak, nem ébred tudatára.

Három példából indul ki: Cervantesbôl, Goethébôl és Dosztojevszkijbôl.

Közbevetően beszél Victor Hugoról, Proustról és másokról is. Azt a megállapítást teszi, hogy a regényíró életének alapvonása a problematika. A bonyolult kérdésszerűséget beszéli ki, de anélkül, hogy megoldaná. A regényesség lényege a probléma, és pedig szándékosan megoldás nélkül. Megoldott és befejezett regény nincs: marék amorf bonyodalom, amelynek sem igazi kezdete, sem igazi vége. Don Quijote sorsa, ha az ember annyi kalandot eszel ki, hogy ne egy, hanem húsz, ötven, nyolcszáz kötetet töltsön meg, a határtalanba meghosszabbítható. A Wilhelm Meister, a Pickwick Papers, a Bűn és bűnhődés vagy az Eltűnt idő vagy az Ulysses ugyanilyen végnélküli kaland. A regénynek a folytatásra általában hajlama van. Miért? Mert a regényben az élmény, a gondolat, a kép - végeredményben az ember maga nem fejeződött be és nem nyert végleges formát. A regény csak problémákból, bonyodalomból, megoldatlanságokból, szóval a sors éretlenségeiből és befejezetlenségeiből készíthető. Ezért a regény a szekularizált újkornak, a demokráciának, a szocializmusnak, a világszemléleti anarchiának, a vallástalanságnak, az istentelenségnek par excellence műfaja. S e kifejezésnek, amelynek gyökerében, alapjában, teremtő magjában az emberi sorskonceptió nyugszik, a modern amorf Proust-Joyce-i regényhez kellett érkeznie. "Ez a jellegzetes élmény, amely csak élmény és semmi más, - nem értették meg, nem érett meg, nem öltött formát, nem fejeződött be. Élet csupán, amely nem vált sorssá".

Íme a kiindulás: a regény és a költészet szemben áll. A regény témája: az élet. A költészet témája: a sors. Az élet az alaktalan élmény befejezetlen és befejezhetetlen tartama. A költészet témája a sors, a sors pedig a megformált és kész, befejezett és megoldott élet.

A szerző az angol irodalmon ezt az alapgondolatot vezeti végig. A Sterne-ről, Byronról, Thackeray-ről, Browningról írt fejezetek tökéletesek. És az elmélet alkalmazásakor érdekes újabb szempontok derülnek ki. Scott szerint nem az a regény, amit általában annak neveznek, a prózai elbeszélő műfaj, és nem az a költészet, ami versben írt líra. A regény és a költészet között levő különbség nem a műfajban van, hanem a művész sorskonceptiójában. Valaki írhat prózai elbeszélő művet s az lehet költészet. Ilyen eset Voltaire-é. Írhat valaki versben lírát, és az mégis regényes lesz. Ilyen eset Byroné. Miért? Mert Voltaire sorsot élt, befejezett és kész életet, Byron pedig csupán befejezetlen élményeket. Az angol irodalomban Sterne vagy Thackeray költészetet írtak, bár műfaj szerint a mű regény. "A mű karakterét az író által élt élet karaktere határozza meg". "A mű azt mondja el, hogy az alkotó életéből mit csinál: regényt, vagy költészetet. Byron verset írt, de az élet, amit élt, regényes volt; Hardy prózát írt, de az élet, amit élt, költői". Más helyen: "a mű hovatarozóságát azonnal elárulja, hogy az alkotó saját életét regényesíti, vagy költői". Regényesíti, ami nem egyéb, mint: impresszionisztikusan élményekbe oldja fel; költői, ami nem egyéb, mint: egyetlen nagy koncepcióba tömöríti és

eszerint megformálja.

A regényesítés szélső formája az önéletrajz. Scott idézi Kässnert, aki szerint az önéletrajz a mítosz ellentéte. Ez az abszolút szubjektív élményszerű élet. Goethe, Dosztojevszkij, Proust. A költészet az élet poetizálása, hogy az élet végül is mű legyen, alkotás, kész, sors, ami nem hull szét, nem olvad el, hanem a befejezett dolgok szférájába emelkedik. Lehetne az "örök" szférájának is nevezni. Scott e körnek a "monumentum" elnevezést adja.

Scott könyvének jelentősége, hogy a mű és a sors egységére hosszú idő múltán ismét felhívta a figyelmet. "A tökéletes mű nem lóg a levegőben, de nem nőhet ki hamis, hazug és rosszul megépített" sorsból sem. "Az esztétikai értékek, mint amilyenek a harmónia, a rend, az arány, és mindenekfölött: a szépség, az első megvalósulási területe maga az emberi élet. Csak innen, az életben megvalósult szépségből kerülhet az érték a művekbe". "A szép sors és a szép mű összetartozik". "Nem lehet alacsonyrendű életet élni és nagy műveket alkotni". "A szépség egyetemes értékét a költészet tárja fel, akárhol is nyilatkozzék meg ez a költészet: a műben, vagy a sorsban".

Az élet poetizálása lassú, kényes, finom és magasrendű munka. Csendes, magányos és nehéz. Amit irodalmasításnak szokás nevezni, az ennek éppen az ellenkezője. Életüket a sznobok irodalmasítják s ezek a jellegzetesen regényesek. A poetizálás elsősorban az egyre növekvő valóság és őszinteség s az ennek nyomán járó élesedés, világosodás, lelkesülés, magasodás, ami csak más szó arra, amit Shaftesbury nemes entuziazmusnak hív. Ez az entuziazmus a költői élet koncepciója, ez a tiszta szenvedély, amely a magányban oly csendesen tud izzani, de amely az emberek között oly nagy tüzekeket tud gyújtani. Nem feladni a szépet, keresztülvinni az élet minden vonalán: "legyen szép az ember ruhája, legyen szép a háza, legyen szép, amit gondol, s akkor szép, amit alkot, és szép, ahogy él".

Tartalom

Következő

FÁK

*This is not an essay
this is a poem
from You
for You
and
to You*

Talán nem éppen csak az emlékekkel való elteltség és nem a sóvárgott jövőre való várakozás, amikor az ember a maga egészében eltolódik a jelenből, a múltba süllyed, vagy még el nem érkezett időben él, de nincs jelen sem a múltban sem a jövőben, éppen úgy, ahogy nincs a jelenben, alája merül, vagy ami ugyanaz, föléje emelkedik; van nap, hét, ennél hosszabb, egész korszak, hogy befogadásra képtelen, csak saját színültig teltségén ring, mint egy csónak. Egészen más tájban él; a félmámor egy faja, sokszor nem is fél. A bódultság oka sohasem tudott, sohasem tudható, talán nem is egy oka van, talán nem is ok kell hozzá, talán maga szerzi okait, talán maga okozza önmagát. Nincs benne fény, nincs homály, mert a tárgyak éjszaka is égnek, sűrű, tompa, mélyről jövő ragyogással, a szín egyszerre a világ tulajdonsága lesz, nem felszíne, belülről árad a forma, az érzéki test kiterjedése nem kihűlt dísz. Az élet nem folyik, hanem árad, önmagában lüktet, lassú, nyugodt lüktetéssel, mint egy édes, sötét, kábító folyadékba merülve. Érzékelés, képzelet elválaszthatatlan -man dichtet schon, wenn man erlebt, egyik a másikon szépül és gazdagszik. E mély kék színek nincsenek sehol, vagy csak voltak, vagy csak lesznek, - vörösek, mint a csillagatlan éjszakában távoli völgyekben égő fáklyák, - a fekete olyan, mint egy bársony kígyó, amely az embert puha melegével befonja, képtelen hegyet, folyót, eget másképpen felfogni, mint ölelést.

Szüntelenül áramló hullámozás, de folytonosan emelkedőben, mint a dagály: mindig jobban elrejti, mélyebben borítja el azt, amit nem lehet annyira elfedni, hogy ne ragyogjon át. Cselekedni nem lehet, mert hiszen az, amit az ember cselekvéssel el akar érni, egy neme a megnyugvásnak, s ez éppen az, amit nem kell elérni, mert megvan. Befogadni képtelen, mert tele van, színültig tele. Mégis cselekszik és befogad, anélkül, hogy cselekedne, vagy befogadna, azzal, hogy cselekvődik és

befogadódik. Alkot, illetve alkotódik. Él, vagyis élődik, azt teszi, amit az élet vele tesz. Növekszik. A nagy pátosz: a világ nagy elszenvedése, ahol már nincs szó szenvedélyről, mert lényét a mámor annyira át- és átítatta, hogy nem kell ellenkezést legyőznie, nincs benne semmi rohamos, semmi viharos, semmi erőszak, ugrás, szakadás, olyan élet ez, mintha az ember hőmérséklete egy fokkal emelkedett lenne s állandó láza lenne, de egészséges láza, lassan, lassan, mindig intenzívebbé válva, egészsége fölemelkedett volna, áttüzesedett volna, s ami azelőtt kivétel volt, ugrás és lendület, most állapot lett, állandó, a maga ritmusában lengő, mélyen hullámzó áthatóbb állapot.

Ez a fák nagy pátosza: a nagy elragadottság. Ez bennük a színültig teltség hullámzó növekedése, alvó lüktetése, az áradás elszenvedése, ez bennük a fekete bársony kígyó meleg ölelése. Azt teszik, amit az élet velük tesz, ez a láz, és még eggyel több. Már nem is láz, már nem több abból, ami van, hanem kevesebb. Hűsebb, hígabb, csendesebb, egyszerűbb, kevésbé követelő, elégedettebb és állandóbb. A magasabb hőfok, gyorsabb égés, nagyobb sorvadás. Az égés mérséklése, a láznak nem fel, hanem lefelé való fokozása, állandóbb s mélyebb elmerülés. Ez a hűvös láz. A fák az intenzitás fokozásában odáig jutottak, hogy alig melegebbek, mint a föld. A híg növényi vér fokozott intenzitása feladja a hőt, amelynek fenntartása állandó izgalomban tartaná. Leszállt a hűvös mámorba, egy nyugodtabb, egyszerűbb, mosolygóbb állapotba.

A fa állandó áradó növekedése, mélységekből való ömlése zavartalan, mert a táplálékkal egybenőtt. Étélével szakadatlan érintkezésben van. Növése szünet nélküli. A táplálék a föld. A fa a földet szívja, mindig mélyebbre és mélyebbre nyúl bele. De a fa nem parazita. Nem öli a földet, hanem alkalmat ad neki arra, hogy magát elajándékozza. A kötés kölcsönös, a gyökér belefúródik a földbe, hogy kaphasson, a föld magába húzza a gyökeret, hogy adhasson. Az, hogy valami van, még nem jelent semmit, minden, ami van, csak az adásban, az elajándékozásban nyer jelentőséget. Ez minden viszony alapja, s ebben a viszonyban az, aki ad, mélyebbről van kötve, mint az, aki kap, mert nem a szükséglet köti, hanem a bőség. Az igazi kényszer sohasem a hiányok betöltése, hanem a fölösleg elajándékozása. Aki ad, az elfogadóra jobban rá van szorulva, mint aki elfogad, az adakozóra. Hálája is mélyebb, büszkesége is, diadala is. Ebben az az adás előkelősége, az adás csendes előkelősége, ami a földé.

A fa lényének élő és megnyugtató volta, a földdel való megszakíthatatlan együttélése és ebből következik a másik, még lényegesebb, a fa kétneműsége. Rómában van egy hellenisztikus szobor, széles csípőjű, gömbölyűtestű asszony; asszonyi mellel, mégis fallikus, vagyis férfi. Hermafrodita. A világ legnyugtalanítóbb szobra. Élőlény, aki nyíltságát megkettőzi, aki nemcsak a nőre várakozik, hanem a férfira is. Nő is, férfi is. Kettős izgalom, kettős várakozás, kettős vágyakozás, a vágy mindig két oldalról éri, kettős zaklatottság. Mert az

odaadás lehetősége mindig és ugyanakkor az elzárkózás lehetősége is, ez a szexus szörnyű veszélye, teljes feladást jelenthet, és teljes zártságot, egy isten szabadságát és életfogytiglani börtönt.

Ez az, ami a fa kétneműsége: nem. A fában nincsen kettős izgalom, hanem kettős nyugalom. Mindkét nem egymás felé fordult. A fa a hermafrodita teljes ellentéte. A hermafrodita rosszul, a fa a jól megoldott és feloldott kétneműség, a házasság. A fa együtt él a táplálékkal, a fában együtt él a két nem. A nemek állandó ölelésben vannak, éppen úgy, ahogy a fa állandó ölelésben van a földdel. Csak a fában levő két nem ölelése szorosabb. A tápláléktól elválasztható, ha az elválasztás életébe is kerül, a fát ki lehet ásni, gyökerét ki lehet emelni, vagy tépni a földből. A két nemet egymástól elválasztani nem lehet, nem lehet kiásni belőle a férfit, nem lehet kitépni a nőt. A fa az életnek abban az állapotában van, ahol a nemek még nem szakadtak el egymástól. Már megvannak, nem úgy, mint a kőben, ahol a szexusnak nyoma sincs - már láthatók benne, a fáknek már van neme, de két neme van, egyben mind a kettő, egybeolvadva, feloldhatatlan szorossággal egymásban. Minden fában egy életre kötött házasság van, elszakíthatatlan házasság, amely állandóan a tetőn úszik. A súly itt ismét az állandóságra esik, a szünetnélküliségre, minden rohamosság, szakadás, ugrás távollétére, megszakíthatatlanságára. A fa születése, a benne levő két nem nászának kezdete. A nász megszakítás nélkül folyik. Hogy a nász a növekedés maga? Ez maga a táplálkozás? Csak ebből érthető meg teljesen a fa földhözköttöttsége? Ez a sötét mag, ami a fa személyisége? Ez a ragaszkodó kötöttség és kötés, amivel a táplálékhoz és a talajhoz tapad, amivel egymáshoz tapad a két nem. Csak ebből, még a fa számára is elérhetően középpontból érthető meg a fa lénye? Ez az, amit úgy lehet mondani, hogy a egzisztenciája?

Kierkegaard a Csábitó naplójában beszél az odaadásról, amelyik nem erőszak, nem kábulat, nem részegség és összeroskadás, nem előzi meg semmiféle krízis, és az odaadás nem ennek a krízisnek a megoldása. Ebben az odaadásban a férfi és a nő már könyörög, adhassa oda magát, azon a ponton áll, hogy már csak az odaadás és az örület között választhat, s az egész lény a másik után való tátongó és örvénylő kiáltássá válik. Ez az, ami a fában levő nemek viszonya: nem. Mert abban, amiről Kierkegaard beszél, még megvan az ellenszegülés lehetősége, hogy: nem, ha ez az eshetőség már egyenlő is a teljes felbomlással és a magányba való összetört belezuhanással. Még megvan benne az, hogy nem lehet másként, hogy nincs más út, hogy csakis ez az egyedüli mód a továbbélésre, és hogyha nem teljesül, ez nem a halál, hanem, ami még a halálnál is megsemmisítőbb. De ez az odaadás túlságosan sakkban tartva saját ellentétével és a teljesülés ízét túlságosan a nemteljesülésre való oldalpillantás adja meg, túlságosan elmerül a megsemmisülés lehetőségében, és csakis a bukásra, az összetörésre, a lezuhanásra való tekintettel tudott ilyen kizárólagos, ilyen elemi erővel elragadó szenvedély lenni. A nemteljesülés fenyegető veszélyének lehetőségére épített teljesülés. Perverzítás. A

fában a nemeknek nincsen lehetősége, hogy egymástól független életet éljenek, nincs lehetősége, hogy ne adhassák magukat oda és ne adhassák magukat teljesen, mert nem merülhet fel az, hogy a kizárólagos egyesülés íze e nemegyesülésre való tekintettel legyen feltétlen és maradéktalan. Az egyesülés nyugodt belemerülés, a másik lénybe való elmerülés, beleszívódás és elmerülés, ahogy a folyók egymásba ömlenek és elkeverednek. A lény egzisztenciája kötve van a másik lényhez, ahogy Jaspers mondja. A közlésben jut kifejeződéshez, hogy a lény, nem tud önmaga lenni, ha a másik nem tud önmaga lenni. Az ember csak akkor lehet teljes, ha az, akivel együtt van teljes. Olyan emberrel, aki nem tudja vagy nem akarja önmaga teljességét, az ember nem tudhatja vagy nem akarhatja önmaga teljességét. Ezért rettenetesen áldatlan olyan másik féllal való együttlét, aki nem sajátmaga. Megakadályozza az embert abban, hogy sajátmaga lehessen. Es ez az egzisztenciális főtörvény sehol sem olyan mélyről kötelező, mint a nemek között. A nemek viszonyábari csak az a tökéletesen megnyugtató, ha az ember találkozik szembejövő önmagával, elindul egy rejtett világ felé, és a feleúton megtalálja önmagát, mint aki közeledőben van onnan, találkozik és egyesül vele. Az ember csak önmagával egyesül teljesen szabadon, csak önmagának szolgáltatja ki magát teljesen, mert csak önmagától nem fél. Csak annak adja magát az ember teljesen, akitől nem fél, ezért annak, aki onnan túlról jön, az embernek magának kell lennie. Minden egyéb odaadás részleges. Minden egyes egyesülés alkalmával marad a lényben belül egy rejtett őrség, felfegyverezve kirohanásra és ölelésre készen, tudja, hogy nem szolgáltatathatja ki magát maradéktalanul. Van benne félelem, gyengeség, óvatosság, elővigyázat, tartózkodás, gát, fal, merevség, távolság, szakadék. És ahol félelem, ott gyengeség, ott erődök és falak épülnek titkon, megkeményedik a sejt, ott elkezd minden üvegesedni és törni, ott van az erő: a szilárd és az erős a halálé, a puha és a gyenge az életé, ahogy Lao-ce mondja: a gyenge legyőzi az erőset, a lágy legyőzi a keményet, mindenki tudja a földön, de senki se mer eszerint tenni, - csak a fa.

A nemek megpuhulnak benne és meglágyulnak, örökké gyengék maradnak, gyengék, tele étellel, mint a rügy és a csecsemő, oly gyengék, frissek, üdék, puhák, örökké egymás levében főnek, egymásba izzadják nemük illatát, ők tudják, hogy nem az győz, aki kemény marad, hanem, aki meglágyul és enged és befogad és felad és feloldja önmagát, tudja, hogy az önfeladás nem a gyengeség, hanem az erő jele. Tudja, milyen rettentő örület azt hinni, az a helyzet ura, aki kevésbé szeret, aki inkább megtartja eszét, aki hidegebb marad, aki távolabb tartja magát - ez a tévedés, amin minden sors összetörik: a győzelem azé, aki inkább szeret, aki elveszti erejét, aki jobban áthevül, aki közelebb van, aki fel tud olvadni, aki meg tud semmisülni. A gyermek annak a nemét kapja, aki mélyebben adta fel önmagát az ölelés pillanatában ez rajta a bélyeg. Ha az asszony tudott gyengébb és lágyabb lenni, a gyermek leány lesz, ha a férfi, fiú lesz, a gyermek neme az egyesülésben

való megsemmisült odaadástól függ, annak a nemét kapja, aki gyengébb volt, mert az volt az erősebb. Mindig az győz, aki fel tudja adni énjét.

A fa nem tudja ezt. Csak az tud, aki nem tud. Ez a fa egzisztenciája. Ez a fa személyisége. Ez benne a mindenekfölött megnyugtató. Minden élőlény közül az, akinek életterve az ölelésben való feladásra épül fel. Aki a földdel, az étellel ölelkezik s akiben a két nem állandó ölelésben tartja egymást s egymásba olvadja mézét. Ez a fa mélyen erotikus volta - ezért benne a csábítás, ezért a nyugalom, ezért a gyengeség, ezért az erő, ezért a csendes, puha tenyészet, az áradó élet - two ways and one will, két út és egy akarat.

A győző

Ez a hársfa a Bakony egy völgyében nő, ahol a völgy megszűkül és a déli oldalon tíz-tizenkét tonnás sziklák a hegyoldalból merednek elő. A mag két szikla közé esett. Amíg azt a vastagságot, amit a kövek engedtek, elérte, csaknem akadálytalanul nőhetett. De nem tartott soká. Akkor nekifeszült a köveknek és szétnyomta őket. Most felülről rázuhant egy háznagyságú szikla és eltakarta. A hárs kibújt alóla. Gyökereivel az alsó kövekbe megkapaszkodott és elkezdte a sziklát nyomni fölfelé. Amelyik kő útjában állt, azt megrepesztette. Két helyen, közvetlenül a törzs mellett, asztalnagyságú tömbök zuhantak rá. A Fa rájuk borította kérégt, rájuk ömlött, mint az élő láva, és a két tömböt egyszerűen megette. Az alatta levő köveket szétmorzsolta úgy, hogy gyökereivel átölelte őket és szorította, mint az óriáskígyó, míg a kövek megfulladtak vagyis darabokra omlottak, évekig tartó halálos szorításban kinyomta belőlük az ellenállást. Most a hársnak három derékvastagságú gyökere van. Az egyik több kanyarulat után, amit a sziklatömbök között tesz, egyenesen belefúródik a hegyoldalba. A másik szétágazik negyven, vagy ötven szálla, ötvenujjú rettentő marok, melynek fogásába belenyög a sziklagerinc. A harmadik gyökér félig meztelen, mert a kövek kigurultak alóla s a víz a földet kimosta, olyan ez a csupasz gyökér, mint a felvágott hasból kiboruló belek tömege. És fölötte három ember vastagságú, négyemeletes, egyenes törzs rohan bele a térbe, magával rántva ágainak és leveleinek roppant tömegét, él, mint egy halhatatlan nevetés.

Jó lenne tudni, mit gondolt ez a hársfa önmagáról, amikor még mag volt. Szabályos és arányos akart lenni, mint minden fa, ideális fa, mint minden lény, ideális lény. De nem volt álmodó. Egy álmodót a sziklák elnyomtak volna. Nem volt hóbortos. Egy hóbortos türelmetlenségében már megszökött volna. Megszökni annyi, mint a sorsot megtagadni. A sorsot megtagadni annyi, mint gyengének lenni. Gyengének lenni annyi, mint legyőzetni.

Lehet látni ilyet, álmodó fákat, amelyek behunyt szemmel gondolnak egy életre, ami nincsen sehol. Zaklatott arcú fák, elsüllyedve a titkolt elégtételekbe. Túl rossz

nekik az élet, nem mert rossz, hanem mert könnyebb képzelődni; mintha belemarná magát sorsába, ahogy a ragadozó belemarkol a húsba, ahogy a repkény sötét ölelésében megfojtja azt, amibe belekapaszkodott. Látni hóbortos fákat, amelyek mint a bolondok csavarják ágaikat, és ésszerűtlen mozdulatokat meredeznek, idétlen táncmozdulatokat tesznek, gúnyt űznek magukból, mert nincsenek magukkal egy véleményen. Vannak patetikus fák, vannak komorak, magányosak. Vannak idióta fák, obszcén, perverz, buta fák. Elvégre a fák arculata félre nem érthető.

A koloskai hárs heroikus fa. Nem szép. De az élet erejének nagyszerűsége nincs ilyen sem Homérosznál, sem szoborban, sem beethoveni zenében, sem nietzschei filozófiában, sem caesari sorsban. Ez a néma küzdelem, amit egyedül küzdött százötven évig itt, kedvezőtlen hegyoldalon, rohamos esők, marcangoló szél, lezuhanó kövek között, óriási tömbök alatt egy szűk völgytorokban. Meg kellett magát feszítenie, elvesztette minden formáját, meg kellett alkudnia, nem volt szabad könyörületet ismernie, pillanatra sem, kegyetlen nyugalommal, előrelátással, kitartással és kitartással tudott csak szüntelenül nőni, s ma, mikor már győzött, harcán már túl van, ráncosan, megviselve, megnyomorítva tud ilyen egészséggel nevetni, nevetni. Mit tudnak még neki mondani az életről ezek után, amin ő nem nevet? Mivel fenyegethetik még? Mitől félhet még? Történhetik még vele valami, aminél rettenetesebbet nem győzött le és nem élt át? Mi az, meghalni? Mi az, félni a haláltól? Már nem fél. Soha, egy pillanatig sem volt boldog, de nevet azon, aki ezért sajnálja. Nem ismeri, mi a bőség. Nem tudja, csak álmából, hogy mi a nyugalom. A béke idegen neki. A gazdagságról nem is tudja, hogy van. Kényelem? Mi az? Sovány, szikár, ínas, megércesedett lény. Egy gonosztevő elvetemültségével és egy bölcs körültekintésével. Ha ember lett volna belőle, olyan életet élt volna, mint Attila, vagy Dzsingisz kán, de úgy evett volna, mint Gargantua és olyanokat nevetett volna, mint Falstaff, és olyan nyugodtan ölt volna, mint Borgia. Ha állat lett volna, meg lett volna benne az oroszán királyisága, a tigris vérengzése, az óriáskígyó ereje, az elefánt nyugalma, a zerge izmossága és a sas biztossága. Ha költő lett volna, olyan verseket írt volna, hogy meggyulladt volna a papiros. Ha zenét írt volna, olyan lett volna, hogy a hegyek táncoltak volna rá. Ha az emberben ma lenne érzék aziránt, ami fensőbbrendű, ennek a fának papja lenne, fiatal karcsú fiú, aki énekelne és áldozatot mutatna be neki, fényes nyári reggeleken megállna előtte, meghajolna és visszanevetne rá.

Melankólia

Ez a fenyő ott állt a forrás mellett Alsótátrafüreden, a volt Zichy-kastély mellett. Körülötte csupa kicsiny termetű fa, a környéken ő a legmagasabb. Ágait részben a kastély konyhaépületére borítja. Földje fekete, puha és termékeny. A mellette levő

forrás üde ömlése az egész vidéket tápláló nedvességgel árasztja el. Nincs benne semmi fáradtság, mert az az ernyedtnék látszó erőtlenség, amivel ágait elereszti nem fonnyadt és nem beteg. Az ott lakók úgy hívják, hogy szomorú fenyő. Környezetében nincs, ami szomorúságra okot adhatna, jó föld, védett hely, nedvesség, ellenfél hiánya. Magában a fában éppoly kevés az ok, háromszor olyan magas, mint a ház, törzse hibátlanul szép, kivéve néhány gyantacsomót, ami azt jelenti, hogy apróbb sebeket kapott - semmiség. Nincs benne még neuraszténia sem, mert hiszen ez a nyavalya mindig valamilyen elszürkülésben és elszíntelenedésben jelentkezik. A fenyő sötétzöld, tehát jóvérű és jóidegű lény. Csak szomorú. Nem az égbe néz, hanem maga elé mered, vagyis azt a pontot nézi, amit a szomorú lények néznek. Keserűség nélkül, zaklatottság nélkül, indulat nélkül, csaknem szenvedélytelenül. Állatok szomorúsága nem látszik másutt, csak a szemükön. Vannak fogságban élő majmok, néha megunják a pojácaságot és maguk elé néznek. Olyan nézés ez, hogy a ketrec előtt egyszerre minden néző eltűnik. Fáradt öreg lovak, az utcán, ha várakoznak, ebbe az irányba néznek. Dürer Melankóliája is ide néz.

Ez az ide, ez az itt, ez a hová nem belül van. A világban levő hely. Az egész fa ezt nézi. Minden tûje, minden ágacskája, koronája, törzse, az élet végtelen szomorúságát nézi, talán azt, hogy milyen szörnyű a magány, de azt, hogy milyen árat kell fizetni, ha az ember feladja. Talán azt, hogy milyen jó érzéketlennek lenni, mert akkor legalább távol van. De milyen jó elmerülni a valóságban, mert akkor közvetlenül kap mindent, örömet, mámort, vidámságot, szenvedést, főképpen szenvedést. Milyen jó mindez és milyen rossz. A fenyő szomorúságában nincsen vád. Nem von felelősségre senkit, tudja, hogy ez nem olyasmi, ami elintéződik, ha azt mondja, ez az ok. Nincs ok. Egyszerűen így van. Nem magyarázza se vér, sem alkat, se jellem, sem emlék, se sors.

Van az életben valami megrendítően szomorú, s az, akinek erre szemében könny gyűlik, nem tudja, ez a szomorúság milyen megváltoztathatatlan. Szeretne szenvedni, szeretné, ha mindez mélyen belevágna és fájna, szeretné, ha legalább belebetegedne, és milyen jó lenne belehalni. De annyira szomorú, hogy már nem is szenved, nem fáj semmi, nem beteg, nem sóhajt, nem türelmetlen, azt se tudja, akarja vagy nem akarja, azt se, hogy mindegy, vagy nem mindegy. Már nem is céltalan. Nem az öröm és boldogság hiány, mert hiszen akkor fájó űr lenne, tér, amiben nincs semmi. Ez a szomorúság sűrű és masszív, égő és áradó, egyfajta súly, amit elviselni tudni éppen annyi, mint szomorúnak lenni. Túl lenni síráson és kínokon, csalódáson, összetörése, megalázáson, bukáson, magányon, betegségen. Túl lenni halálon -, szomorúnak lenni: itt lenni minden értelem nélkül, magában hordva azt, amiből sohasem lesz semmi, belenőni a megsemmisülésbe, tudva, hogy minden öröm olyan gyümölcs, amely éppen ott, ahol a legédesebb ízt várja, ott benn, a közepében keserű.

Dehogy háborodik fel rajta! - dehogy dühöng érte! - dehogy lázad! Ha még ott tartana, hogy a menekülésnek ezeket a módszereit használni tudná, ha olyan módon tudna megszökni a szomorúságtól, hogy felháborodik, dühöng és lázad. Milyen fölösleges minden ellenállás, milyen szánalmas minden szökés. Ha még lenne kedve, vagy legalább kedvetlen lenne. Ha még hinne a keménységben, vagy legalább hinne. Ha még szeretni tudna valamit, vagy legalább szeretne, vagy ha tudna. Ez a mély sötét gödör mindent elnyelt, s ő belenéz, nyugodt és mozdulatlan, kavargás nélküli feketeség mered előtte, feneketlen és végtelen éjszakai mélység. Belenéz, s az úr nem is vonzza, nem is húzza, éppoly kevésbé, ahogy nem riasztja el, nem fél tőle, nem örül neki, nem kéjeleg benne, nem akar túl lenni rajta, nem vágyódik utána, csak belenéz és szomorú és szomorú. Under all earth runs water, under all life runs grief, az egész föld alatt víz folyik, az egész élet alatt szomorúság. Az élet alatt nyugvó sötét és mozdulatlan tó, az élet megnézi arcát e tóban és szomorúságot néz magának és iszik belőle és szomorúságot iszik. Ha a fenyő ágain átfúj a szél, ez az éjszaka-hangszer megszólal, ez a feketezöld hárfa, milyen mosolytalan hang ez. Hogy ég benne a sötétség. Milyen elviselhetetlenül nehéz hang, milyen puha, és hogy árad, előnti a forrást, a házat, a többi fát, a rétet, az egész erdőt, a sziklahegységet, bársonyos tollkezeléssel megsimogatja őket szeretet nélkül, részvét nélkül, szánakozás nélkül, vigasztalás nélkül, öröm nélkül, s erre maga elé mered, a domb, a hegy, a patak, a szarvas, a fajdkakas, az egész táj alatt szétnylik a föld, s a világ arca megjelenik a sötét tükörben.

A szûz

Ha az ember a vasúti megállótól Porva felé megy a Hódosér völgyében, amelyik még a legszárazabb nyárban is zöld marad, a keleti hegyoldalon néhány nyírfa áll. A középén, a töbitől körülvéve nem a legmagasabb, de az a fa, amelyiket az ember először vesz észre, annyira először, hogy nézi, s csak egy idő múlva jön rá, hiszen több is van, azaz nincs, mert a többi más.

Tulajdonképpen nem is fa, hanem virág. És mi a virágmorál? Virágzani. Édes mosollyal belenyílni a világba. Csak lenne az embernek száz szeme, hogy minddel nézni tudná.

Aki azt mondja, hogy a nyírfa leányos, okvetlenül tévedne. Sokkal inkább, nagyon ritkán, elvéve, üde és fiatal leány, aki nyírfaszerû. Olyan karcsú, és olyan harmatos csillogása van, olyan egyszerű, sugárzó, hogy csak egyféleképpen lehet megközelíteni, gyengédséggel. Szûzies. Távolról sem abban a bántóan immorális értelemben, ahogy a morálfilozófia, és nem olyan brutálisan irreális értelemben, ahogy az orvos használja. A szûziesség nem fiziológiai állapot, és nem függ semmiféle elváltozástól. Ahol szûziesség van, ott nem lehet elvenni és nem lehet elveszteni. Hogyan lehet a szerelemben elveszteni? Éppen akkor veszi el, ha nincs

szerelem. Nincs szûzies szerelem? Amelyik üde és gondtalan. Egyszerû és tiszta. Olyan, mint a nyírfa. Nincsenek olyan szavak, amelyek olyan gyengédek, mint az ágak hajladozása? Nincs olyan mozdulat, amelyik olyan gyengéd, mint a levél hangtalan meglebbenése? Nincs olyan ölelés, amelyik úgy nõ tovább, ahogy a nyírfa kinõ a földbõl? S ez a szûzies szerelem, ezek a gyengéd szavak, ez az édes csecsemõmosoly, ez a nyírfaszerû ölelés, nem virágmorál? Virágzani? Belenyilni a világba néma fehérséggel, önmaga bájába beleremegve, mint a sima vízszínen csillogó fénysugár?

Tisztaság testi is lehet. Mert nem igaz, hogy az istenek márványból vannak, egész legbelsõjükig kemény, ragyogó fehér kõbõl. Az igazi szûzies nem a márvány tisztasága. Csak eleven hústest tud szûzies lenni, az, amibõl tiszta nedvek vannak, tiszta rostok, tiszta hús, tiszta vér, tiszta haj, tiszta bõr reines Herzens zu sein: das ist das höchste, was Weisen ersannen und Weiseren taten tiszta szívvel élni, ez az, amit bölcsek gondolnak, s a bölcsebbek tesznek. Megtartotta születésének tisztaságát, magába vette az anyatej tisztaságát, a rámosolygó arcok tisztaságát, a napét, a levegõét, a vízét, a kenyérét, kedvesének szerelmét, gyermekeiét, isteneiét és a halál tisztaságát. Ha valaki feltenné neki a kérdést, hogy mi az ártatlanság, úgy nézne az emberre, mint egy madár, vagy csillag. Ha a lények így néznének egymásra a földön, nem lenne más, csak tiszta szív. A világ olyan átlátszó, mint az üveg, csak ez az üveg puha és meleg és él, annyira él, hogy kibírhatatlan lenne, ha nem lehetne mosolyogni. Az élet ott, ahol fakad, tiszta és édes pleasure which there is in life itself, gyönyör, amely magában az életben van. Nem elmenni a forrástól annyi, mint szûziesnek lenni. Az etruszkok asszonyaik sírkövére virágot faragtak, se nevet, se mást, se kort, se rangot. Mit mond a sírkõ? Aki itt fekszik, virág volt, élni tudta azt, amit a bölcsek csak gondolni.

Áldás

Korcsula fölött, ha az ember túlmegy a temetõn, délkelet felé, nem nagy füves térségen áll a fügefafa. Három vastag ága mindjárt a föld színén elválk háromfelé, azután fel- és visszahajlik. Augusztusban illatos, sötétibolya, zsíros, mézízû füge terem rajta. A füvet beárnyékolja, védelmébe veszi a teret s a lényt, aki a gyepre lép. Ez a nagy kotlóstyúk itt ül, szárnya alá bújhat mindenki, aki akar. Aki a fa közelébe jut, az anyai test közvetlen melegének terébe lép: védelemben áll, olyan védelemben, amit csak az tud megteremteni, aki az ember javát akarja.

Az ember önmagának is kívánhatja javát. S ez a kívánság, ha elég erõs, teljesül. Igen, a kívánság szemben áll a szükséggel. A Vágy szemben áll az anankéval. Többet akar. Ha csak szükség lenne, az egész élet a fizika, kémia, biológia törvényei szerint történne. De a vágy túlmegy rajta, többet akar, mint amennyit az ananké engedni hajlandó. A vágy; a lehetetlent akarja. És tud olyan lenni, hogy a

szükség törvényeit áttöri. A kívánság olyan nagy lehet, hogy az anankét feloldja, a szükség a szenvedély tüzeiben megolvasztja, s akkor a törvény eltűnik, a kívánság teljesül.

De a vágnak, ha az ember önmagának akar, kimondhatatlan veszélye van. Ez a veszély, hogy a vágy teljesül, s akkor az ember eléri azt, amit akart. Eléri és meglátja, hogy mi volt az, amit kívánt és követelt és vágyott. Megkapja, és meg kell hogy ismerje. Úgy látszik, mintha ajándék lenne. És száz eset közül csaknem százban: büntetés. Íme, megkaptad. Ez az, amit kívántál? Ez az. Itt van, használnod kell, élned kell vele és általa. S most derül csak ki, hogy a vágy hamis volt. Nem is ezt akarta. Fel kellene állítani azt a tilalmat: ne kívánj magadnak olyat, aminek teljesülése terhedre válik, mert vágyad teljesül, és amit akarsz, megkapod. Ezért nem jó, ha az ember önmagának kíván. Nem tudja és nem is tudhatja, hogy mi az, amire vágyódik. S amikor megkapja, csak bánkódik és kiábrándul. Az előbb még kívánta, most már elkívánja, aztán megint visszakívánja.

Ezért jó, ha van valaki, aki az embernek maga helyett kíván: ha van pártfogója, barátja, apja, kedvese. Az ember saját életének áldását sohasem hordja önmagában. Ezért jó, ha van ilyen anyai lény, mint ez a fügefa, aki az ember javát kívánja. Ha védelme alatt állok, tudom, hogy fölösleges kívánnom magamnak bármit is: nincs szükség vágyakozni. Amit ő kíván, abban meg lehet nyugodni, s jobb, mintha én kívánnám. Jobban tudja, hogy mit akarok, mint én. "Ha a bolond az élet vizét nyújtja, kiöntheted, ha a bölcs mérget ad, idd meg nyugodtan". Mert a bölcs tudja, hogy a méreg jó. Az ember itt a fügefa bölcsessége alatt él. Mi az, amit nyújt? Mi az a jókívánság, amit nekem kíván? Mi az, amit helyettem jobban tud, mint én magam? Nem érdemes gondolkozni rajta. Majd megkapom. Valószínű, hogy nem lesz semmi látható jele. Az

ember a legnagyobb vágyak teljesülését nem is érzi. Csak azt érzi, hogy van mellette valaki, aki úgy odahúzódik az ember mellé. Érzi, hogy ő sajátmaga is fügefává lett: már nem magának kíván, hanem másnak; s a többiek odajönnek hozzám, alám bújnak, mert tudják, hogy helyettükjót kívánok. Leülnek az áldás sugárzásába, esznek az egyre édesedő gyümölcsből, elnyúlnak a gyepen, és a fölöttük zöldelő árnyékos ég alatt alszanak, mint egy embrió.

OLBRIN JOACHIM CSODÁLATOS UTAZÁSA

Napokra lenne szükség elbeszélni, hogy Olbrin Joachim hogyan akart elhelyezkedést találni; nagy kötetekre lenne szükség elbeszélni, hogy temérdek vállalkozását miképpen kísérte minden esetben keserves kudarc. Egyszer bizony kell majd rá időt szakítani, és pontosan el kell mondani, hogy a szegény parasztfiút hogyan lökték ki hazulról, hogyan került a városba, volt inas, szolgál, napszámos, munkás, de alighogy valamibe fogott, máris kénytelen volt odébb állni, és kenyerét vesztette. Haramiák közé került, majd katona lett, barát, zarándok, még azzal is megpróbálkozott, hogy király legyen, de abba is belebukott. Mialatt ki alulról fölfelé, ki felülről lefelé, ki csak úgy a maga körében megtalálta helyét, az egyik hírt szerzett, a másik vagyont, a harmadik megelégedett kis házikóval, vagy feleséggel és gyermekkel, Olbrin Joachim alighogy valamibe fogott, már abba is kellett hagynia.

Sokszor tûnődött rajta országút szélén, árnyékos fa alatt, amikor ott pihent és jószívü emberek adományával gyéren telt tarisznyájából falatozott, ugyan micsoda átok lehet az, ami kíséri s nem engedi megnyugodni. Szíve nem volt sötétebb, mint másé, rosszindulatot senki iránt se táplált ; vajon előbbi életében elkövetett bûnéért kellett lakolnia? A maga fejétől nem tudott rájönni. Megkérdezni pedig? Sose volt barátja, sose volt leány, aki kedvesen szólt volna hozzá. Kit kérdezzen?

Igen, igen sok lapot kellene teleírni, hogy az egész történetet el lehessen mondani, előbb azonban még sokat kellene keresni-kutatni, régi könyvekben, kéziratokban, feljegyzésekben, levéltárakat felhányni, amíg az ember Olbrin Joachimnak, ha nem is egész életrajzát, de sorsának legalább valamilyen kerek krónikáját meg tudja szerkeszteni. Mondom, egyszer időt kell szakítani rá, mert nemcsak érdemes, hanem szükséges is, és meg vagyok győződve, hogy a krónika kiadója művével még hírnevet is szerezhethetne.

Ezúttal a hős történetének csak utolsó fejezete kerül nyilvánosságra. A fejezet Gran-Coissard de Plaine városka könyvtárában a XVIII. század közepéről való kéziratban találtatott. A kézirat egy régebbi munka másolata, mert Olbrin minden bizonnyal sok száz évvel azelőtt élt. Ha nem is a legérdekesebb, de mindenképpen egyik legtanulságosabb fejezet ez. Olbrin Joachim amikor az emberi foglalkozásokat már igazán mind végigpróbálta, mindenütt kudarcot vallott, és úgy látta, hogy senkije sincsen, aki útba igazítaná, egy napon elhatározta, elmegy a világ főkormányzójához, kihallgatást kér tőle és elpanaszolja neki baját.

Tanyákon, falvakon, kis és nagy városokon keresztül vitt útja, mindig csak észak felé. Napok, hetek, hónapok teltek el, amíg Joachim kietlen síkságon, sűrű sötét erdőn, mocsaras réteken, havas csúcsokon, folyókon, jégmezőkön át az északi tenger partjára ért. Itt aztán csónakba szállt, és ismét napok, hetek, hónapok teltek el, amíg viharban, szélben, havazásban, szigethez jutott.

A parton százöles cédrusok állottak olyan komolyan, mint a halál angyalai. Befelé szintén cédrusfásor vezetett, magas hegyre, százezer lépcsővel. A hegy tetején irtózatos nagy palota állott, ezer ablaka volt, ezer emelet a föld fölött és ezer emelet a föld alatt. Valószínűnek látszott, hogy ez a világ főkormányzójának palotája.

Három nap és három éjjel ment Joachim felfelé, mindig felfelé a százezer lépcsőn, amíg a palota kapujához ért. Mindjárt be is lépett, és azt mondta az ajtónállónak:

- A világ főkormányzójával szeretnék beszélni. Hol találom meg őt ebben a rengeteg házban?

A kulcsár ezekre a szavakra megcsóválta a fejét, és azt mondta:

- Nem kis dolgot akarsz, te ember. Én bizony azt hiszem, nagy szerencséd lesz, ha kívánságod teljesül. Nagy úr ám a világ főkormányzója. Nem áll szóba mindenféle jöttmenttel. De ha már itt vagy, eredj végig ezen a folyosón és keresd meg a titkárt, az majd elizgazít.

Megmutatta az utat, Joachim elindult, és csakhamar bekopogtatott az ajtón, amelyiken nagy betűk azt mondták: **TITKÁRI HIVATAL**.

- Azért jöttem, hogy elpanaszoljam bajomat, mert széles földkerekségen egyes egyedül csak a főkormányzó tud segíteni rajtam.

A titkár ezekre a szavakra megcsóválta a fejét, és azt kérdezte:

- Hát mi bajod is van tulajdonképpen?

- Az én bajom, felelt Olbrin Joachim, hogy nem találom a helyemet a földön. Ezen kellene segíteni valahogy.

- Nem-e? - szólt a titkár. - Aztán hogyan történt a dolog?

Joachim elbeszélte, hogy mi történt vele, amióta megszületett, hogyan űzték el hazulról, miként próbálkozott meg a városban mindenféle munkával, mesterséggel, de sehogyan sem akart neki sikerülni. Most már harminc éves, mindent megpróbált, amit tudott, de a végére jutott. A titkár hallgatta, hallgatta, csóválta a fejét, végül azt kérdezte:

- És miért nem találtad meg helyedet a földön?

- Hát ha tudnám, nem jöttem volna ide, de éppen, hogy nem tudom.

A titkár alaposan szemügyre vette Joachimot, felállt és azt mondta, hogy menjen vele. A folyosó sarkáig mentek, ott liftbe szálltak, fölmentek a tizedik emeletre.

Ismét végig mentek vagy nyolc folyosón, és beléptek egy szobába, amelyre ezt írták: **FELÜLVIZSGÁLÓ**. A titkár néhány szót mondott egy fehérköpenyes embernek, aztán így szólt Joachimhoz:

- Vetkőzz csak le.

Joachim engedelmeskedett, mire a fehérköpenyes belenézett a köldökébe. Jó hosszú ideig vizsgálódott, nagyítót is vett elő, a titkárnak is szólt, suttogtak, végül a fehérköpenyes kijelentette:

- Érthetetlen, de nincs.

- Hogyan lehet? - kérdezte a titkár.

- Nem tudom, - felelt a másik és vállat vont. - Rendes gyártmánynak látszik, de tény, hogy száma nincs.

Megtapogatta Joachimot, szemhéját lehúzta, belenézett a torkába, hóna alá nyúlt, kitépett egy szál szőrt, a világosság felé tartotta. Joachim azt kérdezte:

- Mi történik itt velem?

- Úgy áll a dolog, hogy minden ember itt készül ebben a házban. Mi csináljuk őket, és mindegyiknek van száma. A számot a köldökébe írjuk. Nálad ezt a számot nem találjuk. Olyan dolog ez, amit nem tudok mivel magyarázni.

Joachim eltűnődött a dolog fölött, és még kérdezősködni akart, de a titkár karon ragadta és kivitte. Újra liftbe szálltak és leutaztak a tizedik emeletre a föld alá, benyitottak egy ajtón, amelyen a felírás azt mondta: IKTATÓ.

- Mi a neved, és mikor születted?

Joachim megmondta. Az ott levő ember telefont vett fel, az adatokat bemondta, nem is egy perc múlva egy másik ember tolókoszin papírokkal telt acélszekrényt hozott. A titkár kinyitotta, kivett egy térképet, névsort, egy köteg papírt. Keresett, és egy idő múlva így szólt:

- Nincs.

- Mire mondd, hogy nincs - kérdezte Joachim.

- Mielőtt az ember földi útjára indul, ilyen acélszekrénybe kerül a név, a szám, a születési hely, az idő és a recept. Ez a térkép azt mutatja, hogy születésedkor hol születtek emberek. Itt a térkép. A te falud nincs bejegyezve. Recepted sincs itt. Nincs iktatva! Nincs száma! Példátlan, hogy itt mi történik! - Ezt kiáltozta a titkár. - Ha a főkormányzó úr megtudja, az egész bandát el fogja csapni.

Joachimot újra karon ragadta, és kilépett vele. Végig a folyosón, be a liftbe, fel a föld fölött a négyszázhetvennegyedik emeletre. Itt a folyosón beszálltak egy kicsiny villamoskocsiba, kanyarogtak a kivilágított folyosón, végül elértek egy nagyobb térségre. Ott a kocsi megállt, és beléptek az ajtón, amelyen ez a jelzés volt: Y 1333. A teremről azonnal látszott, hogy műhely, és pedig a legeslegnagyobb műhely, amit Olbrin Joachim életében látott. Lehetett ott vagy tízezer munkás. A falak mellett polcok állottak, olyanok, mint a patikában, fiókokkal és üvegekkel, benne színes porokkal, folyadékokkal, felírásokkal. A munkások előtt kicsinyke mérleg volt, kémlőcső, próbacső, kenőcsészke, lombik, retorta, hajszálcső, arany és ezüst kanálkák, kések, csipeszek, mindenféle ezernyi műszer. A munkások úgy

dolgoztak, hogy előttük valami papírdarab feküdt, lenézték róla, hogy mit kell csinálniok. Aztán a polchoz léptek, levettek egy üveget, kinyitottak egy fiókot, méricskéltek, keverték, megnézték a próbacsőben, megint keverték, forraltak és kavartak.

Joachim ezt a munkát csodálkozva nézte, aztán odaállt az egyik asztalhoz és nézte, hogy a munkás mit csinál. Akkor látta, hogy a papírdarab tulajdonképpen recept, és pedig történetesen ilyen volt:

Hit.	0,3331.419.880
Istenfélelem.0,0019.235.988
Komolyság.0,0000.001.368
Pénzéhség.0,4412.688.342
Szeretet.	12,3562.955.113
Önzés.	0,0000.345.721
Részvét33,0987.455.692
Szerelem.	0,3452.674.116
Irigység.0,3567.922.137

A munkás tiszta próbacsövet szedett elő, az egyik polchoz lépett, leemelte az üveget, amire az volt írva: HIT. Vízszerû folyadék volt, amikor a munkás kinyitotta, nagyon jó tiszta illat áradt belőle. A kellő mennyiséget kitöltötte, aztán egy másik fiókba nyúlt, és az ISTENFÉLELMET vette elő. Ezt kristály-alakban tartották. A kristály a folyadékban azonnal feloldódott és a folyadék forni kezdett. Még jobban forrt, amikor a munkás a KOMOLYSÁGOT tette bele. A komolyság mély sötétbarna olajszerû folyadék volt. Az üvegben levő anyag gőzölgött és főtt.

- Miért forr ennyire? - kérdezte Joachim.

- Mert ez mind éltető alkatrész - felelt a munkás. Azzal új anyagot vett elő.

Dobozba nyúlt, ahol sárgászöld, takonyszerû nyálka úszott.

- Az ostobaság - felelt a munkás. - Nézd csak, mi lesz ebből a jóillatú, forró anyagból, ha beleteszem.

Az ostobaságot lemérte és beletette. Egyszerre átható bűdösség kezdett terjengeni, a lombik pattogott, mert az anyag hirtelen lehűlt, és az üveg falán köd csapódott le. A massa most fortyogni kezdett és nagy hólyagok pattantak belőle fel. A munkás ekkor bíborvörös port vett elő, amit a tégelyben először megtört. Ez volt a PÉNZÉHSÉG. Mikor apróra és símára megtörte, az üvegbe szórta. Egyszerre megszűnt mozogni. Kemény lett, mint a szikla.

- Megfagyott - szólt a munkás; - mert ez a vörös por mindent megfagyaszt. Ha egy tonna hitbe egy grammot teszek belőle, tüstént jéggé válik.

Most egy kis üveget vett elő, amelyben világoskék folyadék volt, és ez a felírás állott rajta: SZERETET. Lemérte, beletette, az rögtön feloldódott és párologni

kezdt. A gőz minden színben játszott.

Most jött az ÖNZÉS. Ez kemény homokkőhöz hasonlított. A munkás ezt is megtörte, és a lombikba szórta. Az anyag megint fagyni kezdett, de nem keményedett meg egészen. A RÉSZVÉT olyan anyag volt, mint a foszfor, valamilyen vegyület alatt tartották, hogy a levegőn ne oxidálódjék. A munkás a jelzett mennyiséget lemérte és elkeverte. Most a massa elkezdett vonaglni.

- Ez azért van - magyarázta a munkás; - mert a részvét küzd a pénzhésséggel és az önzéssel.

A SZERELEM jelzésű üveget vette le. Aranyszínű folyadék volt, és úgy ragyogott, mint a nap. Illata kábító és erős volt, úgyhogy Joachim egészen megszédült. A folyadék a masszát arannyal vont be. Illatából és fényéből ugyan sokat veszített, az egész mégis fénylett. Aztán a citromsárga nehéz kenőcsöt húzta elő. Ez volt az IRIGYSÉG. Ez is azonnal beleszívódott az anyagba, és a szerelemtől alig lehetett megkülönböztetni.

A recept be volt fejezve. A munkás a bunzenlámpa fölé tartotta és felforraltta. Joachim külön érezte mindegyik tulajdonság szagát, amíg végül az egész áttüzesedett, s akkor az egész szag egybeolvadt.

Mikor így az anyag áttüzesedett, a munkás az üvegcsé száját megolvasztotta és leforrasztotta. Ezután már csak az következett, hogy belegöngyölte a recept papírjába, egy kis bádogdobozba tette és félrerakta.

- Kész - mondta.

- Micsoda kész? - kérdezte Joachim.

- Az ember - felelte a munkás, és már vette is a következő receptet.

Joachim ezen nagyon elcsodálkozott. Nem tudta mire vélni a dolgot, s ezért azt kérdezte:

- Hogyan, hát ebből ember lesz?

- Ebből még nem. Hanem majd ha keresztülmegy az összes műhelyeken.

Ekkor odajött a vegyész-mérnök, és azt mondta a titkárnak:

- Ma reggel kértünk tíz mázsa ostobaságot, mikor kapjuk meg?

- Már azóta hozzák - felelte a titkár; - de mondja csak, mire kérték? Kísérletre?

Tegnap harminc tonna pénzhésséget küldtem. Feltűnt nekem. Rendkívüli mennyiség.

- Egyáltalán nem kísérletre - szolt a mérnök: - Mi most itt új beosztást kaptunk. Az európai városokba szállítunk. Holnap megint tíz tonna pénzhésségre lesz szükségünk. A receptek így vannak elkészítve. Nézze kérem, ilyen egy ilyen újszülött receptje:

Komolyság. 0,000.000.001

Léháság. 0,000.119.776

Kéjvágy. 6,456.233.888

Ostobaság. 5.349.222.592

Intelligencia.	0.000.114.293
Kötelességtudás.	0,010.566.574
Önzés.	9,009.344.283
Hiúság.	10,273.934.855
Pénzéhség.	9888,438.945.665

A titkár megnézte a receptet és köpött.

- Nem szívesen vállaltam ezt a munkát - folytatta a mérnök; - de mit tegyek? Ez a recept itt miniszter, akadémiai tag, elnök, és más mindenféle lesz. El lehet képzelni, hogy a többi milyen színvonalon áll. Az előbb a tűzföldieknél voltam. Az szép és komoly munka volt. De ez? Nagy masszák, kevés és alacsonyrendű tulajdonság. Semmi finomság és bonyodalom. Higgye el, uram, utálni kezdem foglalkozásomat, ha arra gondolok, hogy ilyen lelkeket kell gyártanom. Ha nagy szívességet akar nekem tenni, kedves titkár úr, szóljon az igazgatóságnál érdekemben néhány jó szót. Elvégre már a negyedik millió évet töltöm itt a vállalatnál, és sohasem volt panasz ellenem. Valami nemesebb és magasabb munkát szeretnék végezni.

- Szívesen - felelt a titkár. - Magam is azt hiszem, hogy sok fiatal gyakorlómérnök van itt, akik az ilyesfajta alacsonyabb rendű munkát egészen jól ellátják. Úgy látszik, a főkormányzó úr ezeknek a városoknak elzüllesztését elhatározta.

- Nekem is az a benyomásom. Az ilyen embereknek az egész föld fejlődése szempontjából már nincs jelentősége.

Kezet fogtak és a titkár a munkafelügyelőhöz lépett. Elmagyarázta neki Joachim helyzetét, átnyújtotta a segédhivatali számot, és felszólította, hogy nevezze meg azt a munkást, aki Joachim lelkét készítette. Minderre a munkafelügyelő csak csóválta a fejét. Alaposan végigmérte Olbrin Joachimot, aztán azt mondta:

- A mi műhelyünkben ez az ember nem készült. Különben is, mi abban az időben Patagóniába szállítottunk. Itt valami hiba lesz.

A titkár újra káromkodott, leszidta a felügyelőt, aztán indultak tovább. Újra felültek a villamoskocsira, elnyargaltak a liftig, ott fölmentek a nyolcszázhatvanadik emeletre, és benyitottak a TUW 480011/678 - XXIV. számú műhelybe.

A belépőket itt megint egészen más látvány fogadta. Sok száz munkás dolgozott itt is, de a tégelyeknek, fiókoknak, fioláknak már nyomuk sem volt. Mindegyik munkás kicsiny asztalka mellett ült, és valami ötszáz különböző színű lámpácska volt előtte. A lámpák közül néha csak egy égett, néha több, néha valamennyi. A munkások az asztal szélén valamit igazítottak, aztán meggyújtották a lámpákat és az üvegfiolákat nézték. Joachim azonnal az egyik munkás asztala mellé lépett.

- Mi történik itt, ezzel a fiolával?

A munkás az üvegcsét fölvette. Szakasztott olyan volt, mint amelyet az Y 1333 számú műhelyben látott, de amint a receptből kiderült a K 471 számú műhelyben készítették és egy hottentotta lelke volt.

- Itt a recept, - mondta a munkás, - itt van, hogy ennyi és ennyi HÓBORTOSSÁG. Most itt van az asztalon ez a mérőléc. A jelzett mennyiségre beállítom a hóbortosság lámpáját. Ez a sötétszürke itt. Most meggyújtom, és keresztülnézek az üvegcsén. Ha nem látok semmit, akkor rendben van. Ha túl sok, vagy túl kevés lenne a mennyiség, akkor szürke folt jelentkezne. Akkor a fiolát visszaküldöm a K 471 számú műhelybe, hogy készítsék el még egyszer, mert rossz.

- Előfordul gyakran? - kérdezte Joachim.

- Nagyon ritkán - felelte a munkás. - Én már tízezer éve vagyok itt, de még egyetlen rosszat se találtam. Nem is hallottam, hogy valaha is találtak volna rosszat. A főkörmányzó úr állítólag ilyenkor nagyon megharagudna, mert a végletekig pedáns ember.

- És aztán mi történik? - kérdezte Joachim.

A munkás megnézte a következő számot. 00.318 volt, és a hiúságot jelentette. A mérőlécet beállította, aztán a sötét ibolyaszínű lámpát gyújtotta meg.

- Ez a hiúság? - kérdezte Joachim.

- Úgy van - felelte a munkás. - Nézz keresztül az üvegen, ugye nem látsz semmit? - Semmit.

- Akkor pontos. Most jön az istenfélelem. Ez 138,941.566. Beállítom a lécet, meggyújtom a fehér lámpát. Nem látok semmit. Ez is jó.

- S ez az egész?

- Nem - válaszolta a munkás. - Most az összes mennyiséget beállítom, és itt, felül, tetszésszerinti számot. Mire vagy kíváncsi, ennek az embernek gyerekkorára, férfikorára, vagy aggkorára? Mondjuk, legyen harminc éves, hat hónapos és öt napos. Helyes? Itt van harminc, itt van hat, itt van öt. Most meggyújtom a lámpát, és nézz ide.

Joachim az üvegbe nézett, és nagy csodálkozására erőteljes fokföldi hottentottát látott, amint a szikkadt talajon ment valamilyen irányba.

A munkás eloltotta a lámpákat, és elővette a következő fiolát.

Ez volt a felülvizsgálat.

A titkár ezalatt megtalálta a munkafelvigyázót, elmagyarázta neki Olbrin Joachim esetét.

- Itt kell lenni a hibának - szólt mérgesen; - mert a felülvizsgáló felel minden hibáért.

- Kérem - szólt a felvigyázó; - ez ki van zárva. Szabálytalanságról nem tudok, és ez nem is lehetséges.

- Mindenki azt mondja - kiáltotta a titkár; - hogy nem nála történt. Mégiscsak példátlan dolog, hogy ilyesmi előfordul, és akkor még le is tagadják.

Nem is köszönt, csak úgy intett Joachimnak, hogy jöjjön, és máris rohant ki. Újra villamos, fel a liftre, ott beszálltak, és meg sem álltak a föld alatti

nyolcszázharminchatodik emeletig. Megint be a villamosba, dübörögtek a villanyfényes folyosókon, alagutakon keresztül, amíg megálltak a VIII-D IX-CV/43 számú műhely előtt.

Amint beléptek, nem láttak mást, mint rengeteg nagy kerekeket, villanyhuzalokat, hajtókarokat, mint szuszogtak, morogtak, sípoltak, eszeveszett sebességgel. Ott kanyarogtak a gépek között, amíg elértek egy tágasabb helyre, ahol számos kicsiny ezüstcsövecske futott valamilyen tálszerû porcelánedénybe. A munkás, aki ott állt, a már felülvizsgált üvegcsét az ezüstcsöbe tette, a cső felkapta és beledobta valamilyen katlanba. A katlanban nagy nyomás alatt az anyag teljesen megolvadt, és mint alaktalan csepp a másik oldalon lehullott. Innen a gép újra felkapta, és a cseppet átalakította először légneművé, aztán elektromossággá, végül pedig lélekké. Mikor lélekszerûségét elérte, a gép automatikusan sztaniolba csavarta és egy dobozba tette. A másik oldalon álló munkás a sztaniolcsomagokat összeszedte és kazettákba helyezte el.

A titkár néhány szót szólt a felügyelőhöz, de itt sem tudott meg semmit. Azonnal sarkon is perdült, kifutott, újra a villamosba, a liftbe, és máris rohantak visszafelé a föld felé, ezúttal az ezredik emeletre a föld fölé. Itt a 2. F. R. / 817 CD VII. számú műhelybe nyitottak be.

Tulajdonképpen ez nem is volt műhely. Csupa kicsiny arasznyi platina ágyúcska állott, csövel az ablak felé. Minden ágyúcska mellett munkás. A dobozból kivette a sztaniolcsomagot és beletette a csöbe. Alája valami töltetet dugott. A terem közepén óriási asztalon térkép terült el, és legalább ezer munkás vette körül. Mindegyik előtt papír számmal sűrűn teleírva, és precíziós óra. A munkás leolvasta a papíron levő számot, és odaszólt az ágyúnál szolgálatot teljesítő emberhez:

- Északi szélesség 22 fok, 58 perc, 39 másodperc, keleti hosszúság 114 fok, 41 perc, 26 másodperc. Kész. Tizennégy óra hat perc nulla egész hattized másodperc. Csengőt nyomott meg, s az ágyú abban a pillanatban elsült. Sziszegő hang hallatszott, és kicsiny füstfelhő jelentkezett a cső nyílásán. Mikor a füst eloszlott, sor került a következő sztaniolcsomagra.

Így folyt ez teljesen egyhangúan és csendben, ahogy csend és egyhangúság volt az egész épületben.

A titkár odaszólt a munkafelügyelőhöz, itt is kimérgelődte magát.

- Magam állottam az Alfa Udt.147/639.541 számú ágyúnál - szólt a felügyelő; - és emlékezem minden egyes lélekre. Ez itt nem volt közöttük.

A titkár káromkodott, és már újra a villamoson ültek. A liftbe szálltak és lerohantak a föld alatti ezredik emeletig. Itt voltak azok, akik a recepteket készítették.

Receptcsináló csak az lehet, aki az egész lélekgyártást végigcsinálta és a legalaposabban megtanulta. Akkor ide a föld alá kerül, de itt is százezer évig csak gyakorolhat.

A receptkészítők együtt vannak egyetlen teremben, nem úgy, mint a többi

munkások. Tevékenységük három részből áll: először megtanulják az összes recepteket, amiket valaha is csináltak, aztán elkészítik a megfelelő variánsokat. Ez az egyszerűbb munka, amihez nem kell ellenőrzés. Van aztán kényesebb is, amihez az igazgatóság tanácsát is igénybe vehették, és az igazgatóság révén kapcsolatban állottak magával a főkormányzóval. Egyesek a lelkek fejlődését és visszafejlődését tanulmányozták. Az erre vonatkozó megfigyeléseket is felterjesztették az igazgatósághoz. Végül itt volt még a tulajdonságok feltalálása. Ilyesmi az eddigi tapasztalat szerint még nem történt meg. A főkormányzó, amikor a gyárat megalapította, a tulajdonságokat meghatározta. Ennek már több száz millió éve. Új tulajdonságokban a receptkészítők nem hittek, de nem hitt az igazgatóság sem. Hogy a főkormányzó véleménye mi volt, azt persze nem tudta senki.

A titkár parancsára egy munkás elkezdte keresni Joachim receptjét. Persze nem találták, mire újra kirohantak, villamosra, liftre, újra villamosra, a 407. emeleten az analizálóba.

A munkás kicsiny kést vett elő, egy csepp vért vett Joachim karjából, üveglapra tette, azt belenyomta egy készülékbe, megforgatta és belenézett. Vállat vont és azt mondta a titkárnak:

- Nincs reakció.

A titkár is belenézett és olyan dühös lett, hogy már káromkodni sem tudott. Elrohant a föld alatti 102. emeletre, majd a föld fölötti hatszáznegyvenegyedikre, megint le a háromszázhuszadikra, megint fel, és így tovább, míg egy óra múlva visszatértek a földszintre, és a titkár szobájában kimerülten leültek.

- Várj egy kicsit, - szolt egy idő múlva a titkár, mikor kifújta magát; - én majd elintézem a dolgotat.

Csengetett, a belépő szolgának parancsot adott, hogy azonnal hívja össze az igazgatóságot, aztán kiment.

Joachim sokáig ült a szobában kimerülten a nagy hercehurcától, megszédülve a rengeteg emelettől, de attól is, hogy íme most belepillanthatott az embergyártás nagy titkába. Végül eszébe jutott, hogy a titkár nagyon meg van akadva vele. A legjobban szerette volna, úgy tûnik, ha egyáltalán nem is lett volna. Látnivaló, hogy létezésében itt a házban senki sem hibás. Ezek után Olbrin Joachim meg mert volna esküdni rá, hogy nem is ebben a házban készült.

Egy idő múlva aztán elunta magát. Benyitott az egyik ajtón, azt gondolva, hogy mégis legjobb lesz, ha magával a főkormányzóval beszél, és azt hitte, hogy errefelé lehet. Nagy terembe ért, ahol sok műszer hevert, de nem volt senki. Aztán ismét másik terembe, ahol magas támlás székek álltak sorban az asztal körül. Kiért a folyosóra, belépett a szemben levő ajtón, de az lakószoba volt, ágygal, szekrénnel, mosdóval. Most sorra ilyen lakószobák következtek, volt legalább háromszáz, egyik éppen olyan, mint a másik. A folyosó kanyarodott s a szobák folytatódtek. A folyosó végén nagy előtér volt. A tér félhomályos terembe vezetett s itt hangokat

hallott kiszűrődni. Benyitott az ajtón és hatalmas kupolás teremben találta magát. A közepén emelvény, itt állott egy ismeretlen ember, mellette a titkár. Köröskörül vagy ötszáz feketeruhás ember hallgatott. Joachim eleinte egy kukkot sem értett, de aztán közelebb húzódott a homályban, és hallotta, amint a titkár a következőket mondja:

- Amint látják, uraim, mindent elkövettem, hogy a dolog végére járjak és megfejtssem ezt a rejtvényt, amelynél nehezebbel még egyáltalán nem volt dolgom. Képzeljék el, egyszerre beállít egy pofa, hogy a főkormányzóval akar beszélni, mert nem találja helyét a világban. Ostobaság, gondoltam. Most már tudom, hogy miért nem találja helyét. Hogyan bírhatja ki a földön olyan ember, akit nem mi készítettünk. Most van szerencsém az ügyet az igazgatóság elé terjeszteni. Vizsgálatot indítani fölösleges. Magam ejtettem meg és megállapítottam, hogy a házban senkit sem terhel felelősség. Figyelmeztetem önöket, hogy azonnal kell intézkedni, nehogy a dolog a főkormányzó úr fülébe jusson.

A titkár szavait csend követte, aztán egy hang szólalt meg:

- Elhallgatni a főkormányzó úr előtt?

- Erre szükség van. Olyan baj származhat belőle, amit drágán fizetnénk meg. Ezzel tisztában vannak. Vagy nem?

Újra csend lett. Egy harmadik hang szólalt meg:

- Nekem az a benyomásom, hogy ez az ember misztifikáció.

A titkár dühbe gurult:

- Ha ön kíváncsi arra a fickóra, fáradjon el a szobámba és nézze meg. Nincs iktatva, nincs receptje, nincs reakciója. A legjobban szeretném magam is, ha misztifikáció lenne.

Erre az egész teremben nyugtalanság támadt. Sokan felálltak és egyszerre beszélni kezdtek.

- Csend legyen - szólt a közepén álló ember, nyilván az elnök, - ne zajongjunk. Van szerencsém a titkár úr előterjesztésére a következő indítványt tenni: szíveskedjenek figyelni. A módszer rendkívüli. De a helyzet is rendkívüli. Úgy áll a dolog, hogy az élet befejezését rendes körülmények között az emberre magára szoktuk bízni. Most azonban kivételt kell tennünk. Már csak azért is, mert ez az ember nem a mi készítményünk.

- Ön azt gondolja, - kiáltott egy hang, - hogy el kell pusztítanunk?

- Azt gondolom - felelt a titkár; - éspedig a lehető leggyorsabban.

E szavakra olyan csend lett, hogy Joachim saját szívdobbanását is meghallotta.

- Bizottságot küldenénk ki - szólt az elnök folytatólag; - amely végrehajtó hatalommal bírna. Tíz tag elég lenne.

Joachim azt gondolta, hogy ebből éppen elég, óvatosan kicsúszott az ajtón és megindult a főkapu felé, hogy ha lehet, megszökjön. Alig ért a folyosó közepére,

szembe találta magát tíz fekete emberrel. Tudta, hogy ez a tíz hóhér, aki őt ki akarja végezni. Futásra vette a dolgot, az egyik oldalfolyosóba ugrott. Elloholt a liftig, ott beszállt, és találmra megnyomta a gombot. De amint kinézett az ablakon, látta, hogy a tíz ember a másik liften követi. Meg akart állni; hogy kiugorjon. Észrevették. A liftajtók nál már fegyveresek állottak.

Éppen a kilencvenedik emeleten volt, amikor észrevette, hogy a liften van egy gomb ULTRA EXPRESS jelzéssel. Megnyomta, és akkor mint a kő, elkezdett repülni lefelé. A szomszéd lift egyszerre lemaradt. A föld alatti négyszáznyolcvankettedik emeleten nem látott fegyverest. Megállt, kiugrott, de a liftet tovább küldte, hadd üldözzék. Felült a villamosra és robogni kezdett a folyosókon. Hidakon, alagutakon száguldott által. Egyszerre csak látta, hogy szemben is jön a villamos. Megáll, kiugrik és be az ajtón. Omega XZH-836/ VII számú ajtó volt. Csupa zacskó és zsák, láda és üveg volt. Egyetlenegyét se bírt fölemelni. Pedig szerette volna eltorlaszolni az ajtót. A csomagokon ilyen felírások voltak: BUJASÁG, ERŐSZAK, TÉKOZLÁS. Tulajdonságok voltak por és folyadék alakban.

Joachim látta, hogy itt nem maradhat sokáig. Keresztülnyargalt vagy ötven termen. Mindenütt ládák, csomagok, zsákok, üvegek, hordók. Végül egy nagy terembe ért, ahol a tetőről zuhogott a víz és kerekeket forgatott. Turbinakészülék volt. Innen kell hogy kijárat legyen valamerre. Egyelőre azonban csak villamossíneket látott, mellettük inalt tovább. Alig futott száz lépést, mögötte felhallatszott a villamoskocsi dübörgése. El akarták gázolni. Szerencsére azonban ott volt a lift. Beugrott és megnyomta a gombot. Ezen azonban nem volt ultra express jelzés. Meddig bírom? Tûnődött Joachim. Az üldözők liftje már közeledett. Felrohan a föld fölötti nyolcszázadik emeletre, aztán ismét vissza. Az lenne jó, ha a földszinten tudna kiszállni. Ha állna ott néhány gazfickó, azt leütné, s kiugrana valamelyik ablakon. Meg is állt a földszinten, de éppen a titkár volt az ajtónál. Újra vissza, felfelé. A háromszázötvenedik emeleten nem volt senki. Ki akart lépni, de éppen akkor állt meg mellette a tíz feketeruhás liftje. Gyorsan be megint. Felfelé. Most jól figyelt, hogy hol van ember, hol nincs. Az ötszázadikon nem volt senki. Gyorsan kiugrott, a liftet tovább eresztette. Vörös szőnyegek vezettek valamilyen nagy és széles előcsarnokba. Az egész tér fényben úszott. Hatalmas, szépen faragott fakapu vezetett tovább. Vörös-arany terembe lépett. Padlója csillogó fával volt kirakva, gyönyörű bútorok álltak a fal mellett, képek a falakon. Joachimnak azonban nem nagyon volt ideje körülnézni, futott tovább. A másik terem talán még szebb volt. Kék színekben ragyogott a fal és a sok nemes bútor szövete. A harmadik terem zöld volt. Onnan hatalmas ajtó nyílt tovább. Ide is benyitott, és akkor meghökkenve állott meg.

Ilyen nagy termet még sohasem látott. Déli irányban szörnyû nagy egy darabból készült csiszolt ablaküveg volt. A szoba többi része két emelet magasságban

megrakva könyvekkel. A közepén dobogón fekete íróasztal, tele papírral és könyvvel. Az egész szoba képekkel és szobrokkal volt díszítve, és pedig olyan gyönyörűséges szépen, hogy Joachim meg se tudott mozdulni.

Az íróasztal mellett férfi állott, s amikor a belépő zaját meghallotta, lejött. Magas, erős férfi volt, negyvenhat-negyvennyolc éves lehetett, sűrű fekete hajjal, de már sok fehér szállal a fején. A legfeltűnőbb a férfin a keze volt, a csontos, iszonyatos akaratra és öntudatra valló keze, aztán a kékesszürke, villamosszíkra-fényű szeme. Ez a szem, mintha állandóan áramot szikrázott volna, nem is szem volt, hanem hidegfényű hatalmas csillag.

- Mi kell, ember? - kérdezte.

Még nem tudott felelni, amikor az ajtó újra kinyílt, és belépett a titkár vezetésével a tíz fekete ruhás.

- Uram ! - kiáltott a titkár, és mélyen meghajolt.

Nagy csend lett.

- Beszéljen, titkár úr - szólt a férfi csendesen, és hangjában egy kis érdeklődéssel.

A titkár elmondta Joachim érkezését és esetét. Elbeszélte, miképpen kereste a hibát műhelyről-műhelyre, s hogyan vallott kudarcot mindenütt. Végül elmondta, hogy az igazgatóságnak mit kellett határoznia.

- A rend érdekében - tette hozzá alázatosan.

- Határozott tilalmam ellenére - szólt halkán és ellentmondást nem tűrő hangon a férfi -, persze azzal a szándékkal, hogy előttem elhallgatják.

A titkár erre lehajtotta a fejét.

A férfi egy pillanatig gondolkozott, aztán így szólt:

- A dolgot magam fogom megvizsgálni. Önöket majd kéretni fogom, ha véleményükre szükségem lesz.

- Igenis fő kormányzó úr - szólt a titkár. Mire mindannyian meghajoltak és elmentek. Olbrin Joachim csodálkozva nézett a férfira. Ez az ember volt a világ fő kormányzója.

Mikor azok elmentek, a fő kormányzó az emelvényre lépett, széket tett az asztal mellé és azt mondta:

- Gyere és ülj le. Mi a neved?

Joachim leült és megmondta.

- Most mondd el, mi bajod.

Joachim elkezdte mondani. Elbeszélte egész élete történetét, nem takarékoskodott a szavakkal, mert látta, hogy a fő kormányzó figyelmesen hallgatja. Végigmondta, hogyan került el hazulról, mi mindent próbált meg életében, s hogy érlelődött meg benne az elhatározás, hogy eljön ide. Aztán elbeszélte kalandjait ebben a házban.

- És mit akarsz tőlem tulajdonképpen?

- Elmondtam életem történetét - válaszolta Joachim -, és abból kitűnt, hogy bizony

mindent megpróbáltam, amit csak lehetett. Most már nem tehettem mást, mint hogy eljövök ide és eligazítást kérek attól, aki az emberiség sorsát igazgatja.

A főkormányzó egy kicsit hallgatott. Aztán felállt, a terem másik oldalán levő szekrényhez indult, a közepén kinyitott egy fiókot, kivett belőle valamit, visszatért az asztalhoz és leült.

Jó sokáig meredt maga elé, aztán kezét hirtelen megrázta és valamit az asztalra dobott. Joachim akkor látta, hogy kezében arany csésze van, s amit az asztalra dobott, az nem egyéb, mint két gyémántkocka. Szabályos játékkocka. Olyan, amilyennel a babilóniaiak, a rómaiak, a pápai zsoldosok, az angol tengerészek játszanak. Meg is volt számozva, fekete pontokkal, mind a hat oldalán. Csak éppen gyémántból volt.

- Mi ez? - kérdezte Joachim.

A főkormányzó komolyan ránézett és azt mondta:

- Az emberiség sorsát intézem.

Joachim újra kérdezni akart, de a főkormányzó nem várta meg:

- Azt, hogy az ember miből, hogyan készül, azt láttad ebben a házban. Recept, tulajdonság, összetétel, ellenőrzés, transzformáció, ágyú. Úgy-e? Mindent láttál, csak azt nem, hogy az emberiséget ki vezeti. Jobbra, vagy balra. Háborúra, vagy békére. Jóra, vagy rosszra. Szóval fel, vagy le. Most ezt is láttad.

- Ez a sors? - kérdezte Joachim, és a kockára nézett.

- Én vagyok - felelt a főkormányzó; - és ez a kocka az én tudásom.

A két kockán levő számok összege tizenkettő volt.

A főkormányzó a kockákat visszatette a csészébe.

- Nyertél - mondta -, így hát hallgasd meg, amit mondok. Van itt a földön, a déli sarkon, éppen a föld ellenkező felén egy másik épület. Nem olyan fényes és nagy ház, mint ez itt, az enyém. Nyomorult viskó, és egy öregember lakik benne. Ez az öreg is készít embereket éppen úgy, mint én. Ebben a házban azonban senki se tud róla. Titokban tartom. Az öreg lelkeit cseréptálcákban kevergeti, a gyártás minden munkáját egymaga végzi, vegyületeit fakanállal kavarja, konyhamérleggel dolgozik, sokáig vizsgálgat, mégse tudja soha pontosan, hogy mit csinált. Vannak egészen hibás alkotásai, de vannak néha tökéletesek is, amiket nem tudok utolérni. Embereit nem pontos kiszámítható tulajdonságokból készíti, nem állandó mennyiségekkel dolgozik. Minden alkotásában van valami, ami még nem volt. Az öreg már nagyon lassan dolgozik. Embereit nem is a pontos ágyúval küldi a földre, hanem parittyával lövi. Régebben, amikor még fiatalabb volt, többet dolgozott, de akkor megépítettem gyárait és legyűrtem őt. Most már elmondhatom, hogy a föld az én embereimmel van benépesítve, mert az a néhány lélek, akit ő csinál, nem is számít. Ezeröttszáz millió között ötven, vagy száz. Csepp az óceánban. A földön a különbséget észre se veszik, és ezeknek a lelkeknek, ha nincs bennük valami különös erő, el kell pusztulniuk.

Joachim, amikor ezt hallotta, felkiáltott:

- Engem is az öregember készített?

- Az készített - felelte a főkörmányzó -, és amikor megláttalak, azonnal tudtam. Rendesen figyelemmel szoktam kísérni az öreg gyártmányainak sorsát. Te valahogy elkerülted a figyelmemet. De nem avatkozom a világ dolgaiba. Ha az ember kész, éljen, ahogy akar és ahogy tud. A te dolgodba sem avatkozom. Menj vissza a földre.

A főkörmányzó felállt, lement a dobogóról, a széles nagy ablakhoz lépett, és intett Joachimnak, hogy jöjjön oda. Az ablak alatt terült el az egész föld. Ott látszott New York, London, Madrid, Párizs, az összes ország, sivatagok, hegységek, tavak, folyók és tengerek. Lehetett látni, amint a sok millió ember ott nyüzsög, él a maga módján. Joachim lába a földre gyökerezett, amikor ezt a csodát meglátta, és szótlánul bámulta a világot, minden népével.

- Ez az egész föld - szólt a főkörmányzó -, és ott a déli sarkon áll ellenségem kicsiny háza. Nézz körül, és mutass arra a helyre, ahol élni akarsz. Neked adom és élj vidáman.

Olbrin Joachim erre gondolkodóba esett, aztán azt felelte:

- Emberséges dolog, amit ajánlasz, meg is köszönöm jószágodat. De bizony azt találom, ha nem te teremtettél engem, nem helyes, hogy elfogadok tőled valamit. Majd elmegyek az én öregemhez és annál fogom keresni igazságomat.

A főkörmányzó megráncolta homlokát, szeme szikrát vetett, és ebben a pillanatban nagyon hasonlított arra a képre, ahol Joachim a sátánt látta ábrázolva, amint az Urat kísérti. Az egész csak egy pillanatig tartott, aztán újra nyugodtan így szólt:

- Tégy, ahogy akarsz.

Azzal csengetett, és a belépő titkárnak azt mondta:

- Olbrin Joachim számára nyitva kell tartani az utat a földre, és oda, ahová menni akar.

Azzal kezét fogott Joachimmal.

Csakhamar leért a lifthez, a földszintre, és ki a kapun. Alig vette észre magát, megint a földön járt. Megindult egyenest délnek, mindig csak délnek, kietlen síkságon, sötét sűrű erdőn, hegyeken, völgyeken, sok napig, hétig ment éjjel és nappal. Tengerre szállt, evezett, evezett, amíg belefáradt, pihent, aludt, aztán megint csak evezett. Egyszer pirkadatkor, meleg nyári időben, távoli szigetet vett észre. Nem nagy sziget volt a rengeteg kék óceánon. Néhány kis halom emelkedett rajta, sűrűn benőtte mindenféle szebbnél szebb növény, cserje és fa. Kicsiny tisztásokon ezernyi virág. Amerre tartott, az öböl kedvesen nyílt feléje. A parton egyszerű, szalmafedeles házikó, mellette kút, köröskörül jól megmunkált földön konyhakert és virágok, megint csak virágok. Kicsit hátrább istálló, talán tehénnek. Az udvaron tyúk, libák, kacsák sétáltak, s még malac is rőfögött. Joachim ki se

szállt, máris megkedvelte a kis házat, a kertet és az egész szigetet.

Rövidesen partot ért. Éppen, amikor a csónak orra a fövénybe szaladt, a házból ember lépett ki. Öreg volt, de jól mozgott. Haja sűrűn nőtt a fején, szeme nyíltan és tüzesen égett. Jó volt belenézni ebbe a szembe; amikor az ember pillantásával találkozott, önkéntelenül elmosolyodott. Kedves, meleg, hamiskás arcán látszott, hogy a tréfát nem veti meg. Egészséges szája jó étvágyról beszélt, s arról, hogy szereti meginni délben, este a maga kis borát. Amikor beszélt, az ember még rengeteg ráncát is elfelejtette. Hangja pedig mélyen és huncutul csengett.

- Isten hozott Olbrin Joachim - szólt az ember és kezét nyújtotta.

Joachim kezet fogott vele aztán azt kérdezte:

- Ugyan kit tisztelhetek benned, aki nevemen szólítasz?

- Én vagyok az öreg, akiről a főkormányzó beszélt neked. Mert ez a sziget itt pont a déli sarkon áll.

- Úgy, hát akkor érkeztem ahhoz, aki lelkemet csinálta.

- Eltaláltad. Gyere Joachim fiam, üljünk le, biztos megéheztél a nagy úton. Én magam úgy vagyok, hogy gondolkozni se tudok, amíg reggel nincs a gyomromban valami. Magdaléna!

A kiáltásra fiatal leány jött ki a házból. Joachim illedelmesen köszöntötte. A leány frissen fejt tejet hozott, jó barna kenyeret tett az asztalra, vajjal és mézzel.

Nekiültek reggelizni.

- Aztán - szólt Joachim; - kinek szólítsalak, aki ilyen jószívvel látsz engem házádban?

- Szólíts csak János kertésznek - mondta az öreg -, mert az a nevem.

- És csakugyan kertész vagy?

- Amint látod. Állatokat is nevelek, de csak úgy a háznak. A legszívesebben növényeket. Azokból készítem az emberi lelkeket. Azt mondom teneked Olbrin Joachim, derekasán viselkedtél. Különösen a főkormányzó palotájában.

Becsületedre válik. Szerencséd, hogy jó adag szőlőnedvet tettem beléd. Anélkül már régen elpusztultál volna. Tudod - folytatta az öreg; - én nem úgy csinálom a lelkeket, mint az a gyáros. Nem haragszom rá, sokat tudó ember. De. Majd beszélünk még róla. Mikor a lélek összetételével készen vagyok, egy csepp vért ereszték magamból, a lelket abba olvasztom, és úgy küldöm a földre. A gyáros azt hiszi, hogy anélkül is lehet. Hát igaz, lehet. De az ő lelkei!

A kertész jót nevetett és ivott a tejből.

Felálltak és körülnéztek a kertben. Volt ott mindenféle virág, kék, sárga, piros, fehér, halovány, erős, illatos, harangos, árnyékot és napot kedvelő. János kertész elmagyarázta a nevüket és tulajdonságaikat. Aztán a házba mentek. Belül is olyan egyszerű volt, mint kívül. Az előszobától jobbra épült a konyha, mellette a kamra

és Magdaléna kicsiny hálófülkéje. Csak éppen aludni, mert itt a déli sarkon egész évben nyár volt, és a napot a szabadban töltötték. Balra volt a kertész szobája és a műhely.

A középén símára gyalult asztal állott. A fal mellett a polcokon és kicsiny szekrényekben a tégelyek, forralók, mozsarak, mérlegek, különböző színű folyadékokkal telt üvegek voltak. Tiszta és csinos volt minden, és Joachim ezt a helyet is megszerette.

A kertész szépen faragott szekrénykéhez lépett, kinyitotta és nagy könyvet emelt ki.

- Látod - szólt, - itt vannak az én embereim. Nincsenek sokan. A főkormányzó azt hiszi, hogy a sok több, mint a kevés. Nézz ide, jelenleg csak hatvannyolc emberem él, a napokban küldöm el a hatvankilencediket. Már csaknem kész. Ott van.

Az egyik polcról kis cseréptégelyt vett le. A tégely fenekén alig nagyobb, mint egy babszem, piros, kicsit még nedves golyócska feküdt.

- Azért piros, mert a vért már belekevertem. Most száradnia kell.

Az ablakba tette.

- Jó a napra tenni, mert a sugarak valamilyen rejtélyes, de nagyon kedvező hatást gyakorolnak rá. A főkormányzó itt is téved. Láttál ott a házban napfényt? Villany és villany. A szegény lélek egyetlen természetes fénysugarat se kap.

- És aztán? - kérdezte Joachim.

- Aztán a babszemet beleteszem a parittyába és kihajítom a földre. Az utóbbi időben ez már nehezemre esik. Majd segítesz nekem.

Joachim ott maradt az öreg kertésznél és segített neki. A kerti ágyakat gyomlálta, kapálta, magot vetett, virágot szedett, szárított, Magdalénának vizet húzott a kútból, füvet kaszált a tehénnek, moslékot készített a malacnak. Aztán, mikor az öreg elkészült egy-egy lélekkal, ketten együtt fölmentek a kis dombra. Erről a dombról, éppen úgy, mint a főkormányzó szobájának ablakából, az egész földet be lehetett látni. Még az északi sarkon álló rengeteg palotát is látták fekete cédrusfaival és százezer lépcsőjével. A dombon leültek, az öreg elővette könyvecskéjét, a térképen megmutatta Joachimnak, hogy a babszemet hová hajítsa.

- Látod ott, az ázsiai pusztaságon azt a sátortábor? No jó, amott balról az ötödik sátor. Ott alszik az a tatár. Én csináltam. Oda hajítsd.

Joachim a babszemet a parittyába tette, jól megcélozta a tatárt, lendületet vett és elhajította. A kis babszem felrepült a levegőbe és abban a pillanatban füstölni kezdett, aztán meggyulladt és kicsiny lángocskával égve repült át a hatalmas téren.

- Ez a próba, - szólt az öreg kertész. - A jól készített lélek úgy száll a földre, mint az égő láng. Jól van Joachim fiam, jó dobás volt.

A kis láng éppen eltalálta a tatárt.

Alkonyatkor gyakran felsétáltak ide kettesben, leültek a dombon a köre és nézték a világ forgatagát, nagy városok sürgését, háborút, szerencsétlenséget, lakomákat,

szerelmes lényeket, tűzvészt, ünnepeket. Joachim egyáltalán nem tudott jobbat, mint napi munka után ide jönni és nézni a világot, amíg csak besötétedik. Mikor az esti csillag feltűnt, újra felállt és lement a házhoz, ahol a nagy platán alatt Magdaléna már megterített. Ott állt a párolgó leves, a kupa bor és a kenyér.

Ez a sorsom? Kérdezte önmagától. Ez az a hely, ahol végre megnyugodhatok? Ide kellett jönnöm végül, és itt fogok meghalni, mikor éveim beteltek?

Volt ok arra, hogy ilyen kérdéseket intézzon önmagához. János kertész ugyan beavatta minden munkájába. Megérkezése után nem sokkal már ismerte a virágokat, és azt is sejtette, hogy az öregnek mi a titka. Talán nem is valódi virágok ezek itt, hanem - de csend! Ki tudja? Hátha minden virág lélek? Tudta, hogyan kell bánni ezzel, meg amazzal. Mikor kell öntözni, mikor kapálni, mikor szedni virágát, meddig szárítani, megaszalni, vagy csak fonnyasztani s megerjeszteni. Tudott volna már ő maga is lelkeket készíteni, és munka közben gyakran jutott eszébe olyasmi, hogy milyen szép lenne ilyen virágból és olyan virágból embert készíteni.

Meg is mondta az öregnek, s az így felelt:

- Látszik, hogy én csináltalak. A lelkek nekem is úgy jutnak eszembe. Nem pedig úgy, mint a receptek. Amint kapálgatok, egyszerre csak megnyílik bennem valami, és mintha képet látnék. Olyankor nagyon odafigyelek, a képet jól megnézem, mert tudom, hogy az lélek képe. Rögtön találgatni kezdem, ugyan milyen növényből tudnám megcsinálni. Előveszem ezt a piros csengettyűt, aztán azt a kesernyés magot, méregzöld levelet is teszek hozzá, jó illatosat, babért vagy mentát. Néha sokáig készül el. Van úgy, hogy egyszerre hármon, négyen is dolgozom. Bizony Joachim fiam, olyan ez, mint a művészet, nem pedig olyan, mint a főkörmányzó hiszi: tudomány. Sose fogok tudni annyit, mint ő. Sokkal, sokkal okosabb nálam. De szíve nincs neki. S hová jut az ő nagy okosságával? A kockához. Nekem ilyesmire nincs szükségem.

Így beszélgettek sokszor, a délelőtti napon, mialatt a kerti ágyak között dolgoztak. De arról, hogy mi lesz Joachimmal, nem esett szó. Pedig szegény Olbrin Joachim szerette volna tudni már, hogy megy, vagy marad. Már csak azért is, mert nagyon szeretett volna maradni. Nemcsak a kert, a munka, a kertész, a hely miatt. Úgy állt a dolog, hogy Magdaléna kezdett nagyon is a szívébe fészkelődni. S akkor egy este, mikor fent ültek a dombon, Joachim megkérte az öreget, határozzon sorsa felől.

- Megmondtam neked, fiam - szólta János kertész -, hogy nem csinállok senkinek sorsot. Nincs nekem kockám, és nem is lesz. Ha maradni akarsz, maradj, ha menni, menj. Tudom, szívesen vagy itt. Én is szívesen látlak. Sokat segítesz nekem, meg aztán kedveljük is egymást. Ami pedig a nyugtalanságot illeti? Miért nem beszélsz róla? Ne vágj közbe. Nem vagyok vak, te Joachim. Látom, hogy Magdalénával majd elnyelitek egymást. Keljetek egybe, építsetek házat az öböl túlsó oldalán, szép hely van elég. Én majd gondoskodom arról, hogy a házasságból derék, szép lelkek szülessenek, talán olyan lélek is megszületik majd, aki engem, ha kivénülök,

helyettesíteni fog, és utódom lesz. Csak beszélj Magdalénával, hiszen máris egy kicsit maflának tart, amiért körülötte ólálkodszt és még csak a kezét se fogod meg. Kívánatos leány az. Sima, mint az olaj, illatos, mint a jázmin, és édes, mint az akác. Tavaszleány ez a Magdaléna, egészen neked való.

Mikor az öreg kertész így beszélt, Olbrin Joachim szeméből bizony kipottyant az öröm könnye. Megfogta János kertész kezét és rátette az arcát. Így maradt sokáig, fejét az öreg kezében nyugtatta, mialatt a föld lassan az esti homályba süllyedt és a vacsoracsillag a nyugati égbolton kigyúlt.

Tartalom

Következő

THOREAU

Érett gyümölcs van a fejed fölött.

- Ki a legelőre! Elég szénát ettetek!

Pont az én esetem, gondoltam, amikor ezt a mondatot olvastam. Thoreau, bár neve francia, Észak-Amerikában élt és angolul írt. Neve minden számottevő katalógusban megtalálható, mert a Walden több száz kiadást ért. Méltán. El kell képzelni, hogy ez az emberjava férfikorában, bár komoly iskolákat végzett, egy napon hátat fordított a civilizációnak, kiment a vadonba, fatörzsekből házat épített, vadászott, halászott, fát vágott, szántott, és egyedül volt két álló esztendeig. Ez a Walden témája, s ebből látszik, hogy a világirodalomban alig van elragadóbb könyv. Ő igazán tudta, mit jelent: Ki a legelőre! Elég szénát ettetek!

Egyébként is csaknem minden lapján van valami, amin érdemes gondolkozni. Az egyik helyen azt mondja: "A tudomány hazudik. Minden dolog semmitmondó, ha mikroszkóp alatt nézik. Képzeld el az embert, a lovat, a madarat tízezerszeres nagyításban." Nem pompás? Vagy ez: "Minden méltóságban van valami a szférák hullámmozgásából." Aki ezt nem érti, nem tudja, mi a tenger és mi a szél. Aztán: "A nagy művek mögött végtelen semmittevés áll, mint a világ mögött a végtelen tér." Mintha nekem írták volna s nem mondanék le róla semmi pénzért. A művészeiről ezt mondja: "Ha meg tudod mondani, amit sohasem fogsz hallani, ha meg tudod írni, amit sohasem fogsz olvasni." Ugyanerről a témáról: "A művésznek könnyen kell dolgoznia, túl sok munka a művet elrontja."

Végül csak még kettőt: "A történetet éppoly kevésbé szabad kritikusan nézni, mint egy tájat." Ez az egyik. A másik még inkább kedvemre való: "Egészen csodálatos, hogy a hétköznapi legjelentéktelenebb dolgaiban is hogyan van meg az utalás a természetfölöttire."

Két címszó alatt megkísérlem Thoreau-t utánozni úgy, hogy műveiből bizonyos szakaszokat, eszméket és szavakat átveszek. Kedvem telik abban, hogy most nem teszek különbséget a magamé s a másé között. Ezúttal, mondom, legyen teljesen mindegy, hogy ezt ki írta, Thoreau, vagy én.

Séta (Walking)

Egész életem során csak egy, vagy két emberrel találkoztam, aki a séta művészetéhez értett, ahhoz a sétához, amely zsenialitás, ahhoz, amely, hogy úgy mondjam, szent lödörgés. Az angol sauntering szó, amely ezt kifejezi, régi származék. Abban a korban keletkezett, amikor - a középkorban - sokan az országutat rótták, könyöradományokból éltek, és a Sainte Terre-re, a Szentföldre zárandokoltak. A Szent Földre mentek ezek a szentföldezők, ezek a sauntererek, a szent lödörgők.

Vannak azonban, akik a saunterert a sans terre-ből magyarázzák, ami annyit jelent, mint földnélküli, hazátlan, jó értelemben, akinek nincs otthona, mert nincs is szüksége rá, mert minden helyen otthon érzi magát. Ez a sikeres lödörgés titka. Aki egész ideje alatt otthon ül, még lehet a földön a legnagyobb csavarógó; de a lödörgő kevesebbet csavarog, mint a kanyargó folyó, amely szorgalmasan a tengerhez vezető legrövidebb utat keresi.

Minden séta keresztes zárandoklat, mi sétálók szenvedélyes szívű keresztetek vagyunk. Ha el tudod hagyni apádat, anyádat és testvéreidet és feleségedet és gyermekeidet és barátaidat úgy, hogy nem látod őket többé, ha megfizetted minden tartozásodat, megírtad végrendeletedet, felszámoltad minden függő ügyedet, szabad vagy, és készen állsz ahhoz, hogy sétálni menj.

Ismerőseim gyakran szeretnék, ha tudnának úgy lödörögni, mint én. Ez a szabadság, gondtalanság, függetlenség semmiféle pénzen nem vásárolható meg. Hogy az ember sétálni tudjon, az adomány, és pedig az ég adománya. Ambulator nascitur, non fit. Csodálkozom, hogy délután, amikor már mindenki elolvasta összes újságját, az utcán nem tör ki az általános forrongás, és az emberek nem szélednek el a világ minden irányába egy kicsit csavarogni.

A sétának semmi köze ahhoz a higiénikus aszkézishez, amit az emberek egészségügyi okból tesznek. A mindennapi séta a nap kalandja. Az ember elmegy az élet forrásához. Amikor egy utazó megkérdezte Wordsworth inasát, hogy ura dolgozószobája melyik, így szólt: Ez a szoba itt a könyvtár, dolgozószobája azonban a kapun kívül van.

A séta a legjobb, ha az ember meg se gondolja, csak úgy elmegy kalap és kabát nélkül, este jön vissza, vagy éjszaka. Persze csak nyáron lehet, s ez a séta klasszikus ideje. Télen az előkészületek, az öltözködés az egészet megkeseríti. Sokan sporttal próbálják egybekötni. Ilyesminek nem vagyok barátja. Nagy cipő, meleg harisnya, vastag ing, kesztyű, szvetter, forró tea, vigyázni az időre. Egy síkirándulás csaknem annyi körültekintést kíván, mint egy bankrablás.

Külön varázsa van annak, ha az ember kelet felé sétál, vagy ha nyugatnak. Ha kelet felé megyek, akkor közeledem ahhoz a helyhez, ahol a nap kel, ahol az eredet van. Nyugat felé az ember a Heszperidák kertje felé halad. Nyugat a misztériumok és a költészet égtája.

Az utakat a legjobb elkerülni. Az út végül is a politikához vezet. Ha az ember

eleget sétál, vagy ha fölmegegy a hegyre és körülnéz, csodálkozva látja, hogy a tájban milyen kevés az út.

Elv nélkül (Life without principles)

Ahhoz; hogy az ember szép életet éljen, kedélyének tisztának kell lenni; ahhoz, hogy kedélye tiszta legyen, jól kell emészteni; ahhoz, hogy jól emésszen, sétálni kell; ahhoz, hogy jól tudjon sétálni, elvek nélkül kell élni.

Thoreau az egész botor pénzhajszát, napilap-izgalmat, politikát nemcsak vétkes babonának tartja. Mindaz, szól, mint egy kínai, nem praktikus. Praktikus az, ami hasznos. Hasznos pedig szépen élni; ehhez a kedély tisztasága kell, ehhez azonban jó emésztés kell, ehhez viszont séta kell, s ehhez végül az kell, hogy az embernek ne legyenek elvei.

Az elvek a világon a legantipraktikusabb dolgok. Ha valaki azt mondja: az emberiséget a békéhez a demokrácia segíti, a világ azonnal felfordul. Persze akkor is, ha azt mondja: küzdenünk kell a demokrácia ellen. Akkor is, ha azt mondja: mindenkinek minden nap meg kell mosakodni, vagy: a világot csak a kopasz emberek kormányozhatják, vagy: módszeres ismeretből fakad a tudás. Az ilyen elv az embert a gondtalan séta örömétől megfosztja, s ha nincs séta, nincs jó emésztés, ha nincs jó emésztés, nincs tiszta kedély, ha nincs tiszta kedély, a szép élet elveszett. Régebben írtam valamit, ahol a leghatározottabb módon bizonyos belátást sürgettem. Röviddel utóbb kijelentettem, hogy a belátás fölösleges. Valaki azt kérdezte: hogyan lehet az, hogy elveimet olyan hamar megtagadom? Azt szerettem volna válaszolni: az elvek arra jók, hogy megtagadják őket. Csak azért nem válaszoltam, mert tudtam, hogy ez is elv, s a leghelyesebb még meg se tagadni. Más alkalommal igen örültem Goethe egy mondásának. Így szól: nem elég, ha barátainkért életünket áldozzuk fel, elveinket is meg kell tagadnunk értük.

Azt hiszem az elv a modern városi, úgynevezett civilizált ember számára ugyanaz, ami az indián, vagy a néger számára a fétis. Lélekszurrogátum. Attól fél, hogy lelkét elveszíti. Meg kell őriznie valahol, és szilárd elvbe rejti, ahogy az indián a manába, a néger a fétisbe. Az elvek azért veszedelmesek s azért képesek még az emésztést is megzavarni, mert tele vannak manával, vagyis lélekkel. Csak primitív embernek van elve. Szegény, nem tudja, hogy lelkét bezárta valahová. Saját maga fosztja meg magát szabadságától. S hogyan tudjon a nem szabad ember sétálni? Legfeljebb körben jár, mint a fegyenc a fegyház udvarán. Így járnak az eznberek a városok utcáin folyton körbe-körbe saját elveik körül.

Az elvekről való leszokás radikális módja, hogy az ember kineveti őket. Kivétel nélkül minden elvet, minden elvhû embert, saját magát is. Az elvek mindent kibírnak, még a kínzókamrát is. Nemcsak kibírják, az elv győzelme éppen a máglya. Egyedül a nevetéstől fél, de attól aztán nagyon. Ezért ha valaki valamit

nagyon komolyan állít, a legjobb a szeme közé nevetni. Minden egyéb módszer csak félmegoldás.

Hogyan ismeri fel az ember az elvet? Ruhájáról. Az elv, kérem, fekete ruhában jár, papi talárban, méltóságteljesen mozog, kenetteljes hangja van, és mindig hirdet. Itt van például ez az elv, amelynek neve: "A munkás emberiség tartja fenn a világot." Tegyen a fejére gyermekláncfű koszorút, a nyakába akasszon csengőt, kezébe tegyen játékbabát, húzogassa meg a talár gombjait, és kiáltson rá: Kukucs! Te vagy a munkás emberiség? Meg fogja látni, hogy az elv a méregtől el fog vörösödni. Tiltakozom az ellen, szól majd, hogy ilyen komoly urat kigúnyoljanak. Mire, kérem, nyugodtan fogjon krétát, a fekete talár hátára pedig szép olvasható betűkkel írja fel: Ez a számár eladó! Az elv dühös lesz és ordítani fog. Ne ijedjen meg tőle. Tegyen ajánlatot neki, hogy játsszanak egy kicsit piros pecsenyét. De hiszen ez nihilizmus! Nem, kérem, fogja mondani Thoreau, a nihilizmus is elv.

Tartalom

Következő

FARAGOTT FEJEK

A világ dolgait három csoportba tudnám osztani. Az első csoportba tartozna általában minden; nincs a világon, amit meg ne tapasztalnék. Napfelkeltét vagy lyukas cipőt, sáros utat, vagy beteg kutyát, beszédet, képet, komolyan kell venni, bármilyen. Persze nem sokáig. Mert ez az érzékek világa.

A második csoportba tartozna minden, amivel kapcsolatba lépek, és az nem ereszt. Barátság fejlődik ki közöttünk, s ez a barátság néha szerelem. Lehet ember, táj, könyv, kép, tárgy. Különösen sokra becsülöm öngyújtómmal való barátságomat. Gyakran beszélek hozzá, különösen amikor megtisztítom, megtöltöm, kedvesen nézek rá, s ő megérti. Ruhákkal is szoktam barátkozni; van egy nadrágom, a vele való kapcsolatom különösen mély. Mások zsebórájukkal vannak így. Ez a szimpátia világa.

Végül a harmadik csoport, az állandó, vagy legalábbis hosszú ideig tartó kapcsolat. Úgy hívom, hogy az ilyen dolog: meditációs objektum. Ez a szellem és a szeretet világa. A napnak vagy az éjnek nincs olyan perce, amikor ne időznék szívesen annál, ami számomra ilyen meditációs objektummá lett. Persze itt a szépség vagy az érték szerepe majdnem semmi. A dolog lehet jelenség, éppen úgy, mint művészi alkotás, elvont gondolat, emlék, sőt lehet imagináció is.

Úgy vettem észre, hogy ezt a megkülönböztetést mások is megteszik, ha nem is tudatosan. A művészet általában olyan dolgokat teremt, amelyeket az ember szívesen megnéz, bennük kész örömmel gyönyörködik, de semmi több. Aránylag kevés olyan mű van, amely megragad és hosszabb ideig nem ereszt. Ezek a nagy művek, mint Raffaello Madonnái, a Divina Commedia vagy Homérosz. Meditációs objektum egészen kevés van. És különös, hogy ezek éppen nem a remekművek. Ilyen objektum a willendorfi Vénusz, ez a nagyhasú, hájas hölgy, alig ökölnyi, a neolitikorból való, talán húszezer éves, csúnya, csaknem obszcén kis szobor, amely az emberiséget egészen mélyről foglalkoztatja.

A legmagasabb rang, amit nálam valami elérhet, hogy meditációs tárggyá lesz. Nem volt sok. Három-négy ember: Lao-ce, Nietzsche, Hérakleitosz. Néhány táj. Nő? - Igen, nő is volt, nem gyakran, és ritkán élőlény, a legtöbbször a fantázia paradicsomából jött hozzám. Igazi szerelmeim ilyen asszonyokhoz fűztek. Gondolatokkal és képekkel, könyvekkel és szobrokkal is megtörtént, hogy magányos szemlélődésemhez modellt állítottak, csendesesen, hűségesen és jóindulattal. Állandó, gyermekkoromtól fogva szüntelen meditációs tárgyam volt

Isten, ami természetes, mert azt hiszem, hogy ez minden embernél így van, és szükségképpen így kell hogy legyen.

Most, hogy mindezeket így eltűnök, sietség nélkül, csak jó lassan, kószáló sétalépésben, most éppen új meditációs objektumokat fedeztem fel, s az első pillanatok megilletődött áhítatában vagyok.

A hajó félötökör kötött ki. Lakást csakhamar találtam, kicsit rendbe hoztam magam, s elindultam a kicsiny, régi kikötővárosban a bűbajos, nyári délutánt méltóképpen semmittevésben eltölteni. A parti kávéházban életem legjobb törökkávéját ittam, aztán szívemben édes gondtalansággal a szűk sikátorokban csavarogtam. Egyszerre csak a dóm terére érkeztem. A régi kicsiny tér éppen olyan meghitt volt, mint amilyen hazug és színpadi a mai. A modern életből a legkevésbé az épületeket viselem el. A dómhoz megyek az idegen sétáló kíváncsi báméskodásával, s akkor észreveszem, hogy a sok oszlopfő megannyi faragott emberi fej. Cseppet sem apostoli vagy ideális, angyali, tradicionális egyházi figura, nem, még fantasztikus szörnyeteg sem. Ha megszorítanának és hasonlatra szólítanának fel, azt kellene mondanom: a legközelebb Brueghel flamand parasztkarakter tanulmányaihoz állanak. Azzal a különbséggel, hogy nem karikatúrák. Egyszerűen szólva ezek a fejek: igazak. Ezek a fejek a művészetnek abba a csoportjába tartoznak, amelybe a willendorfi Vénusz. Nem szépek. Némelyik megdöbbenően ocsmány. Másik előkelő, jól fésült és nemes. Egyikük sem hasonlít a másikukhoz. Mindegyik külön misztérium. Ezek a fejek meditációs objektumok.

Egy kicsit hátrább lépek, a kökorlára ülök, lábamat lógam, cigarettára gyújtok és nézek.

Eleinte arra gondoltam, hogy egész sereg olyan művet írok, amelyek mindegyikében egy ilyen fej életrajzát kísérem meg utólag rekonstruálni. Lehet, hogy egyszer meg is teszem. Ezúttal csak az egyikről beszélek. Nem éppen a legkiemelkedőbb, de minduntalan visszatért hozzám, s elbeszélem azt, amit a vele való érintkezés hosszú idején róla megtudtam.

(A tárgy.) Először is maga a fej: az arc kerek. Kétféle kerekesség van: nap és hold kerekesség. A nap telt, sugárzó, húsos. A holdé vak. Ez itt mindenesetre s azonnal felismerhetően lunáris kerekesség. Bamba és alattomos. A művész tüneményes emberismeretére vall, hogy az első pillanatra sem lehet kétség felőle. A homlok nagyon kemény és alacsony. A haj sűrű, de vékonyszálú, csaknem selymes, cseppet sem hajlik sem a hullámra, sem a göndörödéssre. Az arcbőr pergament anyagú, világos, kreolos, inkább sárga. Fogai bestiálisan erősek és nagyok. A szeme feltűnő, messzire világító gálickék, olyan szem, amelyben nincsen semmi emberi. Feltettem a kérdést: honnan kapta a szemét ez az ember. Angyaltól? Nem. Luciferi? Nem. Gyermeki? Nem. Éteri? Nem. Gonosz szem? Nem. Valahogyan ez a szem is, mint a holdkerekesség, vak. Persze nem fiziológiai értelemben. Ez a szem a lényegét nem látja. Hát mit lát? Befelé fordult? Nem. Irreális? Nem. Fantasztá? Talán. Iszákos?

Álmodó? Bolond? Lehet. Ezenkívül tehetetlen. Mégis erőszakos, bár szelíd, bosszúvágyó, s ha nem is irigy, engesztelhetetlen és sóvár. Többet nem tudok. (A történet.) Antalnak hívták. Apja, a püspöki jószágkormányzó a kanonok házában kulcsár volt, s a kikötővel párhuzamos harmadik utcában a templomtól ötven lépésnyire lakott. Anyja kicsiny gömbölyű asszony volt, aki a házat csak reggelenként hagyta el, hogy a húst vagy a halat meg hozza. Mint a többi gyermek, Antal is a kicsiny homályos udvarban élt; mikor már járni tudott és a kapuba ment, anyja mindig rákiáltott. Négyéves korában gyakrabban elvitték a püspöki palotába, de nem ment szívesen, mert a sarokban kellett ülnie s hallgatnia. Ilyenkor apja eltűnt, aztán visszajött s anyjával sokat és hadarva beszélt. A szomszéd házban volt néhány gyerek, akiktől hallotta, hogy a halakat a vízből fogják ki. Ezt egyszerűen mesének tartotta.

Mindig többször bízták meg apróbb feladatokkal. Hol a püspök úrhoz kellett mennie, hol a kanonok úrhoz, fel a házba. Itt a sok tiszta bútor szép volt és a csend. A kanonok úr szigorú volt és kövér.

Aztán ő járt le a partra s kosárban hozta a halat. Segített az olajszüretnél is a bogyót szedni. Barátaival többször ment fűgét lopni a kertek közé. Megtanult horgászni, és nyáron, jó időben az öbölbe kicsónakáztak.

Télen volt, amikor egy napon nyugtalan beszédet hallott. Nem értette, de megijedt. Otthon is ugyanazt a szót mondták, mint az utcán. A kanonok úr lejött, és ismét ugyanazt a szót mondta. Nemsokára sok temetés volt a városban. Anyja is ágynak dőlt. A házba hagymát hoztak, megvagdalták és a falra akasztották. Nagyon erős szaga volt. Anyja meghalt, és akkor nagyon különöset érzett. Olyan volt, mintha a tengeren lett volna s a csónak alatta hullámozott volna. Kiáltozott és megfogta a széket, hogy el ne essen. Apja nem törődött vele, mert sírt.

Nemsokára dolgoznia kellett. A templomot sepegette, az udvart feltörölte, a pékhez járt kenyérért, a piacra húsért, a pincéből bort hozott. Mikor ruhát mostak, segített a vizet kiemelni a ciszternából. Csak estefelé tudott megszökni a vízhez horgászni vagy csónakázni.

Négy, vagy öt tél múlt el így. Már csaknem olyan magasra nőtt, mint az apja. Megtanult főzni, eljárt harangozni, és a templomban ministrált a kanonok úr mellett. Ilyenkor pénzt is kapott, s apja új ruhát vett neki. Szép ruha volt, a nadrág egyik szára sárga, a másik barna. Cipője bőrből volt, kabátján csillogó rézgomb. Sapkáját félreacsapta, s a toll a szélben lengedezett, amint a parton járt.

Tavasszal megint azt a szót kezdték emlegetni. Ugyanakkor nagyon sok idegen hajó jött a kikötőbe, a kanonok úr sokat járt a lépcsőn le és fel, a házba rengeteg idegen jött, furcsa nyelven kiabáltak, ami olyan volt, mint a számárüvöltés. Eleinte nevetett rajta, de egy idegen ráfordult, s akkor elhallgatott.

Megint sok ember halt meg, és apját is eltemették. A kanonok úr azt mondta, hogy most a kis kamrában fog lakni, az udvar végében. Idegen házaspár jött oda s attól

kapott enni. Nem volt jó.

Talán ősz volt, talán tavasz, nem tudta biztosan, a városban megint nagy riadalom támadt. Egy barátja eljött érte, és azt mondta, hogy menjenek a nagy térre, mert ott fegyvert fognak kapni. Fegyvert? Ugyan minek? Azt nem tudta senki, de tényleg a kezébe nyomtak egy íjat, sereg nyilvesszővel, és egy kardot. Másnapra a kikötő mellé hívták őket és ott megmutatták, hogyan kell az íjjal bánni. Egy deszkára lődöztek célba, és a kardjukat egy szalmabábún próbálták ki.

Otthon, amikor egyedül volt, magára öltötte kardját és a pengét kihúzta. Az ablaküvegben látta önmagát és el volt ragadtatva. A pengét villogtatta, közben vigyorgott. A lándzsával döféseket intézett a levegőbe és hadonászott. Lekushadt, úgy csúszott az ablakban álló önmaga felé és valóságos párbajt vívott.

Egy idő múlva a zaj elcsendesült, és a fegyvereket ismét elvették tőle. Néhány napig elég szomorú volt. Csak akkor vigasztalódott meg, amikor a második utcában este egy nő megszólította. Egészen halkán beszélt hozzá, és finom szavakat mondott. Valamiért hízelgett. Ugyan miért? Másnap ismét arra ment, és a nő azt mondta, hogy menjenek be és egyenek valamit. Sok húst kapott, bort ivott, és egy ételt evett, amit nem ismert, de nagyon ízlett neki. A nő fekete volt, és titokzatosan viselkedett. Nevetnie kellett, ha ránézett, de kellemesen érezte magát.

A barátság egész télen tartott. Többször egész éjszaka ott volt a nőnél, akit Marijának hívtak. Egészen megszerette, bár nem volt különösebben csinos. Csak jó volt vele aludni. Barátaitól megkérdezte, hogy történt-e velük is hasonló eset. Mire azok hangosan röhögtek és azt mondták neki, hogy hülye. Sokat ebből nem értett. Tavasszal megint jött az izgalom. Sok hajó jött fegyverekkel, a kanonok úr megint járt-kelt, a városban mindenki hangosan beszélt, és a fegyvereket nekik megint kiosztották. Egy reggel valaki bekiáltott hozzá, hogy siessen a térre. Odament, és még délelőtt elindultak a városból kifelé, fel a hegyre, ahol még sohasem volt. A tenger eltűnt szeme elől. Egész nap mentek a sívár kövek között, csak este pihentek meg a ritkás tölgyerdőben. Másnap tovább. Végül magas hegyre értek, és itt várakoztak. Mi lesz itt? Kérdezte. Az ellenség jön, felelték.

Itt vesztegeltek vagy egy hétig. Sok ennivalójuk nem volt, a falvakból szedték össze, amit találtak, tyúkot, tojást, egy-egy juhot vagy kecskét. Aztán azt mondták, hogy visszafelé kell menniök. Délután egy másik hegyen sok embert láttak. Felugráltak és elbújtak. Az ellenség volt. Ő ottmaradt, kivonta kardját, hadonászott és vigyorgott. Bal kezében a lándzsa, jobbában a kard. Ott állt, lekushadt és az ellenség felé akart kúszni. A csapat vezetője rákiáltott és az erdőbe parancsolta. Leült és szomorú lett.

Másnap megint csak visszafelé mentek. Az ellenséget többször látták. Sokan voltak és minden irányból nyüzsögtek. A vezetőjük izgatottan kiáltozott, hogy siessenek, mert el kellett bújni a kövek között és onnan leskelődni. Néha nyilak repültek feléjük.

Így tartott vagy egy hétig. Akkor egy reggel néhány barátjával a közeli házhoz ment, mert éhesek voltak, és úgy látták, hogy ott még volt egy kecske. Azt akarták levágni. A házból azonban hirtelen egész sereg ellenséges katona ugrott elő. Társai elfutottak. Ő nem is látta. Összehúzta magát, lassan, kúszólépésben, vigyorogva előresurrant. Baljában a lándzsa, jobbában a kard. úgy volt, pontosan, mint otthon, amikor az ablakban nézte magát. Csak most igazi ellenséggel állt szemben. Az ellenség rákiáltott. Nem értette, hogy mit, de nem is törődött vele. Körülvették és megint rákiáltottak. Ekkor fölegyenesedett és körülnézett. Társai nem voltak sehol. Elbámult és megállt. Ebben a pillanatban egyszerre két lándzsa is keresztüldöfte. (A kommentár.) A történet eddig tart. Engedjék meg, hogy még néhány szót mondjak, nem a történet igazolására, mely, mint előrebocsátottam, szín fantázia, hanem a faragott fej művészi voltának magyarázatára.

Ma, mint tudják, a különböző lélektani antropológiák, pszichológiák és karakterológiák egyöntetűen azt vallják, hogy az emberi egyéniség nagyon kései jelenség. Mielőtt az ember egyéniséggé vált, hosszú évszázadokig olyan kollektív létben élt, amelyben önmagáról külön tudata nem volt. Az ember legnagyobb teljesítménye nem az, hogy repül és tíz kilométerről házakat tud szétlőni, hanem, hogy ebből a kollektív lélekből egyéniséggé tudott lenni, saját Én-tudattal rendelkezik, ahogy mondják: individualizálódott.

A dolgot valahogyan úgy kellene elképzelni, hogy eleinte volt a nagy és sötét lélekóceán, amelyben mindnyájan benne úsztunk, mint a halak. Mikor individualizálódtunk, akkor az óceánból kiszálltunk, és a tenger fölött önálló életet kezdtünk élni. De halálunk után újra visszamerülünk s az őslélek sötétségében egyesülünk, aztán megint kiszállunk és megint vissza, aszerint, hogy a lélek az élet, vagy a túlvilág birodalmában tartózkodik.

Most nem beszélek arról, hogy ez a modern felfogás miben rokon a keletivel, hogyan kapcsolódik a reinkarnáció gondolatához. Mindössze csak annyit jegyzek meg, hogy ez a kollektív lélek elmélete. Az elmélet azonban szemben áll egy másikkal, amely távolról sem olyan híres. Ez az ellenkezőt vallja. Szerinte nem a lélekóceán volt előbb, előbb voltak az egyéniségek és az Én-ek és a személyek. A világ legelső ténye az individuum. Fontosságban és időrendben is a szubjektum a világegyetem legelsőjelensége. A kollektivizálódás már kései dolog. A lélek legfőbb sajátága, hogy Egy, hogy Én, semmihez és senkihez nem hasonlítható szubjektum.

Most ismét nem beszélek arról, hogy ez a felfogás miben rokon a kereszténnyel, hogyan kapcsolódik az evangéliumi gondolathoz, hogy nincs újrászületés, mindenki egyszer, egyetlenegyszer születik, él és hal meg, hogy végül valamennyi lélek Isten akaratára feltámadjon és ítélet elé járuljon. Tény, hogy ez a két felfogás alapvető módon különbözik. A kollektív lélek felfogását általában tudósok vallják. Az egyéni lélekről azonban közvetlen tapasztalata van két embernek: a vallásosnak

és a művészek. Ne vegyék zokon, ha bevallom, hogy rokonszenvem az utóbbiaké. S ebben az esetben szükségem is van rá.

Antal fejét önök sohasem fogják megérteni, ha a tudományos alapon állnak, vagyis ha azt hiszik, hogy ez a kollektív lélekből individualizálódott. Ha jól megnézik, be fogják látni, hogy ilyen fej egyszer volt, soha többé nem lesz, és ez az Egyszer, ez az Egy Én, ez benne a lényeg és az abszolút. Miért? Mert ez itt, kérem: arc. Nem típus (kollektív lélek), és nem mint Kässner mondaná: karikatúra. Ami nem egyéb, mint arc, de individualitás nélkül. Amint, hogy ez az arc nem lehet maszk. Mert az arc éppen az, hogy: Egy. Nincs belőle több. Amennyiben másra hasonlít, az nem reá jellemző, hanem a lélek tehetetlensége, hogy nem tudja magát elég élesen megkülönböztetni, és utólag beleolvad a többibe, holott eredetileg külön állt. Sohasem a hasonlóság (kollektív lélek) a fontos, hanem mindig a különbség. Mert ez az Egy Én.

Antal élettörténete két mozzanatot hangsúlyoz különösebben: a maflaságot, amellyel mint egy vak éli sorsát, másodsor az idióta vigyorgást, amikor hatalmi tébolyában, kezében a fegyverrel, a világ urának hiszi magát. Mindnyájan ismerjük ezt az uralmi ösztönt, amit a fegyver kelt bennünk, mindnyájan egy kicsit idióták leszünk, ha puskát veszünk a vállunkra. Ennek így kell lenni. A művész tudta, hogy alakját itt kell megragadni. S ez a fej tényleg mafla, és tényleg úgy vigyorog, mint a született idióta. Hogy ezt a holdkerek arccal, a pergament bőrrel, a gálickék szemekkel miképpen fejezte ki, arra csak az tud kielégítő választ adni, aki a fejet látta. Nos, én láttam, és tudom, hogy az ábrázolás tökéletesen sikerült. Ha előbb voltak is kételyeim az emberi lélek abszolút Én-szerűségét illetően, és ingadoztam abban, hogy a legelső világtény a szubjektum volt, a fej fölött való meditációim ezt a kételyt eloszlatták. Eredetük nem a kollektív lélekóceán, hanem a szubjektív Én szelleme. Nézzék meg jól a fejet és tûnődjenek fölötte.

Tartalom

Következő

AZ UTAZÓTÁSKA

Az ilyen embernek, amilyen ez is itt velem szemben, vonatra se szabadna ülnie. Az imént utazótáskáját kibontotta. Nem az volt a kiábrándító, hogy rendetlen, és nem az a szégyenletes, hogy célszerűtlen. Nélkülözte a kicsinnyel szemben való tiszteletet, és mindjárt láttam, hogy ez az ember szerencsétlen, mert hiányzik belőle a dolgok iránt való elemi kegyelet, ami nélkül senki sem lehet boldog. Almát vett ki, a szegény, egy összegyűrt zsebkendő mellől, papucsában fogpaszta volt, melléje gyűrve a hálóing, fölötte konzervdoboz, és elszórva néhány keksz, gyűrött papír és morzsa. Ennek az embernek nem lenne szabad utazni, mert nem ismeri az utazótáska költészetét.

Mikor az utazás napja már biztos, a pénz megvan, az útleveél kész, az ember egy órára magányba vonul, papírt, ceruzát vesz elő és mély meditációba merül. Mindenekelőtt az utazók nagy ösére, Robinsonra gondol, s elismételgeti azt a listát, amit a halhatatlan hajótörött a magányos szigeten készített. Ezután lassan jegyezni kezdi: cipő, harisnya, nadrág, ing, hálóing, pizsama, kesztyű, nyakkendő, s így tovább. Külön az élelmiszert. Külön a könyvet és írószert. Ha valamije nincs meg, más papírra írja fel, s azt be kell szereznie. Amikor a jegyzék kész, letisztázza, többször elolvassa, s tûnődik, hogy mit felejtett el. Ilyenkor az ember már utazik s ez egyike az út legzavartalanabb perceinek.

A csomagolás már nem kontemplatív foglalkozás. Körültekintő és bölcs tevékenység ez, amelyet szintén nem lehet fohász nélkül kezdeni. A táskába legalulra olyan tárgyak kerülnek, amelyeknek a gyűrődés nem árt, de nem kemények. A hézagokat nem szabad zsebkendővel kitölteni. Ezt csak barbár teszi. A zsebkendő szépsége a vasalás. A réseket a kegyeletes utazó trikóholmival tölti ki: úszónadrággal, pulóverrel, harisnyával. Gyűrni ezt sem szabad.

Minden utazótáskában legyen valami, és pedig minden utazás alkalmával, ami teljesen fölösleges, és amire az ember csak úgy hirtelen gondolt. Ilyen lehet egy alumíniumpohár, vagy egy kis csomagban szárított levendulavirág.

A mosdócikkek célszerű elhelyezése a kis bőrtok. Egészen különös figyelem szentelendő a szappannak, mert nem szabad elfelejteni, hogy az úton a szag a ruhába szívódik. Kellemesnek és finomnak kell lennie. Nem szabad elfelejteni az öngyújtóbenzint, a tűzkövet, a hashajtót és a kis üveg konyakot. Úton az ember általában csak ásványvizet igyon, és hajnalban egy kevés igazán jó pálinkát.

A toalett-neszesszert csavarja törülközőbe és tegye könnyen megtalálható helyre,

ha reggel a vonatban vagy a hajón a mosdóba indul, kéznél legyen. Kölnivíz kell. Mosdás után nélkülözhetetlen. Egyesek sóborszeszt ajánlanak, én megpróbáltam, és bevált, a magam részéről azonban nem a mentolosat szeretem, hanem az erősen alkoholosat.

A csomagolás előszörre ritkán sikerül. Lehet, hogy van olyan képességekkel rendelkező utazó, akinek mindjárt minden egyezik. Nekem még nem sikerült. Nem baj. Kirakom és újra kezdem. A tervszerű és logikus gondolkozást az intuíciónak kell kiegészítenie. Ha a csomagolónak nincs ihlete, vagy egyébként kihagy, halassza másnapra, mert a merő szisztematika kevés, sőt az embert nagy tévedésekbe is hajthatja.

A legalul elhelyezett ruhadarabok fölé ajánlatos a könyveket rakni. Ez külön igen fontos fejezet. A könyv-probléma kell hogy az utazás idejét hetekkel megelőzze. Ha nyáron utazom, akkor már karácsony táján készítek feljegyzéseket. Ilyesmit: Cowper, Oxford, nyár. Annyit jelent: William Cowpert az Oxford középső kiadásában megszerezni, és nyáron olvasni. A feljegyzések persze mindig túlméretezettek. A könyvek felét sem vihetem el, mert nincs értelme, hogy négy hétre többet vigyek, mint öt-hat kötetet. S ez újabb kemény feladat. Cowpert vigyem, vagy a metafizikus költőket? Gyakran a könyv alakja segítségemre siet: oly szép, kellemes és alkalmas, hogy javára választok.

Magyar könyvet a legritkább esetben viszek. Az ok egyszerűen az, hogy amit szívesen vinnék, az papírban, kötésben, kiállításban, betűben olyan ízléstelen, hogy visszariadok. Egyetlen nagy költőnk sincs meg olyan kiadásban, hogy útra lehetne vinni. A többi meg? Hagyjuk. Az Oxford, különösen a kis Worlds Classics, az Insel, a Pléiade útra született. Éppen ezért az antik szerzőket is kénytelen vagyok mindig angol vagy francia kiadásban magammal vinni.

A könyveket az ember a gondosan megválasztott jegyzetpapirossal, esetleg naplóval és írószerrel együtt a táska belsejében helyezi el, és csak egy művet hagy kint, amit felülre rak, s egyet, amit zsebre tesz. Zsebre a legalkalmasabb valami abszolút szórakoztató, mint amilyen az Eckermann-beszélgetések, vagy a Boswell-féle Johnson élete. A legjobb kinyitni, a tájat nézni, és tízpercenként elolvasni egy-egy mondatot. Láttam embert, aki nyári útra könyvtári könyvet vitt. Az ilyen embert, szerintem, semmi sem választja el a gonosztevőtől. A könyv szeret utazni, az út szellemét magába szívja, barátommá válik, és olyan meghittségben van része, amit köztulajdonban levő könyvre pazarolni bűntény. A könyvtári könyvek egyébként is a könyvek hetériái, akiket mindenki megkaphat. A könyv, amellyel utazom, a házastársam.

Hús-huszonnégy óránál tovább tartó útra élelmiszert vinni legalábbis ajánlatos. Az étkező-kocsi ugyan a civilizáció legmagasabb teljesítménye, s nincs érzés, amely ahhoz hasonlít, hogy az ember ebédel, s mellette egy arasszal a táj száz kilométerrel rohan. Egy darab sonka, keksz, csokoládé s valami gyümölcs mégis kell. Vannak,

akik rövidebb utakat sem tudnak megtenni citrom nélkül. A citrompárt ízlését méltányolom, de nem ragaszkodom hozzá. Ha azt kérdeznék, hogy mi az, ami nélkül nem szívesen indulok, különösen éjszakai útra, azt válaszolnám: a termoszban a forró tea.

Nem hiszek azoknak, akik az utazás aszkézisét tanítják, és azt mondják, hogy úton sok mindenről le kell mondani. Nem igaz. Az utazótáskába minden belefér, s nem is kell, hogy a táska nagy legyen.

Legjobb, ha olyan, amit az ember akár egy órahosszat maga is elvihet. Egyébként se jó másra szorulni, úton meg éppen nem. A táskát felkapom, karomra dobom a felöltőt és a plédet, és mindenemet magammal viszem.

Tartalom

Következő

A MADARAK ÉNEKE

Hallottam valakiről, akinek az a feltevése, hogy a túlvilágra került emberek kedves foglalkozása egymásnak életükből történeteket elbeszélni. Ez a helyhez illő egyetlen komoly tevékenység, amely örökké tart és mindig érdekes. Elvégre évszázadokig lehet beszélni arról az egyetlen eseményről is, hogy amikor valaki nyáron a délutánt az öreg halással a tengeren csónakban töltötte, mit látott és mit élt át.

Hivatkozással az illetőre mindenkit arra kérek, hogy ezúttal az előzményektől tekintszen el. Majd a túlvilágon méltó részletességgel és a tárgyat megillető igazsággal mindent el fogok beszélni. Ilyen hallatlan jelentőségű, tüneményesen gazdag és bonyolult sokszerű történetek számára itt nincs elég tér és idő és alkalom.

A madarak énekéről van szó.

Azután nemsokára, hogy a nap a Bak jelébe lép s a téli mélypont után ismét emelkedni kezd, január első napjaiban, a cinke szólal meg először. Van úgy, hogy a napfényre szól, van úgy, hogy az olvadásos időre. Ugyanakkor a szarka is elkezd csörögni. A cinege későbbben kezdi, de gyertyaszentelőkor már hallani. Sokszor hetekre újra elhallgatnak. A tavasz első jelére, a márciusi langyos esőre már a rigó is elkezd. Eleinte csak a hangját köszörüli. Sajátságos halk, de éles hangja van ilyenkor, mintha valaki fejhangan rövidet ásítana: csőrét kitérít és aprót sikolt. Rendesen olyankor, ha a levelek közt ugrál, kukacot keres, megáll, megélesíti torkát és eszik tovább. Március végén a rigó nők Perzsiából visszatérnek férjeikhez és vőlegényeikhez, akik a telet itt élték át. Akkorra a rigó, ha nem is kifogástalanul és folyékonyan, de már énekel. A fülemile csak áprilisban kezdi, néha csak gyümölcsvirágzás után.

Azt mondják, hogy az énekesek július elején hallgatnak el, amikor a kicsik a tojásból kikeltek. Nincs idő énekelni, az apróságoknak kosztot kell gyűjteni és hordani. Csakugyan július első tíz napjában elhallgat a fekete, az énekes rigó, a fülemile, a kakukk, a tengelice, a cinke. Nem is szólal meg már, csak néha, szeptember közepe táján. Az erdei pacsirta kivétel. Néha egész nyáron hallani, de szeptemberben biztosan, még október elején is. Akkor beáll a csend és az erdő néma.

Májusban történt, hogy egy napon a hegyek közé mentem. A völgyben, ahol laktam, a sűrű bozótban, a nyirkos vízmosásban, sok madár lakott. A madarak

énekét előbb is csodáltam, de csak úgy, mint a virágos rétet, amelyen elbûvölt az egész, de az egyes növényeket nem láttam. Abban az évben, jól emlékszem rá, egy rigóra figyeltem fel. Ugyanazt a dalt többször énekelte. Három ütem volt az egész, félig önkívületben énekelt szenvedélyes és diadalittas hangokat. Ez volt az, ami megragadott. A ház lépcsőjére ültem és figyeltem. Csakugyan, most ismét ugyanazt mondja. Hősies kiáltás volt. Valamilyen heroikus szimfónia főmotívuma lehetett volna. Lekottáztam. Ez volt a döntő pillanat.

Megértettem. Megértettem a madár énekét, és megértettem, hogy Orpheusz dalára a madarak miért figyeltek, és megértettem, hogy Szent Ferenc a madaraknak prédikált. Egyszerre magától értetődő lett számomra, hogy a madarak éneke nemcsak művészet és zene, hanem értelmes beszéd és gondolat is, mint az emberi nyelv, csak szebb. A kis Akhilleusz, ahogy a fekete rigót magamban elneveztem, három ütemben elmondta nekem hősi szívének minden titkát, sorsának heroikus misztériumát, s nagy tette elragadtatását, a szenvedélyes és önfeláldozó lendület természetfölötti szépségét.

Sohasem hittem volna, tûnődtem akkor, mint akit váratlanul mélységes tudásba avatnak be, sohasem hittem, hogy egy fekete rigó ezt tudhatja. Azóta tudom, hogy tud mást is, különbet is. Hallottam egyet, a víz partja mellett a füzesben lakott, aki olyan mozarti gráciával énekelt olyan mozarti dalt, amilyen bûbájosan gyengéd és könnyü Mozart nem volt soha, s talán nem is tudott volna lenni. Hallottam azt, akit "Elíziumi madár"-nak neveztem el; azt a biztos, személyes tapasztalati élményt, amit az ő művészetében az Üdvözültek Kertjéről kaptam, sehol másutt nem találtam. Dante Paradicsomában Beatrice vállán énekelhettek így a madarak. Az Édenkertben a bûnbeesés előtt, mikor az özek a tigrisekre hajtották fejüket, és úgy aludtak, ott énekelhettek így a madarak. A világ teremtésének hajnalán, az angyalok dicsőítő égi éneke lehetett ilyen átszellemülten tündöklő s ilyen boldogan elragadtatott. S végül hallottam egyet, aki nevetett, hangosan, énekelve, csillogva nevetett, ahogy csak az tud nevetni, aki olyan, mint a nap, egész egyszerûen lényének közvetlen értelme és tartalma volt ez a nevetés.

Szenvedélyesen kerestem a fekete rigókat. De közben megismerkedtem a tengelicével, a vörösbeggyel, a cinegével, a sárgarigóval, a mezei pacsirtával és az erdei pacsirtával. Itt ismét meg kell állanom.

Ugyanott a völgyben, bár egy, vagy két évvel később, egy éjszaka történt, hogy a madár hangjára felébredtem. Mintha még álmomban hallottam volna, mert nem volt benne semmi valóságos. Egészen anyagtalan, kimondhatatlanul mély és fájdalmas ének volt. Nem is hittem el, hogy hallom. Másnap keresni kezdtem. Nem találtam. Csak ősszel hallottam újra. Ott ült a szőlőkarón, és ugyanazt énekelte. Késő délután volt, szüret előtt. Azóta ismerem. Rendesen hat hangot énekel, hangsorszerűen lefelé, de kromatikus trillákkal, egyre süllyedő sorban, ahogy a vízcsepp az egyik kőről hull a másikra. De hogy ebben az egyre mélyebbre hulló

kromatikában milyen szívet tépő fájdalom van, s e fájdalomban milyen édes, álomszerű szépség, azt csak akkor lehetne elmondani valahogyan, ha az ember a földre tudná magát vetni, és keservesen elkezdene sírni, keservesen, értelmetlenül, a fojtogató fájdalomtól elárasztva, felszabadultan és boldogan.

A fülemilét értettem meg a legkésőbb. Minden madár csak metafizikusan, vagyis az emberen túlról érthető. Onnan, ahonnan Orpheusz vagy Szent Ferenc értette meg őket. A fülemile megértéséhez még egy kis lépéssel tovább kell menni.

Wordsworth vagy Shelley vagy Keats, vagy a többi költő fülemile-költeménye a valóságot nem fedi. Aki a békét nem ismeri, az a fülemilét nem értheti. Ezért fiatal ember csak csodálhatja. Csak ha a szenvedélyek kiégtek, s már az öröm és a szenvedés kora teljesen elmúlt, csak, ha az ember már nem akar önmagától és önmagának semmit, és fejét megbékülten Isten tenyerébe hajtotta le, csak, ha az emberben felébredt a honvágy az Én-telen világba végleg visszatérni, csak akkor hallja meg, hogy a fülemile mit és miért énekel.

A dalban nincs fájdalom vagy szenvedés, nincs hősi erő vagy nevetés, nincs öröm, nincs diadal. Amikor az ember az életen túljutott, s már nem akar semmit, az egyetlen, ami még foglalkoztatja: várakozom, amíg hívnak, s addig imádkozom. A várakozásnak ez a nyugodt, csendes, megbékült imája, ez a fülemile dala, ez a mártírdal, kristálytisza várakozás a halálra és a túlvilágra, - búcsú a szépséges földtől, az édes élet mámorától, és kérés az éghez, hogy eressze be.

Sokáig csak a búcsút hallottam, és nem ment a fejembe, hogy miért van. Az ember először, rendesen, a negatívumot érti, és nem tudja elgondolni, mi ez, amíg nem ismeri meg a hozzátartozó pozitívumot. Tudtam, hogy búcsúzik, azt is tudtam, hogy mitől. Szomorúnak találtam, és egy kicsit indokolatlannak. Aztán egy nyáreleji délután, már ahhoz az időhöz közel, amikor egészen elhallgat, egyetlen hangjából megértettem. Ez a kicsiny madár a túlvilágra kéredzkedik. Nem valamilyen tudós indokolással, ahogy még a legtisztább szívű ember is tenné. Úgy kéredzkedik, ahogy egy kisgyerek az anyja ölébe, de még egyszerűbben, mert nem védelmet keres, nem boldogságot, nem örömet és nem megnyugvást. Olyan egyszerű ez, amilyen egyszerű csak egy madár lehet, amikor énekel. Nem halálvágy ez, egyáltalán nem. A fülemile nem tudja, mi a halál. Az élet után nem a halál következik, hanem a túlvilág. Honnan tudja? Milyen jó lenne Istent ilyen közélről és bizalmasan ismerni, mint ez a kis madár.

CSILLAGOK

Ez a dolog tökéletesen alaptalan. Semmi realitása sincs, és elődként senkire sem lehet hivatkozni. Ennek ellenére így gondolom. A tapasztalat meggyőz, hogy egyáltalán nincs így. Hiába győz meg. Ezenfelül magam is belátom. Nem használ. Itt van mindjárt a Vega. Nagy és kék csillag a Lantban. Márciustól júliusig uralkodik, amikor a madarak énekelnek. Egy meggondolatlan pillanatban azt mondtam, hogy ez a muzikális csillag. Ha valami alapja lenne, törvényszerűen mindenkit zenei tehetséggel ajándékozna meg, akire kedvezően néz. Megtörténik, hogy így van. Több esetben, ha egy horoszkóp nyolcadik házában, a halál, az újjászületés, az okkult kapcsolatok és a muzikalitás terében, a Vega hangsúlyos helyzetben áll, zenei képességet hoz. De az esetek nagy részében nem teszi. Asztrológiai szempontból az intuíció helytelen. Más szempontokról nem is szólva. Az asztrológiában egyébként nem hiszek jobban, mint a természettudományban. Kinek van szüksége a csillag vezetésére? Annak, aki az éjszakában eltévedt. Aki a napfényben él, annak nem kell csillagvezető. Hogy mit szól hozzá a tudomány? "Csillagászati tudományunk - szól Thoreau, s én minden szavában megerősítem -, néhány jó anekdota, néhány imponáló számítás, de a csillagokról, amennyiben az ember számára jelentékeny valóságok, semmi. A csillagászat tanít arra, hogy miként kell hajót vezetni, de nem arra, hogy miként kell vezetni az életet. Lehet fantazma, képzelet, ötlet, kénszerképzet, mindegy. Mindenki hívja, ahogy akarja. Én a magam részéről e képeket tisztelni fogom, mert tudom, hogy számomra végtelenül fontosak. Mindjárt meg is mondom, hogy miért: Aminek van alapja, ami mások gondolatára is támaszkodik, ami bizonyítható, ami tapasztalatilag ellenőrizhető, az az úgynevezett Kis Valóság. Novalis írja, hogy amíg valaki valamit egyedül mond, bolond, ha már ketten mondják, kezdődik a bölcsesség, mert azt mindenki mondja. Minden nagyon is bizonyítható és ellenőrizhető, közhitbe átment dolog, akár a zsemlye, ami most előttem van, akár a pohár víz, akár az égő cigaretta, vagy az erkölcsi tétel, könyv, lámpa, gépkocsi, hajó, híd, vasrács, törvény, háború, mindez a világnak lényegesen kisebbik fele. A nagyobbik fele csupa olyan alaptalan és irreális kép, olyan bolondság, amint Novalis írja, mint az, hogy a Vega a muzikális csillag. Vagy hogy az Arcturus a nagy szenvedély csillaga, a Gemma Ariadné. Nem helyezek súlyt arra, hogy ezek a dolgok a Kis Valóság világában igazolhatók legyenek. Arra sem, hogy elhiggyék. Azért mondtam, hogy mindez teljesen alaptalan. Az viszont, hogy a Nagy Valóság

világában mindez így van, nem is fontos. Ott a dolgok értéke nem abban van, hogy alaposak, vagy alaptalanok. A Nagy Valóságban, kérem, a dolgok kérdés nélkül vannak. Bizonyítatlanságuk ellenére, igen, néha még azt is hajlandó vagyok feltételezni, hogy a dolgok mindennemű alap nélkül vannak, és az, hogy reálisak, vagy irreálisak, ez csak tulajdonságaiknak egy dimenziója.

Így áll a dolog a Vegával, a muzikális csillaggal.

Mindenki jól teszi, ha nem fogadja el. Én se teszem. Ennek ellenére fel fogom adni a zsemlyék, a cigaretták, a hidak, a poharak egész világát, a képhez ragaszkodni fogok, és azt fogom mondani: értelmes józanságom, fegyelmezett kritikám csődöt mondott, és a képek erősebbek, mint akár a józanság, akár a kritika. Persze a többi csillaggal is így vagyok. Néhányról elmesélem, hogy mit gondolok. A Spica a Magna Mater. Mint minden állócsillag, ez nem dinamikus. Nem az erőben, hanem az állhatatosságban nyilatkozik meg. A Spica, a Világanya, nem élőlényeket szül, hanem lét- és gondolkodásformákat, képzeleteket, költészeteket, filozófiákat és művészeteket, vagyis egész univerzumokat. A Capella Astarte csillag. A démonikus szerelem úrnője. Ő az ég hetérája, ragyogó és bűbájos, gonosz, hitvány és aljas, de senki sincs, aki szépségének hatása alól magát ki tudja vonni. Csábító, kacér, kihívó, tündöklő, hazug, buja, kevély és romlott. De mindez nem fontos. A fontos, hogy szép. Ellenállhatatlanul szép, amilyen csak egy csillagasszony lehet.

A Sirius a nagy világosság Angyala. A görögök Apollón-csillagnak tartották. Egyiptomban azt hitték, hogy az égnek három ura van: a Nap, a Hold és a Sirius. A tiszta szellem, az éleslátás, az abszolút igazság csillaga. A matematika, a magas zene, a jóga, a jóslat, az öntudat, és az egzaktság. Mindig értelmes, logikus és elvont. De ugyanakkor támadó és aktív, mert üldözi a sötétet, a kövérséget, a húst és a hétköznapot. A fényesen lángoló kard: metsző, éles, folttalan és halálos.

Aztán itt van az Arcturus. Valamennyi csillag közül a legkorábban ismertem. Fiatal koromban hosszú ideig úgy éreztem, hogy hatezer évig éltem ott, és csodálatos körülmények között kerültem a földre. Akkoriban Hatezernek is hívtam magam. Később a nyár csillagának hívtam. Türelmetlenül lestem, hogy januárban, már úgy tíz óra után északkeleten felbukkanjon, és melankóliás lettem, amikor szeptemberben nyugat felé lassan letűnt. Melég vörös színe olyan, mint a nagy, legyőzhetetlen, egész életre szóló szenvedélyé. A caesari, vagy napóleoni becsvágy. Forró, de kitartó. Talán a vérbosszú csillaga is. Erőt ad annak, aki nagy vállalkozásokba kezd, éveig tud valakit üldözni, akár késsel, akár szerelemmel. Az arcturusi szenvedély képes lenne harminc évig a gordiuszi csomó mellett ülni, és éjjel-nappal - hogy körmével kibogozza. Az Arcturus kedvezése nélkül, azt hiszem, egész életre szóló feladatot megoldani nem is lehet. A fáradhatatlan kitartáshoz a tüzet ő adja. Dante és Petrarca szenvedélyében ott van ő, mint Kolumbusz vállalkozásában, vagy Amundsen és Stanley utazásaiban. Néha úgy tűnik, hogy még filozófus sem lehet meg nélküle. Bár úgy tartom, hogy az arcturusi tűz

tevékeny és harcias és hódító. A vérrel mindenképpen rejtett kapcsolata van. A Gemma az Északi Korona középső, legfényesebb csillaga. A görögök koszorúnak hívták, s a koszorú tulajdonképpen Ariadné volt. Amíg ezt nem tudtam, addig a Gemma számomra a Kis Öröm volt. Mint ahogy van Kis Valóság és Nagy Valóság, Kis Világ és Nagy Világ, Kis Én és Nagy Én, éppen úgy van Kis Öröm és Nagy Öröm. Ilyen Kis Öröm, ha az embert megdicsérik, ha születésnapjára kedves ajándékot kap, ha talál valamit az utcán. A Gemma volt számomra a Kis Öröm úrnője.

Amióta tudom, hogy a Korona Ariadné koszorúja, sőt Ariadné maga, más arcát is látom. A krétai királyleányba gyermekkoromtól fogva szerelmes voltam. Története számtalanszor hosszú és bűvös álmodozásba ringatott. Nevének pusztán említése az édes képek egész sorát idézte bennem. Thészeusz megérkezése, a nagy vállalkozás a labirintusban, a Minotaurusz megölése, a fonal elragadó meséje, a női zsenialitásnak ez a felülmúlhatatlan csodája, Thészeusszal való szökése, végül házassága Dionüszosz istennel, mindez közvetlenül olyan ismerős volt, mintha én éltem volna át, és Thészeusz is, Dionüszosz is én lettem volna. Többször elhatároztam, hogy szerelmemet - talán görög tragédia alakjában - megírom. Bele is fogtam, de csak egyetlen dialógus készült el belőle.

Akkor már ismertem Nietzsche Ariadné-misztikáját, és a fonal rejtélye állandóan foglalkoztatott. Bűbájosan szépnek képzeltem el, olyan ellenállhatatlanul szépnek, hogy azt legfeljebb csak külön a szépség számára teremtett tökéletesen új szóval lehetne kifejezni. Ami azonban az igazi varázs benne, az a benne levő nő. Ariadné szenvedése addig tartott, amíg a nő mellé nem talált megfelelő férfit. Lényének tündöklő, határtalanul meleg, puha és illatos volta megsemmisítéssel fenyegette őt magát is, és e súly alatt csaknem összeroskadt. Azt hitte, Thészeusz a férfi. De úgy látszik, Thészeusz ennyi nőt nem tudott elviselni. Isten kellett hozzá. Azért jött el érte Dionüszosz, aki aztán feleségül vette és az égre emelte.

Emberi nőkben azt találtam, hogy nem annyira odaadták magukat, mint inkább rám ültek és rám tehénkedtek és nyûgösek voltak. Az odaadásnak ez éppen az ellenkezője. Emberi nőknél azt tapasztaltam, hogy mindenüket odaadták, kivéve önmagukat. Lehet, hogy a mindent odaadás ürügy volt, nehogy magukat kelljen odaadni. Ariadné szerelme olyan, mint az alvás. Nincsen benne fenntartás. Amikor odaadja magát, nem marad benne semmi. És egész élete odaadás. Vak, tudattalan és ellenállhatatlan. Itt nincs teher és nehézség és nyûg. A női lény igazi megvalósulása. S mert az emberi nő nem tudja magát odaadni, azért válik olyanná, mintha az ember nyakába egy zsák korpát akasztanának, amit most már ezentúl cipelni kell. Nem varázs ez, hanem kereszt. Persze így kell lenni, és belenyugszom, mert mit is tehetnék. De nem adom fel az ariadnéi szerelem álmát, és a Gemmából Ariadné elbűvölő kék szeme néz reám.

ÁLOM

Sokan aludni szeretnek sokan szenderegni, csak úgy az alvás és ébrenlét között lebegni. Álmodni kevesen. Az álmok között, igaz, kevés a kellemes. De mindig van benne valami a misztériumból. Jung, az álmok mai mestere megtanított arra, hogy tiszteljük az álmokat, mert sokkal többet tudnak, mint mi. Néha még költészet is. Vagy vallás. Esetleg mind a kettő.

Ezt álmodtam: Kora hajnal van. Zárt helyre kerültem, és tudom, hogy méhes, de műhely is. Méheshez tartozik, de itt vannak a méheshez szükséges eszközök és szerszámok. Éppen szürkül, és az ablak mellett levő asztalnál egy ember foglalatoskodik. Féloldalt áll, arcát nem látom tisztán. De ahogy mozog, néz, kezét emeli, főként ahogy fejét tartja, de legfőképp ahogy ott van, közvetlenül tudom, hogy a méhész Ő.

Az ablakhoz nyúl és kinyitja. Az ablak előtt színtelen, lágy, üvegszerû, de végtelenül puha, érzékeny, kocsonyás anyagból készült sajátságos repkedő lények gyűltek össze. Olyan nagyok, mint a pogácsa, kétoldalt szárnyuk van, félig lepkék, félig madarak, nesztelenül szállnak be a szobába. Tudom, hogy ezek a lelkek. A méhész azért nyitotta ki az ablakot, hogy az éjszaka folyamán a ház köré gyűlt lelkeket beeressze.

Ekkor Ő a szoba hátsó részébe megy, ahol a falon ajtók vannak. Az ajtókon belül a falban, kasok. Kicsit hasonlítanak a kemencéhez. Belül sötét van, és nem látni semmit, de érezni, hogy valamilyen elektromos melegség lehet. A meghaltak lelkei ezekben a kasokban, vagy kemencékben pihennek, és különös rejtélyes változáson esnek át, hogy a földre visszatérhessenek.

Az újonnan érkezett lelkek a kasokba szállnak. Láthatóan rendkívül fáradtak. Némelyiknek éppen csak utolsó erejével sikerül a titokzatos kasba vergődnie. Ő pedig nézi őket azzal a leírhatatlan és végtelen türelemmel és jósággal, ami éppen Ő.

Mikor már mindegyik lélek berepült, a kemenceajtót lassan bezárja. Az utolsó ajtónál megáll, tûnődik, aztán mélyen benyúl a kasba és keresgél. Kivesz egy lelket, az ablakhoz viszi és megnézi.

Mintha a lelkek innen az életbe ragyogó gyémántfényesen indulnának el, átlátszóan és tündöklő tisztán, amilyen napfényes tiszta lélek a kicsiny gyermeké. És mintha ide minden lélek zavarosan, megtörtén érkezne. A puha, lágy, kocsonyás, kristályos, átlátszó, madárszerû, a szivárvány színeiben égő meleg kis lélek, mikor

az életből ide a kasba, a méhészhez visszatér, megtört, foltos és homályos. Némelyik egészen piszkos és szürke.

A méhész kezébe veszi a kasból kiszedett lelket. Aléltan piheg szegény, attól a rejtelmes változástól félájultan, ami ott benn történt és történik vele. Bizony elég szurtos. Úgy látszik, modern korból való lélek. Nem mondják nekem, de az álomban megérti az ember a dolgot akkor is, ha senki se magyaráz. A méhész sokáig nézi, fejét csóválja, végül azt mondja:

-Te szegény, nemsokára vissza kell menned, mert itt lesz az idő, s még mindig ilyen zavaros vagy? Mikor fogsz megtisztulni végre?

Azzal a lelket óvatosan visszateszi a kasba, és bezárja.

Tartalom

Kolofon

Ez a könyv a Művelődési és Közoktatási Minisztérium,
valamint
a Magyar Hitelbank Művészeti Alapítványa
támogatásával készült.

© Hamvas Béla örököse, 1993
ÉLETÜNK KÖNYVEK
Kiadja az Életünk Szerkesztősége
és a Magyar Írók Szövetsége
Nyugat-Dunántúli Csoportja,
Szombathely
Felelős kiadó: Pete György főszerkesztő
Kötésterv : Horváth Péter
A szedés Dúl Antal munkája
A nyomás és kötés készült a Zrínyi Nyomdában,
Budapest (93.1519/66-14)
Felelős vezető: Grasselly István vezérigazgató

ISBN 963 7918 000 (Ö)
ISBN 963 7918 051

NNCL259-2BEv1.0